

PONEDELJEK, 1. SEPTEMBER 2008

PRESEDUJOČI: GOSPOD PÖTTERING

Predsednik

(Seja se je začela ob 17. uri)

1. Nadaljevanje zasedanja

Predsednik. – Razglašam nadaljevanje zasedanja Evropskega parlamenta, ki je bilo prekinjeno 10. julija 2008.

2. Sporočilo predsednika

Predsednik. – Gospe in gospodje, dobrodošli. Rad bi začel z nekaj pripombami o stanju v zvezi s plenarno dvorano v Strasbourgu. Kot veste, mora zaradi delnega sesutja visečega stropa v plenarni dvorani v Strasbourgu 7. avgusta prvo delno zasedanje Evropskega parlamenta v septembru izjemoma potekati tukaj v Bruslju. To odločitev sem sprejel zato, da bi zagotovil kar največjo možno varnost članov in osebja, potem ko sem skrbno pregledal začetna strokovna poročila in se posvetoval s predsedniki skupin in predsedstvom francoskega državnega Sveta. Pri odločitvi sem upošteval tudi potrebo po ohranjanju nepretrganosti zakonodajnega dela Evropskega parlamenta.

Predhodne ugotovitve preiskav kažejo, da so delno sesutje visečega stropa povzročile razpoke v sestavnih delih zgradbe, ki povezujejo obešeni strop s strukturo dejanskega stropa. Preiskave, ki jih je naročil Parlament, se nadaljujejo in izvaja jih več neodvisnih mednarodnih gradbenih podjetij z nalogo, da ugotovijo nadaljnje podrobnosti in odgovornost za sesutje. Te preiskave se izvajajo v tesnem sodelovanju z ustreznimi lokalnimi organi, pa tudi s strokovnjakom za varnost zgradb, ki ga je imenovala francoska vlada. Porazdelitev obveznosti in odgovornosti med pogodbeniki, ki so sodelovali pri gradnji prvotnega stropa, bo ugotovljena na podlagi končnih poročil o preiskavi, ko bodo ta na voljo. Obešeni strop v plenarni sobani bo zdaj ponovno obešen po novi tehniki, ki so jo odobrili neodvisni strokovnjaki in lokalni gradbeni organi.

Čeprav je storjeno vse potrebno, da bi se dela čimprej končala, je sam postopek, ki je potreben, nekoliko dolgotrajen. Kljub temu upamo, da bodo vse varnostne preiskave in potrebna popravila pravočasno dokončani, da bo lahko II. delno septembrsko zasedanje Parlamenta potekalo v Strasbourgu.

Zagotavljam vam, da ima varnost absolutno prednost v vseh naših razmišljanjih in sprejemanju odločitev.

3. Počastitev spomina

Predsednik. – Gospe in gospodje, bojim se, da imam nekaj zelo žalostnih novic. Poleti smo z veliko žalostjo izvedeli za tragično smrt našega prijatelja in kolega profesorja Bronisława Geremeka. Bil je velik poljski patriot in pravi Evropejec, ki se je desetletja neumorno zavzemal, da bi bil poljski narod deležen temeljnih vrednot demokracije, svobode, človekovih pravic in pravne države. Njegova zavezanost demokratski opoziciji in velikemu ljudskemu gibanju Solidarnost je nazadnje obrodila sadove.

Poljska ima zdaj že skoraj dvajset let svoje zasluženno mesto med svobodnimi in demokratičnimi narodi Evrope in je, kot vsi vemo, od 1. maja 2004 članica Evropske unije. K temu je nedvomno pripomogel eden od ustanoviteljev in glavnih arhitektov nove Poljske Bronisław Geremek, dolgoletni član Sejma, spodnjega doma poljskega parlamenta, in poljski zunanji minister v času od 1997 do 2000.

Bronisław Geremek je bil član Evropskega parlamenta od leta 2004. Poznali smo ga kot človeka, ki je globoko in resnično verjel v evropski projekt. Poosebljal je njegove ideale in prepričanja: usklajevanje, dialog in kompromis. Občudujem njegovo edinstveno sposobnost, da je bil hkrati blizu svoji državi in blizu Evropski uniji. Neumorno je delal za integracijski proces, ki ga je imel za najboljšo rešitev za prihodnost svoje države in v resnici za našo celino v celoti.

Na evropskem prizorišču smo izgubili izjemen lik, tragična in prezgodnja smrt kolega je pustila praznino, ki jo bo težko zapolniti. Rad bi izrazil globoko sožalje njegovi družini, še posebno sinovoma, in vsem njegovim prijateljem. V Evropskem parlamentu bomo vedno častili njegov spomin.

Gospe in gospodje, na začetku avgusta smo z veliko žalostjo izvedeli tudi za smrt našega kolega Willyja Piecyka malo pred njegovim 60. rojstnim dnevom. Tudi ob tej žalostni priložnosti bi rad v imenu Evropskega parlamenta izrazil naše globoko sožalje njegovi družini in prijateljem. Willy Piecyk je bil član Evropskega parlamenta od leta 1992. Bil je vodilni lik Odbora za promet in turizem, v katerem je bil dolga leta predstavnik skupine socialdemokratov.

Samo nekaj tednov nazaj je bil sposoben, da se nam je pridružil pri praznovanju prvega evropskega dneva pomorstva. Takrat se mi je, čeprav sem vedel za njegovo hudo bolezen, zdelo, da se njegovo zdravje izboljšuje. Na žalost je bil ta vtis napačen.

Willi Piecyk bo ostal v našem spominu v različnih pogledih kot pobudnik številnih pomembnih projektov. Z njegovo smrtjo smo izgubili kolega, ki je užival spoštovanje in naklonjenost vseh v tem parlamentu. Tudi Willija Piecyka se bomo spominjali s trajno hvaležnostjo.

Gospe in gospodje, bojim se, da vas moram obvestiti tudi o smrti priljubljene nekdanje kolegice Marie Luise Cassanmagnano Cerretti, ki je umrla 4. avgusta. Nanjo imam še posebno živ spomin, ker se je pridružila Evropskemu parlamentu istega dne kot jaz leta 1979, ko se je zavzela za Evropo in evropsko združitev v tem parlamentu. Bila je podpredsednica v skupini Evropske ljudske stranke in podpredsednica Evropskega parlamenta od leta 1982 do 1987. Njene politične funkcije so vključevale tudi predsedovanje Odboru Evropskega parlamenta za politične zadeve, predhodniku sedanjega Odbora za zunanje zadeve.

S svojo politično zavzetostjo je bila Maria Luisa Cassanmagnano Cerretti navdih, zlasti za ženske, in kot članica Evropskega parlamenta je bila ženska z intelektualnim pogumom in sočutjem, ki je dala dragocen prispevek k evropskemu povezovanju. Spominjali se je bomo z veliko naklonjenostjo.

Gospe in gospodje, med poletnimi počitnicami, se je zgodila vrsta tragičnih letalskih nesreč. 20. avgusta je v najhujši španski letalski nesreči v zadnjih 25 letih umrlo 154 ljudi. Le 18 od 172 potnikov na letalu, ki je letelo iz madridskega letališča Barajas na Kanarske otoke, je preživelo tragedijo. Dan po nesreči sem dal izjavo v imenu Evropskega parlamenta in danes bi rad ponovil sporočilo solidarnosti in podpore družinam in prijateljem pokojnih.

Le nekaj dni po madridski tragediji, 24. avgusta, se je kmalu po vzletu iz Biškeka, glavnega mesta Kirgizije, zrušilo drugo letalo in umrlo je 68 potnikov in članov posadke. Rad bi v imenu vseh v tem parlamentu izrazil naše iskreno sožalje žrtvam teh in drugih tragičnih dogodkov.

Prosil bi, da vstanete za minuto tišine v spomin na tiste, ki so izgubili življenje.

(Poslanci so minuto tiho stali.)

4. Sprejetje zapisnika predhodne seje: glej zapisnik

5. Sestava Parlamenta: glej zapisnik

6. Sestava odborov in delegacij: glej zapisnik

7. Razlaga Poslovnika: glej zapisnik

8. Posredovanje besedil sporazumov s strani Sveta: glej zapisnik

9. Nadaljnje obravnavanje resolucij Parlamenta: glej zapisnik

10. Brezpredmetne pisne izjave: glej zapisnik

11. Prerazporeditev sredstev: glej zapisnik

12. Peticije: glej zapisnik

13. Predložitev dokumentov: glej zapisnik

14. Vprašanja za ustni odgovor in pisne izjave (predložitev): glej zapisnik

15. Razpored dela

Predsednik. – Končna različica osnutka dnevnega reda, ki ga je pripravila konferenca predsednikov na seji v četrtek, 28. avgusta 2008, na podlagi členov 130 in 131 Poslovnika, je bila razdeljena. Ker ni predložena nobena sprememba, se dnevni red sprejme.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Gospod predsednik, če pogledamo na dnevni red in predpostavljamo, da bo danes razprava o Gruziji, nimamo nobene posebne zahteve. Vendar pa bi v primeru, če bodo zamude in bo seja podaljšana ter zato razprava o Gruziji ne bo mogoča pred jutrišnjim dnevom, predlagali, da se razprava o socialnem paketu preloži na septembrsko II. delno zasedanje, ker po mojem mnenju ni mogoče, da bi razpravljali o socialnem paketu in Gruziji v enem samem dopoldnevu. Želel sem samo vnaprej obvestiti Parlament o stvari.

Predsednik. – Hvala, gospod Swoboda. Mislim, da ni bilo nobenega prevajanja, zlasti v angleščino, če sem pravilno prepoznal kolege. Dovolite mi, da ponovim, kar je pravkar povedal gospod Swoboda. G. Swoboda pravi, da bi bilo treba razpravo o socialnem paketu, če razprave o današnjem vrhu ne bo danes, temveč bo potekala jutri, potem preložiti do septembrskega II. delnega zasedanja, ker bo časa, dodeljenega za to razpravo, zmanjkalo zaradi pogovora o današnjem vrhu. Tako sem to jaz razumel. Soglašamo s tem? Zdi se, da se. S tem smo prišli do enominutnih govorov o pomembnih političnih vprašanjih na podlagi člena 144 Poslovnika.

16. Enominutni govori o zadevah političnega pomena

Predsednik. – Zdaj so na vrsti enominutni govori o zadevah političnega pomena.

Tunne Kelam (PPE-DE). – Gospod predsednik, Pekinške olimpijske igre so na žalost dokazale, da se avtoritarni režimi niso sposobni ali se nočejo prilagoditi olimpijskim idealom spoštovanja človekovih pravic in miru.

Simbolično so ruske oblasti raje obeležile začetek Pekinških olimpijskih iger z oboroženim vpadom na sosednjo državo. Vse to se je zgodilo v neposredni sosesčini prihodnjih zimskih olimpijskih iger v mestu Soči.

Prepričan sem, da je Ruska federacija s to nezaslišano kršitvijo ozemeljske celovitosti sosednje države in priključitvijo delov njenega ozemlja izgubila moralno in politično upravičenost, da bi gostila olimpijske igre 2014 v Sočiju.

Pozivam Mednarodni olimpijski komite, da v najkrajšem možnem času določi drugo mesto za gostitev teh zimskih olimpijskih iger.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Gospod predsednik, kot španski član, rezident Kanarskih otokov, bi se vam rad zahvalil, da ste se spomnili na žrtve nesreče 20. avgusta. Tudi jaz bi rad dodal svoje sožalje. Upam, da se tovrstna nesreča ne bo več zgodila in da bo Evropska unija sposobna ukrepati tako, da bo zagotovila letalsko varnost.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Gospod predsednik, vprašanje varovanja okolja in povečane energetske potrebe v povezavi s podnebnimi spremembami so izzivi, ki zahtevajo odgovoren pristop vseh politikov in presegajo državne meje in nacionalne interese. Gradnja pomorskih plinskih terminalov v zaprtih morjih, kot je Jadransko morje, pa je še posebej občutljiva.

V Tržaškem zalivu nameravajo zgraditi kopenski in še pomorski plinski terminal, ki naj bi zrasel le pet milj pred slovensko obalo, prav nasproti največjega turističnega področja pred Piranom. Če si italijanska vlada to upa, ga lahko poskuša postaviti tudi v beneško laguno, a ji to ne bi uspelo, saj bi temu nasprotoval ves civilizirani svet.

Prebivalci imajo pravico nasprotovati takemu objektu, politiki pa morajo spoštovati njihovo voljo in nadoknaditi demokratični deficit v Evropski uniji. Prevečkrat smo bili premalo odgovorni do okolja, da bi si kaj takega smeli še dovoliti. In to je potrebno italijanskim oblastem povedati in sporočiti tudi tukaj, v Evropskem parlamentu.

Jean Lambert (Verts/ALE). - Gospod predsednik, rad bi vam postavil vprašanje o precej resni zadevi v zvezi s šrilanškimi novinarjem gospodom J. S. Tissainayagamom, ki smo jo načeli na našem zadnjem delegatskem obisku v Šri Lanki. Je zelo znan pisatelj in novinar in je med drugim vodil spletno stran, imenovano „Outreach“, ki jo financira nemška vlada in spodbuja mir in pravičnost. Zaradi tega je bil brez obtožbe več kot štiri mesece priprt v slabih razmerah, nazadnje so ga prejšnji teden obtožili na podlagi nacionalnega zakona o preprečevanju terorizma in vrnili v preiskovalni zapor z obtožbami, ki se nanašajo na spravljanje vlade na slab glas in zburjanje nesoglasij v skupnosti.

Prosili bi vas, gospod predsednik, da daste na voljo vso podporo Sveta in Komisije, da bi spremljali ta pomemben primer, ne nazadnje, da bi poskrbeli, da se bo lahko zasebno sestal s svojim odvetnikom (česar do zdaj ni mogel) in bi se v celoti razkrili dokazi proti njemu.

Predsednik. – Naši uradniki bodo spremljali primer.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Gospod predsednik, Rusija je eden naših glavnih političnih in gospodarskih partnerjev. A v preteklih dneh je Rusija zastraševala Unijo z izjavami in ji grozila z rusko gospodarsko in vojaško močjo. Države, vključene v evropsko sosedsko politiko, so dobile podobne grožnje. Gospe in gospodje, ali je v smislu partnerstva normalna praksa, da se eden od partnerjev zateče k takemu ukrepu? V mislih imam predvsem naše skupne interese, zlasti gradnjo naftovodov in plinovodov.

Evropska skupnost je dom 500 milijonov državljanov in je največje gospodarstvo na svetu. Dejstvo, da se lahko država z znatno manjšim potencialom poživlja na Unijo, kaže, da nas obravnava kot šibkega partnerja, nezmožnega sprejemati resne politične odločitve. Ravno prav je, da lizbonska pogodba še ni veljavna, kajti če bi bila, se tudi posamezne države članice Unije ne bi smele častno odzvati.

Predsednik. – Hvala. Lizbonska pogodba je izrecna. Prosim, da potrpite z mano, ker sem ravnokar enako povedal v svojem govoru Evropskemu svetu. Solidarnost med državami članicami na energetskega področju je načelo, določeno v lizbonski pogodbi. To pomeni, da bi v primeru, če bi se ena država članica EU soočila z grožnjo, da bo prekinjena njena energetska oskrba, bile vse druge države članice dolžne, da jo podprejo. Zato je še posebno pomembno, da se lizbonska pogodba ratificira. Opravičujem se za ponovno poudarjanje tega bistva, a pogodba je zelo pomembna, zlasti za energetskega področje.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Gospod predsednik, rada bi izkoristila to priložnost, da opozorim na učinek, ki ga bo imelo izvajanje Direktive o izdelkih, ki rabijo energijo, na gospodarsko družbo v moji volilni enoti, ki ima znanje in izkušnje s področja ogrevanja. Obvestili so me, da bo imel sedanjí predlog za izvajanje v zvezi s kotli hud in nepotreben vpliv na irsko industrijo centralnega ogrevanja, ki zaposluje veliko ljudi v moji volilni enoti.

Po sedanjem predlogu za kotle bodo morali proizvajalci namestiti etiketo o energetskega razredu na kotel, pa tudi na regulacijo ogrevanja, črpalke in obnovljive vire. Ti predlogi o označevanju so spregledali ključno vlogo strokovnega monterja. Monterji so bistveni del verige toplotne oskrbe in pristop Komisije pomeni, da bi se njihova strokovnost v veliki meri prezrla ali šla v nič.

Predlogi Komisije bodo v temeljih spremenili celoten irski trg domačega ogrevanja, s širšimi posledicami v smislu omejene izbire, zavajajočih informacij za porabnike, višjih cen ter manj prožnim in konkurenčnim trgom, pa tudi izgub zaposlitev.

Rada bi, da Komisija še pred posvetovanjem s Posvetovalnim forumom pri obravnavanju učinkov, ki jih bo imela ta direktiva na Irsko, posluša strokovnjake.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – Gospod predsednik, tudi jaz bi se rad zahvalil za uradno izjavo dvorane o hudi nesreči, ki se je zgodila 20. avgusta na letališču Barajas, v kateri je umrlo 155 ljudi. Vendar pa mislim, gospe in gospodje, da je morda tudi čas, da se vprašamo, ali vse te letalske družbe strogo upoštevajo vse evropske direktive o varnosti in vzdrževanju.

Mislim, da je prišel čas in postavljam zahtevo Evropski komisiji iz tega parlamenta, da kritično pregleda raven skladnosti glede letalske varnosti, zlasti na področju vzdrževanja letal.

Zato verjamem, da je zdaj čas, ne samo za žalost in seveda solidarnost, temveč tudi za kritičen pregled skladnosti z evropskimi direktivami o letalski varnosti in vzdrževanju evropskih letal.

Jim Allister (NI). – Gospod predsednik, EU pogosto kaže dobronameren interes za mojo volilno enoto v Severni Irski. Vendar bi jo rad posvaril pred financiranjem projekta s silnim potencialom razdvajanja. Govorim

o neumnem poskusu delovne skupine EU po nalogu vodij DUP in Sinn Féin v Severni Irski glede podpore tako imenovanemu „centru za konfliktno preoblikovanje“ na mestu prejšnjega zapore Maze.

Ne glede na to, kako polepšan bi bil in kakšne zasuke bi uporabili, bi ohranitev oddelka bloka H, vključno z bolnišničnim krilom, postalo svetišče teroristov, ki so v osemdesetih letih prejšnjega stoletja v zaporu Maze naredili samomor. To bi bilo nagnusno za veliko večino ljudi in nekaj, česar unionisti, ki jih zastopam, ne bi sprejeli.

Zato bi opozoril Komisijo pred igrakanjem s tako eksplozivno zadevo in pred tem, da bi jo izkoristili tisti, ki se želijo skriti za EU, da bi naredili nekaj, kar bi resno zavrlo odnose v Severni Irski.

Petru Filip (PPE-DE). – (RO) Potem ko je ruski parlament priznal neodvisnost Južne Osetije in Abhazije, je reševanje dnestrskega spora v zvezi z vprašanjem Transnistrije vstopilo v novo fazo. Vsem nam je jasno, da se je ruska zunanja politika po odločitvi ruskega parlamenta spremenila in da je zato potrebna sprememba na ravni celotne Unije z upoštevanjem tega dejstva.

Ob upoštevanju, da je vprašanje Transnistrije, regije blizu vzhodne meje Evropske unije, zelo zanimivo za vse države članice in zlasti za Romunijo, menim, da je nujna odločna vključitev na ravni Skupnosti, da bi se izognili nepotrebnim napetim odnosom med državami in subjekti, ki so izrazili svoje interese v tej regiji.

Ob upoštevanju, da je Natalia Timakova, predstavnica Dimitrija Medvedeva, naznanila, da bo potekalo več sestankov z vsemi zainteresiranimi stranmi, vključno s predstavniki Tiraspolja, bi bilo lahko pomembno, da se tu preuči možnost ustanovitve odbora za določitev in predstavitev stališča Skupnosti o tej zadevi.

Nedavna študija *Evropskega sveta o odnosih s tujino* kaže, da bodo po dogodkih v Gruziji pogajanja za sporazum Moldavija - Transnistrija veliko težja.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Gospod predsednik, Gruzija ni zgolj še ena mednarodna kriza, na katero se mora EU odzvati. Daje znak o vojaški vrnitvi Rusije, ki jo je najavljala njena napadalna politika oskrbe z energijo, sprejeta leta 2006.

EU je ujeta med načela in gospodarske interese. Vzdrževanje načel bi pomenilo pripravljenost za žrtvovanje gospodarskih interesov. In nasprotno, dajanje prednosti gospodarskim interesom bi pomenilo veliko izgubo ugleda. Rusija je po svoje enako ujeta med dobički iz svoje prodaje energije zahodu in spoštovanjem mednarodne zakonitosti. Slednjega pa ni mogoče prezreti brez kazni. To je sporočilo, ki bi ga naši voditelji morali posredovati Moskvi glasno in jasno.

Bila bi res velika izguba za vso mednarodno skupnost, če bi se Rusija odločila, da vloži novopridobljene vire energije v jalov poskus vzpostavitve dvopolnega sveta namesto, da bi se priključila oblikovanju novega, večpolnega, globaliziranega sveta.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Govorila bom o blokadi plačil Sapard za Romunijo in njenih kratko- in srednjeročnih učinkih.

Misija Evropske komisije je junija 2008 obiskala Bolgarijo in Romunijo in naročila odlog plačil za projekte Sapard. Zahtevala je ukrepe za izboljšanje postopkov, ki se štejejo za neustrezne in v Romuniji so organi, ki so neposredno udeleženi in odgovorni, predlagali načrt ukrepov za odpravo problemov, ki je bil sprejet.

Kljub temu so se težave začele šele zdaj. Nacionalna plačila bodo obnovljena, verjetno septembra, z izvedbo postopkov, ki se nanašajo na način izvajanja plačil, in z neodvisno revizijo, ki lahko velja eno leto, z zagotovitvijo, da so skladna in glavnim tveganjem, da je denar lahko za vedno izgubljen, na žalost v regiji, ki so jo letos poleti resno prizadele poplave.

Če dvanajst prejšnjih revizorskih misij ni našlo nobenih nepravilnosti, če pomanjkljivosti niso temeljne, razmišljam in sprašujem Evropsko komisijo, če niso včasih prihranki iz kmetijskega proračuna pomembnejši kakor projekti Sapard in njihovi rezultati.

Vidim samo eno rešitev, namreč, da se sprejme podaljšanje roka še za eno leto.

Katalin Lévai (PSE). – Gospod predsednik, v številnih državah EU obstajajo grozeči znaki oživljanja rasizma, homofobije in antisemitizma. Mirno parado ponosa v Budimpešti so letos poleti brutalno napadle skrajne desničarske skupine in metale na udeležence kamne in jajca, napolnjena s kislino. Številni od njih so bili poškodovani. Po tem sramotnem dogodku je madžarski premier sprejel madžarsko listino in tukaj, v

Evropskem parlamentu, bi rada s kolegom Michaelom Cashmanom in Edit Bauer sprožila pobudo za evropsko listino.

Obsojamo vse vrste nasilja. Ne moremo dovoliti tvorbe skrajnih organizacij, ki želijo prakticirati svojo lastno zamisel pravice. Zavračamo ponovno rojstvo fašističnih zamisli in predsodkov proti vsem vrstam manjšin in odločno zavračamo vse oblike rasizma. Skupaj moramo ukrepati proti nasilju in zastraševanju s pomočjo zakonodaje pa tudi s predstavljanjem zgleda v našem vsakdanjem življenju. Zato bi rada zaprosila za podporo evropski listini tudi tukaj v Parlamentu.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, Evropa je bila ustanovljena v prepričanju, da ni več mogoče jamčiti blaginje, svobode, demokracije in miru na podlagi nacionalne suverenosti. Vendar obsojamo Gruzijce, ki so se otresli zadušljivega jarma diktatorstva v imenu Evrope in z upanjem na Evropo, obsojamo jih na nacionalno neodvisnost, pa čeprav velik del Evrope zdaj klečeplazi pred Moskvo in Putinovo politiko na najstrahopetnejši način in se pripravlja, da bo enako storila s Kitajsko.

Naš problem danes je, da ne moremo nadaljevati z obsojanjem Gruzije, Turčije, Izraela in Maroka (njegov kralj je zaprosil za priključitev k Evropski uniji leta 1985), prav gotovo, da jih ne moremo obsojati za nekaj, kar smo sami zavrnil in je vodilo v našo rešitev!

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, kljub znatnim prizadevanjem in po vsem svetu razširjenim pobudam za zagotovitev pravice za nekdanjega vodjo Yukosa, Mikhaila Khodorkovskya, in njegovega poslovnega partnerja Platona Lebedeva ostaja njuna usoda nespremenjena. „Svoboda je boljša kot nesvoboda“, je rekel novoizvoljeni predsednik Medvedev. To bi morala biti osnova za prihodnost Rusije, skupaj z reformo pravosodnega sistema in tako potrebnim izboljšanjem razmer v zaporih. Na žalost je zadnja sodba v primeru Khodorkovskya pokazala, da se upanje na vladavino prava v Rusiji ni izpolnilo. Nedavne odločitve vojaške policije v zvezi z Gruzijo in Natom prav tako kažejo, da se je z novo dvojico Putin-Medvedev začela nova ledena doba, ne le na področju domače, temveč tudi zunanje politike. Res moramo biti pozorni na to.

Janusz Wojciechowski (UEN). – (PL) Gospod predsednik, rad bi se navezal na dogodek, ki je povzročil znatne težave mojim sodržavljanom. Med razpravo o kriminaliteti v odboru britanskega spodnjega doma je višji predstavnik britanske policije navedel, da vsi Poljaki nosijo nož, ker je to del njihove kulture in da jih je treba prevzgojiti. Rad bi pojasnil, da kljub temu, da sem Poljak, ne nosim noža in da je standardna uporaba noža v moji kulturi v povezavi z vilicami in je namenjena temu, da se poje kosilo.

Obžalovanja vredno je, da je bila dana takšna izjava, zlasti zato, ker veliko mojih sodržavljanov živi na britanskih otokih in je veliko večja verjetnost, da so žrtve zločina kakor hudodelci. Vse kolektivne obtožbe, ki pripisujejo kakršne koli negativne lastnosti kateremu koli narodu, so resnično izraz nestrpnosti. Nobena takšna izjava ne bi smela biti nikoli izrečena v državi članici Evropske unije.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Mediji na Portugalskem so pred dnevi poročali o nadaljnjih 312 presežnih delavcih v Yasakiju v Ovarju. Skupaj s tem zadnjim krogom presežnih delavcev v preteklem letu in polovico Yasaki Saltano je v enotah Ovar in Vila Nova odveč že skoraj 1.200 ljudi.

To predstavlja resen socialni problem v območju, kjer je le malo drugih delovnih mest in kjer se nezaposlenost stalno večja. Hkrati pa je to tudi resničen škandal, če pomislimo, da je ta multinacionalka dobila milijone evrov v sklade Skupnosti za naložbe na Portugalskem. Ljudje, ki trpijo zaradi spremembe njene poslovne strategije, so delavci in prebivalci območij, kjer so njeni obrati.

Preprečiti moramo, da bi se te situacije sistematično ponavljale.

Christa Klaf (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, po včerajšnji nedeljski maši v mojem domačem mestu, je naš indijski duhovnik povedal novice o grozodejstvih, ki so se zgodila v njegovi domovini. V zadnjem tednu se je nad kristjani v državi Orissa v vzhodni Indiji izvajala kampanja s preganjanjem, poniževanjem, zlorabami in umori. Do konca prejšnjega tedna je bilo 26 mrtvih, 41 uničenih cerkev, štiri požgani samostani in veliko porušeni krščanski domovi. Ljudje bežijo v gozdove in molijo za varnost pred hindujskimi fanatiki.

To ni prvi napad na kristjane, zato je kakšnih 60.000 kristjanov iz Orisse zdaj zbežalo s svojih domov. Povod za sedanji spopad je bil umor duhovnega vodje in člana svetovnega hindujskega sveta 23. avgusta. Oče Saji iz moje vasi je prosil našo župnijo, da moli za žrtve, vendar lahko storimo več kakor to. Silno obsojam te zločine proti človeštvu. Evropski parlament mora pozvati indijsko vlado, naj jamči za pravico kristjanov v Orissi do življenja in svobode.

Marianne Mikko (PSE). - (ET) Gospe in gospodje, Transnistrija je priznala neodvisnost Južne Osetije in Abhazije. Kar zadeva separatistično območje Transnistrije v Moldaviji, ima ta pregreto veliko skupnega z zamrznjenim spopadom.

Južna Osetija, Abhazija in Transnistrija so v podobnem položaju – Rusija je dolga leta zavračala umik svojih sil od tam. Predsednik Moldavije je dejal, da Transnistrija spominja na vulkan, ki lahko začne podobno kot dogodki v Gruziji vsak čas bruhati.

Rusija je povedala predsedniku Voroninu, da je zainteresirana za sporazum, na podlagi katerega bi bila Transnistrija obravnavana kot avtonomna regija Moldavije. Kot taka bi se lahko Transnistrija po potrebi zakonito ločila od Moldavije po referendumu.

Bistveno je, da spravimo k pogajalski mizi 5+2 partnerjev. Ne moremo dovoliti, da spor med njimi rešujeta Medvedev in Voronin. Kot vodja moldavijske delegacije vneto pozivam na preventivni ukrep glede Transnistrije.

Transnistrija bi morala imeti mednarodne mirovne sile, Moldaviji bi lahko ponudili načrt za tesnejše partnerstvo in omogočili Moldavijcem, da vstopajo v Evropsko unijo brez vizumov.

Toomas Savi (ALDE). - Gospod predsednik, Mednarodni olimpijski komite (IOC) je julija 2007 sklenil, da dodeli pravico do gostiteljstva zimskih olimpijskih iger 2014 mestu Soči v Rusiji. Po ruski agresiji proti Gruziji sta kongresnika Združenih držav Allyson Schwartz in Bill Shuster izjavila, da bo Kongres ZDA takoj, ko se bo vrnil s poletnih počitnic, sprejel sklep, s katerim bo pozval IOC, naj določi novo lokacijo za olimpijske igre 2014.

Povsem jasno je, da bi države, če bi bile olimpijske igre v Sočiju, bojkotirale ta dogodek tako kot so Moskvo leta 1980, po sovjetskem vojaškem vdoru v Afganistan. To bi olimpijsko gibanje veliko bolj prizadelo, kot pa, če se zdaj izbere nova gostiteljica za olimpijske igre 2014. Zato je čas, da Evropski parlament ukrepa. Drugače se utegnemo še enkrat soočiti z mislijo, da so olimpijske igre v avtoritarni in agresivni državi, ki ne spoštuje ne človekovih pravic ne civilnih svoboščin ne olimpijske listine.

László Tóké (Verts/ALE). - (HU) Gospod predsednik, v zvezi z neodvisnostjo Južne Osetije in Abhazije, je romunski predsednik Traian Băsescu grobo poteptal kolektivne pravice manjšin, ker bi po njegovem mnenju povzročile zrušenje nekaterih držav. Skrbi Evropske skupnosti v zvezi s krizo na Kavkazu, rusko imperialistično agresijo in grožnjo ter nevarnostjo, s katero se soočata Ukrajina in Moldavija, so upravičene. A poleg interesov velikih sil in kljub prizadevanjem vseh separatistov, bi resnična, miroljubna rešitev lahko zagotovila skupne človekove in nacionalne pravice, pa tudi popolno avtonomnost. V skladu z mnenjem Andreasa Grossa, poročevalca za Svet Evrope, je avtonomija najučinkovitejše zdravilo proti separatizmu. Predsednika Băsescu ne bi smelo skrbeti, kajti Madžari v Transilvaniji se ne želijo ločiti od Romunije, prav tako kot se Tibet ne želi ločiti od Kitajske. Vsi ti si le prizadevajo doseči svoje kolektivne pravice in avtonomijo.

James Nicholson (PPE-DE). - Gospod predsednik, med poletnimi počitnicami smo v regiji v Severni Irski, iz katere prihajam, avgusta utrpeli zelo hude nalive dežja. Prizadetih je bilo veliko območij, kjer so divjale poplave, ki so odnesle vrhnji sloj zemlje in uničile veliko hektarjev krompirja ter zravnale žita z zemljo.

Obiskal sem nekatera od teh območij, ki so bila najhuje prizadeta, in to, čemur sem bil priča, je bil sočutja vreden pogled na ljudi, ki so tako trdo delali in skušali v tem času pridelati hrano, pa jim je odplavilo ceste in mostove in se jim je izgubila živina.

Zdaj so kmetje že vajeni boja za preživetje z vremenom, a v tem primeru bi tem malim območjem lahko in morali pomagati. V Evropi imamo sklad za solidarnost, ki bi ga Komisija morala dati na voljo vodstvu Severne Irske, in prosil bi vas, da pišete vodji Komisije, naj stopi v stik z Uradom prvega ministra v Severni Irski, da bo videl, kako lahko največ pomaga.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Gospod predsednik, danes je obletnica izbruha druge svetovne vojne. Verjamem, da je to primerna priložnost, da se obrnem na vas in vse poslance Evropskega parlamenta, da podprete poziv, naj se 25. maj razglasi za mednarodni dan, posvečen počastitvi tistih, ki so se herojsko bojevali proti totalitarizmu.

Izbira datuma 25. maj ni naključna. 25. maja 1948 so komunisti umorili stotnika Witolda Pileckiego. Stotnik je bil edini človek, ki je šel v koncentracijsko taborišče prostovoljno, da bi organiziral odpor v taborišču in zbral informacije o potekanju masovnih umorov. Potem, ko je preživel več kot dve leti v Auschwitzu, je

pobegnil in se pozneje bojeval v varšavski vstaji. Po padcu nacistov je ostal na Poljskem, da bi nasprotoval naslednjemu totalitarnemu režimu, to je sovjetskemu. Ta odločitev ga je stala življenje.

Ljudje, kot je Witold Pilecki, si zaslužijo spomin. Kot demokratično izvoljeni predstavniki Evrope imamo moč, da določimo dan, na katerega bi počastili njegov spomin. Upajmo, da se nam bo potem, ko bo 25. maj določen v ta namen, treba spominjati samo še preteklih bojev proti genocidu in da se tragedija totalitarizma ne bo nikoli več vrnila.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). - (BG) Predsednik, kolegi, na začetku julija se je Filip Dimitrov, naš prvi demokratično izvoljeni bolgarski premier, politično upokojil.

Filip Dimitrov je bil med ustanovitelji demokratične opozicije v Bolgariji, prevzel je vodenje države od razpadlega komunističnega režima na začetku devetdesetih let prejšnjega stoletja, bil je predstavnik Evropskega parlamenta in nazadnje namestnik predsednika bolgarskega državnega zbora.

V vseh osemnajstih letih, ko je bil gospod Dimitrov v politiki, je bil za vse nas, ki smo ga poznali, primer poštenosti, odprtosti in človek, ki je v dno duše verjel v evropsko, evroatlantsko izbiro naše države, v svobodo govora, demokracijo in človekove pravice.

Prepričan sem, da bo kljub umiku iz politike s svojimi nasveti in izkušnjami še naprej pomagal vsem nam, da vrnemo naši državi podobo, ki si jo zasluži zaradi prizadevanj ljudi, kot je Filip Dimitrov.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). - (ES) Gospod predsednik, moj govor se nanaša na vprašanje, ki še ni bilo omenjeno.

V Kubi so disidenti in ljudje, ki ne soglašajo z diktatorstvom, pogosto samovoljno odstranjeni. Zadnji pripor je doletel Gorkija Águilo, vodjo rokerske skupine, ki je zdaj na srečo že izpuščen. Vendar bi rad opozoril predsednika na dejstvo, da morajo biti ta samovoljna dejanja kubanskega diktatorstva prijavljena in objavljena, da se prepreči njihovo ponavljanje. Zato vabim predsednika, ko bo imel priložnost, da obvesti kubansko vlado in kubansko ambasado v Evropski uniji o našem nezadovoljstvu in nesoglašanju s takimi ukrepi.

Avril Doyle (PPE-DE). - Gospod predsednik, potrošniške pravice potnikov, ki potujejo iz tretjih držav in prečkajo glavna letališča EU, so kršena. Tisočem državljanov EU še vedno zasežejo njihove prostocarinske nakupe tekočin zaradi nezmožnosti Komisije, da bi hitro izvedla Uredbo (ES) št. 915/2007, ki spreminja Uredbo (ES) št. 622/2003 o določitvi ukrepov za izvajanje skupnih osnovnih standardov za varnost letalstva. Trinajst držav, ki niso članice EU, je zaprosilo za priznanje po Uredbi, vendar je le ena dobila odobritev.

Preko vas, gospod predsednik, bi spet prosil našega novega komisarja, Antonia Tajanija, da bi se razčistilo to vprašanje in bi bila uredba čimprej izvedena.

Veliko tekmovalcem na olimpijskih igrah v Pekingu (pa tudi njihovim podpornikom in družinam) so odvzeli stvari, ki so jih prinašali nazaj preko glavnih letališč v Evropi, ko so se vračali domov. Sledilo je na ducate pritožb. Prosim, da to uredite. Ni v interesu potrošnikovih pravic in nesmiselno je, da se sklicujemo na varnostne razloge.

PREDSEDUJOČA: GOSPA ROURE

Podpredsednica

Jörg Leichtfried (PSE). - (DE) Gospa predsednica, 14. avgusta 2008 je bil čas odhoda leta Ryanaira iz Avstrije v Združeno kraljestvo preložen na naslednji dan. Družba je nato zajamčila potnikom, da jim bo povrnila stroške hotela in prevoza in je v skladu z uredbo (ES) št. 261/2004 razdelila letak, ki je navajal pravice potnikov v primeru, če je let odložen ali odpovedan.

Ko se je eden od potnikov obrnil na Ryanair zaradi povračila dodatnih stroškov, je letalska družba zavrnila plačilo, ne da bi podala natančne razloge za svojo odločitev. Zavrnitev Ryanaira za plačilo je v jasnem nasprotju z Uredbo (ES) št. 261/2004, ki določa pomoč letalskim potnikom v vsej EU. V primeru zamude ali bolj natančno preložitve leta na naslednji dan imajo potniki pravico do nadomestila, ki je urejeno z zakonom. Nizkocenovni prevozniki, kot je Ryanair, se morajo prav tako uskladiti z zakonom in se prilagoditi uredbi. Tovrstne stvari se vse pogosteje dogajajo na račun evropskih letalskih potnikov in resnično je čas, da Evropska komisija uvede kakšen ukrep.

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Gospa predsednica, pred 87 leti je Lenin, tedanji voditelj svetovnega komunizma in Sovjetske zveze, sprejel odločitev, da loči od Gruzije tri regije. Dve od teh regij sta bili Južna

Osetija in Abhazija. Skoraj 90 let pozneje Gruzija in Evropa plačujeta visoko ceno za to odločitev. Tako je nanese, da je današnje zasedanje Evropskega parlamenta sovpadlo z zasedanjem Evropskega sveta. Zato imamo priložnost, da jasno in glasno povemo voditeljem Unije, da v imenu svobode narodov in človekovih pravic ne moremo opravičiti ruske agresije proti Gruziji.

Tako kot sovjetski napad na Madžarsko leta 1956 in njen poznejši napad na Češkoslovaško leta 1968 je to očiten primer vdora velike države v majhno v času po drugi svetovni vojni. Vendar pa je to prvi primer v zadnjih 60 letih, v katerem si je velika država prilastila del manjše z vojaško akcijo. Navsezadnje je deklaracija tako imenovane neodvisnosti Abhazije in Južne Osetije zgolj dejanje političnega teatra v koreografiji gospoda Putina. Evropski parlament bi moral danes razglasiti svojo solidarnost z Gruzijo in na splošno z vsemi kavkaškimi narodi.

György Schöflin (PPE-DE). - (HU) Hvala za besedo, gospa predsednica. Madžarsko javno mnenje je bilo sredi gruzijske krize priča izjemni manifestaciji. Ruski ambasador v Budimpešti je dal precej nediplomatsko izjavo proti vodji opozicije Viktorju Orbánu, ker se je g. Orbán zavzel za Gruzijo. Ruski ambasador (tega ni mogoče opisati drugače) je zagrozil madžarski opoziciji in s tem večini madžarske družbe z zlonamernostjo ruske države. Ni težko razbrati kodiranega sporočila: kdor bo glasoval za FIDESZ se mora soočiti z nasprotovanjem Rusov. Sporočilo njegove visokosti je neprikrito vmešavanje v madžarske notranje zadeve in s tem v demokratični sistem ene od držav članic Evropske unije. Seveda Madžarska ni osamljena in skoraj vse nekdanje komunistične države so prejele podobne grožnje, ki ogrožajo celotno Evropo.

Proinsias De Rossa (PSE). - Gospa predsednica, kljub irski vojaški nevtralnosti Irska ni nevtralna ali resnično ravnodušna glede krize, ki je izbruhnila v Gruziji. Obstaja globoka zaskrbljenost javnosti, da hočejo vplivni ljudje vseh strani novo hladno vojno, in skrb glede samouničevalnega govora sankcij proti Rusiji. Samodejne reakcije ne bodo gradile ali jamčile miru ali pravice za ljudi v tej regiji ali pravzaprav kjer koli drugje.

V bistvu je bilo to opozorilo Rusije. EU se mora odzvati z uporabo svojih virov za oblikovanje novih institucij EU, ki se bodo sposobne pogajati o povezovalnih večstranskih sporazumih. Truditi se moramo, da zgradimo nov miroljubni svet v partnerstvu z Rusijo, ne v nasprotju z njo.

Predsednica. – S tem se ta točka zaključuje.

17. Evropska pravosodna mreža – Okrepitev Eurojusta in sprememba sklepa 2002/187/PNZ – Uporaba načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah (razprava)

Predsednica. – Naslednja točka je skupna razprava o naslednjih poročilih:

- poročilo A6-0292/2008 gospe Kaufmann v imenu Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve o Evropski pravosodni mreži (05620/2008 - C6-0074/2008 - 2008/0802(CNS));

- poročilo A6-0293/2008 gospe Weber v imenu Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve o okrepitvi Eurojusta in spremembi Sklepa 2002/187/PNZ (05613/2008 - C6-0076/2008 - 2008/0804(CNS));

- poročilo A6-0285/2008 gospoda Franča v imenu Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah (05598/2008 - C6-0075/2008 - 2008/0803(CNS));

Rachida Dati, predsedujoča Svetu. - (FR) Gospa predsednica, gospe in gospodje, v veliko čast mi je, da danes govorim in vam povem o svoji globoki privrženosti vrednotam Evropske unije. V srcu teh vrednot je nedvomno sodstvo. Svoje delno zasedanje ste želeli začeti s skupno razpravo o vprašanih sodstvu. To kaže na pomen, ki ga ta parlament daje vprašanju evropskega pravosodnega sodelovanja in zaščite temeljnih pravic. Za ta vprašanja sem prav tako zainteresirana in se zahvaljujem za to priložnost.

Na dnevnem redu so tri besedila, kot je omenila vaša predsednica: sklep o Evropski pravosodni mreži, sklep o Eurojustu in okvirni sklep o izvrševanju odločb, izdanih v *nenavzočnosti*. Ta tri besedila bodo izboljšala pravosodno sodelovanje z Evropsko unijo in bodo tudi spremenila način delovanja držav članic. Te tri pobude že željno pričakujejo tisti, ki delajo v okviru sodstva v naših državah. Delo Sveta PNZ dne 25. julija je omogočilo, da je bilo doseženo politično soglasje glede osnutka sklepov o Evropski pravosodni mreži in o okrepitvi Eurojusta. Skupna prizadevanja slovenskega in francoskega predsedstva so to izpeljala v manj kot

letu dni. Ta dva osnutka sklepov bosta dala državljanom Evrope večjo zaščito in okrepila pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah. To je znak Evropske unije, ki lahko ukrepa in napreduje ob hkratnem upoštevanju svoboščin in temeljnih pravic.

Kar zadeva Evropsko pravosodno mrežo, osnutek sklepa, ki naj bi nadomestil skupen ukrep iz leta 1998, podrobneje pojasnjuje obveznosti Eurojusta in mreže. Upošteva želje držav članic, da se ohranita obe telesi in okrepi njuno dopolnjevanje. Oblikovanje varnih načinov komunikacije med Eurojustom in Evropsko pravosodno mrežo bo zagotovilo učinkovito pravosodno sodelovanje in večje vzajemno zaupanje. Evropska pravosodna mreža je dobro znano in priznано orodje in se je izkazala kot uporabna pri spodbujanju kontaktov med sodelujočimi na terenu. Poročilo Sylvie Kaufmann poudarja uporabnost in uspešnost mreže. Osvetljuje prilagodljivost mreže, ki izpolnjuje potrebe, zlasti sodnikov. To poročilo nadalje poudarja potrebo po ohranitvi te prožnosti in decentralizirane strukture.

Gospa Kaufmann, upoštevali in podprli ste glavne poteze izvirnega predloga, za kar se vam zahvaljujem. Načeli ste tudi nekaj vprašanj. Pravilno ste dejali, da bi bilo treba vzpostaviti varovane telekomunikacije ob doslednem upoštevanju pravil o varstvu podatkov. Se popolnoma strinjamo. Zagotavljam vam, da bo Svet posebno pozoren na predloge, ki jih bo sprejel Parlament. Ta ocena delovanja Evropske pravosodne mreže gre z roko v roki z okrepitevijo Eurojusta. Eno ne more obstajati brez drugega. Po šestih letih Eurojusta izkušnje kažejo, da moramo izboljšati delovanje te enote za pravosodno sodelovanje. Eurojust ni dovolj dobro obveščen, zlasti o področju terorizma. Pristojnosti nacionalnih članov niso usklajene in operativna zmogljivost Eurojusta ni dovolj dobro razvita.

Besedilo, o katerem je bilo 25. julija doseženo politično soglasje, je bistvena stopnja oblikovanja evropskega pravosodnega prostora. Dobro se boste zavedali, da je boj proti vsem oblikam hudih kaznivih dejanj ena od prioritet Evropske unije. Kot primer, leta 2004 je bilo Eurojustu prijavljenih štirinajst primerov trgovine z ljudmi, leta 2007 je bilo prijavljenih že enainsedemdeset primerov. To kaže, da moramo imeti učinkovita orodja za boj proti trgovini v obsegu brez primere, kjer so žrtve tisoči naših državljanov.

Eurojust mora postati tudi vodilna enota v evropskem pravosodnem sodelovanju. Zahvaljujoč temu besedilu, s katerim je soglašal Svet PNZ, bo Eurojust bolj operativen in odziven. Zato je to za nas pomemben korak naprej.

Rada bi čestitala za delo posebno Renati Weber in se zahvalila za njeno podporo. Dobro se zavedam njene zavezanosti in njene želje, da bi ta predlog uspel.

Z okrepitevijo Eurojusta bodo utrjene posebne pravice nacionalnih članov. Ustanovljena bo celica za usklajevanje v nujnih razmerah, prenos informacij pa bo izboljšán za večjo pripravljenost na izzive, ki jih pomenijo nove oblike kaznivih dejanj. Nekateri bi raje imeli še ambicioznejši pristop. Ker institucionalni okvir tega ne dovoljuje, moramo izkoristiti vsako možnost za okrepitev Eurojusta na podlagi veljavne zakonodaje in to brez odlašanja.

Upoštevana so bila tudi nekatera od vaših vprašanj. V tem smislu se bo pozorno spremljalo poročanje Parlamentu o Eurojustu.

V zvezi z uporabo načela vzajemnega priznavanja, ki je eden od ključnih vidikov oblikovanja območja pravice, svobode in varnosti, bo okvirni sklep o izvrševanju odločb, izdanih v *nenavzočnosti*, omogočil okrepitev obstoječih instrumentov, kot je npr. evropski priporni nalog. Bistveno je, da se lahko odločba, ki jo izda država članica v odsotnosti osebe, izvrši po vsej Evropski uniji. Okvirni sklep bo spremljala tudi okrepitev postopkovnih pravic ljudi. To vključuje možnost, da se sodbe, izrečene v *nenavzočnosti*, izvršijo ob upoštevanju pravice do obrambe. Vendar cilj tega okvirnega sklepa ni sprememba nacionalnih pravil, temveč izboljšanje izvrševanja odločb, izdanih v *nenavzočnosti*.

Vaše poročilo, gospod Franča, poudarja potrebo, da se uskladijo obstoječi instrumenti in da se zjamči pravica do zaslišanja med postopkom. Različnost pravnih sistemov je treba spoštovati, na primer z upoštevanjem, kako se oseba povabi. Svet deli te skrbi in osnutek predloga zato ponovno odpira skupno razpravo o krepitvi temeljnih jamstev znotraj Evropske unije. Vem, da vaš parlament pripisuje temu vprašanju velik pomen. Svet bo preučil vaše predloge, ki se v glavnem ujemajo z besedilom, za katero je Svet dal politično soglasje. To velja zlasti za predloge o zastopanju s strani pravnega zastopnika in pravico do ponovnega sojenja. Te spremembe so nedvomno izboljšale prvotni predlog.

Gospa predsednica, gospe in gospodje, Svet bo temeljito preučil predloge, ki bodo sprejeti ta teden in moram vam še enkrat zagotoviti, da Predsedstvo želi sodelovati z vašim parlamentom. Skupaj moramo naprej z

roko v roki in nikoli ne bom pozabila, da ste predstavniki Evropejcev. S pomočjo teh treh besedil bo narejen napredek v smislu pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah pa tudi za skupno dobro v Evropi.

Jacques Barrot, *Podpredsednik Komisije*. – (FR) Kot ste pravkar rekli, gospa Dati, smo na kritični točki oblikovanja tega evropskega pravosodnega prostora, ki ga želimo z vsem srcem in h kateremu pomembno prispeva Evropski parlament.

Rad bi se zahvalil poročevalcem, gospe Kaufmann, gospe Weber in gospodu Franču, za njihova odlična poročila o treh pobudah. Ti dokumenti kažejo, da Evropski parlament podpira predloge držav članic. Veseli me tudi, gospa Dati, da se je Svet, ki se je sestal 25. julija, izkazal za tako plodnega, s političnim soglasjem za tri besedila. Komisija podpira te tri pobude in trudili smo se konstruktivno prispevati k delu Sveta.

V zvezi z Eurojustom in Evropsko pravosodno mrežo so države članice, ki so dobile navdih z našim sporočilom oktobra 2007 o zadevi, jasno pokazale svojo željo po zbliževanju. V ti dve pobudi držav članic so bili vključeni številni predlogi: uskladitev pristojnosti nacionalnih članov Eurojusta, okrepitev vloge kolegija v primeru sporov glede pristojnosti, izboljšanje kroženja informacij od nacionalnih članov do Eurojusta in možnost imenovanja sodnikov Eurojusta za zvezo s tretjimi državami. Številne predlagane spremembe v izjemno uporabnih poročilih gospe Kaufmann in gospe Weber so bile že upoštevane v razpravah Sveta. Zato je cilj spremembe 32 k sklepu o Eurojustu, ki se pojavlja v poročilu gospe Weber, da bi se izboljšala raven varstva podatkov v tretjih državah, ki sodelujejo z Eurojustom. To sodelovanje se bo ocenilo, ne samo takrat, ko bo sklenjen sporazum, temveč tudi po začetku njegove veljavnosti. Komisija je predlagala, da se sprejme ta zamisel in osnutek sklepa je bil ustrezno spremenjen. Navaja, da mora sporazum o sodelovanju vključevati določbe o spremljanju njegove uporabe, vključno z uporabo določb o varstvu podatkov.

Citiral bom še en primer: sprememba 38 k sklepu o „Evropski pravosodni mreži“, kot je navedena v poročilu gospe Kaufmann. Kot je poudarila gospa Dati, je cilj te spremembe zagotoviti, da Evropski parlament vsaki dve leti prejme poročilo o dejavnostih Evropske pravosodne mreže. To spremembo je Komisija podprla in je vključena v besedilo osnutka sklepa.

Kot veste, je Svet dosegel politično soglasje za pobudi o Eurojustu in mreži. Upam, da bo Svet kmalu formalno sprejel te instrumente in, kar je prav tako pomembno, da bodo države članice sprejele potrebne ukrepe za celotno izvedbo sklepov v svojih pravnih sistemih.

V zvezi s poročilom gospoda Franča o izvrševanju odločb, izdanih v *nenavzočnosti*, sem opazil, da je večina sprememb, vsaj v svojem duhu, če ne v ubeseditvi, že vključena v besedilo, ki ga je sprejel Svet PNZ 5. in 6. junija.

To je le nekaj mojih opažanj, gospa predsednica. Očitno bom zelo pozoren na vse pobude Parlamenta. Vsekakor sem zelo srečen, da začenjamo to delno zasedanje z delom, ki je izredno pozitivno za prihodnost evropskega pravosodnega prostora.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, *poročevalka*. – (DE) Gospa predsednica, rada bi v celoti izkoristila svoj dodeljeni čas za govorjenje zdaj, če smem. Veseli me, da vidim, da sta danes tukaj predsedujoča Svetu in podpredsednik Komisije.

Odbor je soglasno sprejel moje poročilo o Evropski pravosodni mreži. Sodelovanje je bilo zelo tvorno in rada bi se zahvalila vsem sodelujočim, zlasti gospodu Popa, gospe Gebhardt in gospe Weber, poročevalki o Eurojustu.

Evropska pravosodna mreža – ali na kratko EJNI – obstaja že 10 let in je dokazala svojo vrednost v praksi. Celo po uvedbi Eurojusta leta 2002 ostaja EJNI primerna. Pri EJNI ne gre za usklajevanje preiskav, gre za olajšanje neposrednih stikov, pravilno izvedbo zahtevkov za vzajemno pravno pomoč in zagotavljanje informacij. Zato je pomembno, da pustimo decentralizirano strukturo EJNI nedotaknjeno. Spremembe se lahko naredijo samo tam, kjer so potrebne ali kjer take spremembe naravno izhajajo iz prakse, ki je bila v uporabi v preteklih letih. En primer je ustanovitev nacionalnih kontaktnih točk, ki imajo usklajevalno vlogo med državami članicami in so odgovorne za vzdrževanje stika s sekretariatom EJNI.

Ključna inovacija je ustanovitev varovanega telekomunikacijskega omrežja. Veselilo me je slišati, da je tudi predsedujoča Svetu opozorila na to vprašanje. Med organi držav članic se izmenjujejo osebni podatki in to lahko vključuje občutljive podatke, kot so prstni odtisi na podlagi evropskega naloga za prijete. Da bi v tem primeru zagotovili varen prenos, je potrebno varovano telekomunikacijsko omrežje, ker bi bilo nesprejemljivo, da se takšni podatki prenašajo na primer po faksu. Že leta 1998, ko je bila ustanovljena EJNI, je bilo zamišljeno

varovano telekomunikacijsko omrežje, vendar se do zdaj ni bilo mogoče dogovoriti o načinih, očitno zaradi stroškov.

Poročilo predlaga, da se ustanovijo varovane telekomunikacije, na začetku zgolj za kontaktne točke. Vendar je glede na to, da je cilj zagotoviti, da potekajo stiki med dvema pristojnima organoma čim bolj neposredno, v drugi stopnji predvidena povezava vseh ustreznih organov, ki so odgovorni za pravno pomoč v svojih državah članicah, v varovano telekomunikacijsko omrežje. Zaradi občutljivosti podatkov se poročilo sklicuje na ustrezne določbe o varovanju podatkov in rada bi v tem smislu še enkrat poudarila, kako pomembno je, da imamo trden okvirni sklep o varovanju osebnih podatkov v okviru tretjega stebra. To bi se uporabljalo za izmenjavo podatkov med različnimi kontaktnimi točkami v državah članicah. Na žalost mora Svet šele sprejeti takšen okvirni sklep kot *lex generalis*, zato so bile osnovne določbe o varovanju podatkov vključene neposredno v pravno besedilo samo.

Funkcionalnost EJNI je v veliki meri odvisna od kontaktnih točk. Iz tega razloga so bile pripravljene smernice za izbiro kontaktnih točk na podlagi posebnih meril. Osebe, ki delujejo kot kontaktne točke, morajo nedvomno znati vsaj en drug tuj jezik EU in imeti izkušnje iz mednarodnega sodelovanja v kazenskih zadevah ter službovati kot sodnik, javni tožilec ali drug uradnik v pravosodnem sistemu. Pomembno je, da te smernice izpolnjujejo države članice, ki morajo seveda tudi zagotoviti, da imajo ustrezne kadre za kontaktne točke.

Da bi izboljšali sodelovanje med EJNI in Eurojustom in dosegli boljšo usklajenost njunih dejavnosti, morajo imeti člani Eurojusta možnost, da se na povabilo udeležijo sestankov EJNI in obratno. Sklep o Eurojustu navaja, kdaj morajo pravosodni organi držav članic (z drugimi besedami kontaktne točke EJNI) obvestiti Eurojust o posebnih primerih. Sedanji sklep dopolnjuje to obveznost z zahtevo, da EJNI in Eurojust vzajemno obveščata drug drugega o vseh primerih, za katere menita, da bi jih druga organizacija bolje opravila. Cilj uporabe tega prožnega in na potrebah temelječega pravila je, da bi se izognili položaju, ko morajo nacionalni organi zagotoviti Eurojustu preveč obširne informacije in tudi, da bi se izognili temu, da bi „zasuli“ Eurojust z informacijami, ki jih organ preprosto ne more predelati.

Nazadnje, poročanje o upravljanju in dejavnostih omrežja bi morala izvajati EJNI sama, ne le Svetu in Komisiji, temveč tudi Parlamentu. Veseli me, da Komisija izrecno podpira ta pristop.

S tem sklepom bo Evropska pravosodna mreža prilagojena razvoju, ki se dogaja zadnja leta, njen odnos do Eurojusta pa bo natančneje opredeljen. Posledično bo lahko Evropska pravosodna mreža bolje izpolnjevala svojo nalogo na področju pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, zlasti v primeru, da bo začela veljati lizbonska pogodba, z naslednjim prenosom pristojnosti pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah na Skupnost.

Renate Weber, poročevalka. – Gospa predsednica, če si zamislimo Evropsko unijo kot območje svobode, varnosti in pravice, ni to nič drugega kot poseben cilj brez vključitve že ustanovljenih evropskih agencij, njena zmogljivost za ukrepanje in odzivanje v boju proti organiziranemu čezmejnemu kriminalu, pa bo postala močnejša.

Rada bi se zahvalila poročevalcem v senci, s katerimi sem zelo dobro sodelovala skoraj pri vseh vidikih tega poročila, pa tudi predsedniku Eurojusta in njegovi ekipi za njihovo odprtost med procesom.

Ko sem pripravljala to poročilo, sem slišala zahteve številnih kolegov po evropskem tožilstvu. V tem pogledu sem veliko bolj naklonjena uskladitvi in postavitvi evropskega pravosodnega sistema kakor okrepitvi sodelovanja. Vendar smo zaradi številnih razlogov zaenkrat še vedno precej daleč od takega cilja; prvič, ker ni evropske zakonodaje, ki bi obravnavala vprašanje pravne pristojnosti v primerih, ki so v pristojnosti Eurojusta, in drugič, zaradi nenaklonjenosti, ki jo kažejo države članice celo do prenosa nekaterih svojih preiskovalnih pooblastil na evropsko agencijo. Besedilo o možnosti nacionalnih članov Eurojusta, da so del skupnih preiskovalnih ekip, daje dober primer.

Protislovno je, da so poslanci Evropskega parlamenta zares pripravljeni obravnavati huda čezmejna kazniva dejanja – vključno z dodelitvijo pristojnosti Eurojustu, ob tem, da je naša glavna skrb spoštovanje človekovih pravic – države članice pa govorijo eno, a zakonsko urejajo drugo. Težko je razložiti evropskim državljanom, kako lahko vzpostavimo območje svobode, varnosti in pravice, če države članice ne zaupajo dovolj našim lastnim evropskim agencijam.

Mi, kot Parlament, razumemo in soglašamo z dejstvom, da mora Eurojust delati 24 ur na dan, sedem dni na teden. Tudi Odbor za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve je soglašal, da je za učinkovit Eurojust bistveno, da imajo njegovi člani enake pravosodne pristojnosti, kot jih uživajo v lastnih državah. Glasoval je tudi za okrepitev odnosov z Europolom in Evropsko pravosodno mrežo in za vzpostavitev

povezav z drugimi evropskimi in mednarodnimi agencijami, na primer Frontexom, Interpolom in Svetovno carinsko organizacijo.

To, kar zahtevamo mi, kot poslanci tega parlamenta – in poročilo je odraz tega pristopa – je pravilna uravnoteženost pristojnosti Eurojusta in nacionalnih članov na eni strani ter pravicami obtoženca na drugi. Zato je bilo vloženih več predlogov, namenjenih povečanju stopnje zaščite postopkovnih pravic, na primer do obrambe, pravičnega sojenja, obveščenosti in sodnega varstva. Hkrati pa so, čeprav se zavedamo zanesljivega sistema za varstvo podatkov, ki ga je vzpostavila agencija, v več predlogih sprememb predstavljena dodatna varovala.

Vendar še vedno obstaja glavna skrb glede podatkov, ki se posredujejo tretjim državam in mednarodnim organizacijam, kajti resnica je, da dejansko ne vemo, kaj se zgodi s temi podatki. Da bi zagotovili, da bodo spoštovani naši lastni evropski standardi, predlagam, da se uvede ocenjevalni mehanizem. Rada bi se zahvalila komisarju Barrotu, da je to omenil.

Nenazadnje pa sem zaskrbljena zaradi vloge, ki bi jo moral imeti Evropski parlament do Eurojusta. S tem, ko ne vemo, kakšna bo usoda lizbonske pogodbe, so stvari še bolj zaskrbljujoče. Vendar v sedanji zakonodaji Skupnosti ni ničesar, kar bi preprečevalo Parlamentu, da ima aktivno vlogo pri nadzoru dejavnosti Eurojusta. To je predvsem stvar politične volje in resnično upam, da bo temu parlamentu dovoljeno opravljati njegovo delo.

Armando França, poročevalec. – (PT) Gospa predsednica, gospa Dati, komisar, gospe in gospodje, proces gradnje Evrope je na začetku vključeval prenos gospodarskega območja v pristojnost Skupnosti. In ker so to metodo idealizirali Jean Monnet in njeni ustanovitelji, je Skupnost korak za korakom napredovala na druga področja, da bi našla skupne rešitve za skupne probleme.

Nismo še prišli do konca te dolge in težke poti, vendar moramo še naprej delati čvrste in odločne korake. Eno od področij, ki nam vsem povzroča zapletene in težke probleme znotraj Evropske unije, ki se je zdaj povečala na 27 držav članic in jo naseljuje skoraj 500 milijonov ljudi, je pravosodje. Pravosodje je eden od stebrov demokracije in eden od instrumentov v službi svobode. Demokracija in svoboda sta dve temeljni vrednoti EU. Posledično je zaradi izzivov, ki jih pomeni proces gradnje Evrope same in zaradi novih problemov sodobnega življenja, po mojem mnenju, pravosodje zdaj odločilnega pomena. Zahteva posebno pozornost tistih institucij EU, ki so odgovorne za zakonodajo, sprejemanje odločitev in dajanje političnih smernic o tem vprašanju. Odločbe izdane v odsotnosti obtoženca v kazenskem postopku, znane kot odločbe v *nenavzočnosti*, imajo različne postopkovne rešitve, ki se zelo razlikujejo od ene do druge države.

Položaj je resen, ker te različne postopkovne rešitve pomenijo trajno oviro za izvrševanje kazenskih odločb, izdanih v drugi državi članici. Ta položaj ovira ali celo preprečuje uporabo načela vzajemnega priznavanja in spodbuja povečanje kaznivih dejanj in negotovosti.

Zato pozdravljamo zakonodajno pobudo Slovenije, Francije, Češke republike, Švedske, Slovaške republike, Združenega kraljestva in Nemčije, ki jo je prejel in odobril Svet. Njen glavni cilj je določiti postopkovna pravila za vabljenje ljudi, ponovno sojenje ali ustrezno pritožbo in pravno pomoč zagovornika. S temi pravili bodo kazenski postopki hitrejši in učinkovitejši. Povečali bodo tudi učinkovitost načela vzajemnega priznavanja, zlasti glede evropskega naloga za prijetje in postopkov predaje med državami članicami, pa tudi o uporabi načela vzajemnega priznavanja denarnih kazni, odredb o zaplombi in sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni in drugi ukrepi, ki vključujejo odvzem svobode, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji. Vključeno mora biti tudi priznavanje pogojnih kazni, alternativnih sankcij in pogojnih odložitvev izreka kazni ter zagotavljanje nadzora nad njimi.

Poročilo, ki ga danes predstavljam temu parlamentu, vključuje prispevke velikega števila članov Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve. Moji kolegi in jaz smo predlagali različne spremembe, iz katerih so nastale številne kompromisne spremembe in trdno soglasje med člani skupin PSE, PPE, ALDE, Verts/ALE in UEN, saj sta samo dva glasovala proti temu poročilu.

Gospa predsednica, gospe in gospodje, to poročilo torej vsebuje spremembe predloga za okvirni sklep Sveta, ki ga po našem mnenju tehnično bogatijo in je zato politično trden, zlasti glede postopkov vabljenja obtožencev in jamčenja njihovih pravic do obrambe, možnosti obtoženca, da je zastopan v odsotnosti in da ga zastopa pravni zastopnik, ki ga imenuje in plača država, pa tudi možnosti ponovnega sojenja ali ustrezne pritožbe, v skladu z nacionalno zakonodajo, ki jo mora sprožiti obtoženec, že obsojen v *nenavzočnosti*.

Nazadnje moram poudariti in izraziti svojo zahvalo za razumevanje in soglasje političnih skupin in upam ter želim, da se bo rezultat glasovanja ujemal z doseženim širokim soglasjem.

Neena Gill, poročevalka za mnenje Odbora za pravne zadeve. – Gospa predsednica, pozdravljam ta poročila, zlasti poročilo o *nenavzočnosti*, ker bo to olajšalo in poenostavilo postopek tistim, ki se morajo braniti ali sprožiti sodni postopek, kadar ena ali druga stranka ne more prisostvovati. Razlike v pristopu po Uniji so ustvarile stopnjo negotovosti in spodkopale zaupanje v pravosodne sisteme drug drugega.

Zato pozdravljam izjavo, ki jo je dala ministrica, da se bo Svet potrudil in zagotovil, da se bo ta proces uskladil po vseh državah članicah, ker se do zdaj nekatere države članice niso potrudile, da bi stopile v stik z obtoženci. Verjamem, da mora biti breme na pravosodnem sistemu, kjer koli je, da obtožencem zagotovi, da bodo razumeli pomen katere koli sodbe, ki se sprejme v njihovi odsotnosti in da bodo v tem pogledu zavarovane njihove temeljne pravice.

Rada bi se obrnila na Svet, naj zagotovi, da bodo imele vse države članice tak sistem, da bodo imeli obtoženci lahko pravnega zastopnika ne glede na to, v kateri državi prebivajo.

In nazadnje, čestitam vsem poročevalcem za delo pri poenostavljanju zapletenega niza sodnih postopkov in za predloge, ki bodo, verjamem, dali vsebino evropskemu nalogu za prijetje.

Nicolae Vlad Popa, v imenu skupine PPE-DE. – (RO) Čezmejna kazniva dejanja so se povečala in pravosodni sistem se mora prilagoditi novemu položaju.

Opazil sem potrebo po uskladitvi zakonodaje med državami članicami in zlasti v tem obdobju potrebo po hitrih in učinkovitih informacijah ustreznih organov v državah članicah.

Poročilo je očitno korak naprej pri reševanju tega izziva, s katerim se ukvarjajo evropski državljani in institucije. Posodobitev Evropske pravosodne mreže bo omogočila ustrezen odziv na pojav čezmejnih kaznivih dejanj. S poročilom, ki so ga soglasno izglasovali v Odboru LIBE, je Evropska pravosodna mreža učinkovitejša in sposobnejša, da kadar koli in iz katere koli države članice zagotovi ustrezne informacije.

Koristniki te posodobitve bodo evropski državljani, ki bodo opazili, da imajo nacionalne pravosodne institucije potrebna sredstva za hiter odziv s pomočjo sodobnega in varnega telekomunikacijskega omrežja.

Eurojust in pravosodni sistem v državah članicah se bosta lahko zanesla na strukturo Evropske pravosodne mreže in nihče se ne bo mogel več izgovarjati na pomanjkanje potrebnih informacij. Kot poročevalec v senci iz Evropske ljudske stranke se zahvaljujem gospe poročevalki Silvii-Yvonne Kaufmann za njeno delo in način, da nam je uspelo najti kompromisne rešitve.

Evelyne Gebhardt, v imenu skupine PSE. – (DE) Gospa predsednica, ministrica, komisar, veseli me, da imamo danes priložnost skupaj razpravljati o tako pomembnem paketu in pričakujem, da bomo jutri z veliko večino sprejeli odločitve. Posebej bi se zahvalila dvema poročevalkama, ki sem ju spremljala, gospe Kaufmann in gospe Weber za zelo dobro sodelovanje, kajti to je bil predpogoj, da smo lahko pripravili tako dober izdelek.

Dobro delo je na tem področju bistveno, v zvezi z Evropsko pravosodno mrežo (EJN) pa me tudi zelo veseli, da nam doseženi rezultati omogočajo nadaljevanje že opravljenega dela. Dobro sodelovanje med pravniki, sodniki in ustreznimi organi držav članic so bistveni, če hočemo res ustvariti zakon in pravico za naše državljane in navsezadnje je to tisto, kar hočemo.

S tem v zvezi sem še posebno hvaležna, da smo končno vzpostavili sodelovanje med EJN in Eurojustom na formalni podlagi in zagotovili povezave, ki so nedvomno produktivne in jih lahko samo pozdravimo. A vedno, ko se poveča obseg izmenjanih podatkov, postane varovanje podatkov še pomembnejše in to se nanaša na varnost telekomunikacij in tudi na izmenjavo teh podatkov. Zato me zelo veseli, da se Parlament, Komisija in Svet očitno strinjajo o tem in tudi to je spet nekaj, kar lahko samo pozdravim.

Enako me veseli, da lahko rečem, da bomo jutri dobili veliko večino za vsa ta poročila, za to razširitev, ki smo jo predlagali – in za katero upam, da bo zagotovila odobritev Komisije in Sveta – ta dodatek Evropskega parlamenta, za katerega se imamo zahvaliti gospe Weber, namreč, da naj bi bila zdaj tudi spolno izkoriščanje otrok ali otroška pornografija vključena kot kaznivo dejanje, kar prej nista bila, in to je po moje zelo pomembno vprašanje za našo družbo in vprašanje, ki bi ga jaz poudarila.

Zlasti pomembno vprašanje za socialdemokrate v tem kontekstu – ki je hkrati vprašanje, za katero verjamem, da je rešeno – je zagotovitev, da na tem področju ne gre le za organizirani kriminal temveč tudi za hudo kaznivo dejanje. Mislim, da je predvsem pomembno, da nam ni treba predložiti dokaza, da organizirani kriminal obstaja, ampak, da lahko z izmenjavo informacij pokažemo, da se v nekem trenutku morda dogaja organizirani kriminal. To ne more biti osnovni predpogoj. Mislim, da je bilo tukaj nekaj nesporazumov med

skupinami in rada bi poskusila to razčistiti. Upam in sem prepričana, da lahko nadaljujemo na pozitiven način in to z veseljem pozdravljam.

Sarah Ludford, v imenu skupine ALDE. – Gospa predsednica, ko so naši premierji skoraj desetletje nazaj na sestanku v Tampereju določili glavne smernice za politiko kazenskega pravosodja EU, so pravilno poudarili, da imajo evropski državljani pravico pričakovati od Unije, da bo poskrbela, da ne bo nikjer skrivališča za kriminalce. Zato so Evropski liberalni demokrati dosledno podpirali ukrepe, kot je evropski nalog za prijetje, v nasprotju z Britanskimi konzervativci, ki so kritizirali zakon in red, vendar so nasprotovali instrumentom sodelovanja EU.

Navedeni ukrepi pojasnjujejo tudi utemeljenost okrepitve zmogljivosti nacionalnih tožilcev za skupno delo v Eurojustu in privedbo glavnih storilcev kaznivih dejanj pred sodišče. Upravičeno je, da se zagotovi, da so na voljo noč in dan in da se jim da več pooblastil za izvedbo odločb, na primer z izdajo nalogov za preiskavo in zaseg v njihovih državah članicah in z dostopom do nacionalnih kazenskih podatkovnih baz.

Nedvomno so še možnosti za razčiščevanje in poenostavitev pravil o tem, kdaj se bodo priznale odločbe, izrečene v *nenavzočnosti*, torej brez prisotnosti obtoženega, vendar se to ne sme sprevreči v lenobo brez pravega prizadevanja, da bi informirali obtoženca. Ne bi rada, da bi vse države članice kopirale zaskrbljujoč obseg italijanskih sojenj v *nenavzočnosti*.

Ko sem pred nekaj meseci spraševala Komisijo, so poudarili, da je pobuda uravnotežena, da povečuje temeljne pravice državljanov in obenem krepi načelo vzajemnega priznavanja. Vendar so organi, kot so Evropsko odvetniško združenje za kazenske zadeve, Svet odvetniških združenj Evropske skupnosti in Mednarodna poštena sojenja, izrazili zaskrbljenost zaradi šibkih varoval za obtožence.

Predsedniška ministrica je poudarila in obljubila, da bo Svet pozorno obravnaval spremembe Parlamenta. Prepričana sem, da je mislila dobro, a moj odgovor je: pa kaj potem! Neposredno izvoljeni poslanci Evropskega parlamenta imajo obrobno vlogo pri odločanju o zakonih EU v zvezi s čezmejnimi pravosodjem. Dokler ne začne veljati lizbonska pogodba, o teh zakonih v glavnem odločajo nacionalni uradniki in to je v veliki meri razlog, zakaj se ni obdržal drugi del 10 let starega dogovora, ki je obljubljal dvig pravosodnih standardov v državah članicah, na primer dobra pravila o varovanju podatkov, in okrepitev pravic obtožencev, na primer pravno pomoč, prevajanje in varščino. Dokler ne dobimo demokratične namesto tehnokratske pravosodne politike EU, ki bo resnično uravnotežila lov na storilce kaznivih dejanj in jamstvo za pošteno sojenje, je treba izpolniti pogoje za podporo ukrepom, o katerih se zdaj razpravlja.

Kathelijne Maria Buitenweg, v imenu skupine Verts/ALE. – (NL) Gospa predsednica, vem, da me nikoli ne bi mogli obtožiti, da sem torijka, vendar sem tudi jaz glasovala proti evropskemu nalogu o prijetju. Razlog ni v tem, da bi bila proti izročitvi, proti temu, da bi izročili osumljence iz ene države v drugo. Dejansko sem zelo za to. Moj problem je bil v tem, da sem bila prepričana, da nismo dovolj uveljavili predpisov o pravicah osumljencev in da morali to storiti sočasno. Postopkovne pravice obtožencev niso bile urejene. Kljub energiji, ki je bila vložena v to, in odličnim predlogom, o katerih bomo danes tukaj razpravljali in s katerimi se tudi jaz strinjam, ostaja dejstvo, da se še vedno nismo prebili skozi tisti predlog, ki je že leta na mizi in je bistvena sestavina za oblikovanje zaupanja med državami članicami in zato tudi olajšuje izročitev.

Zelo rada bi slišala od ministrice Dati, ali tudi ona meni, da je predlog bistven za naše evropsko sodelovanje, na katerih točkah je običal v Svetu in ali obstaja možnost v tem energičnem francoskem predsedstvu, da pride do kakšnega napredka glede vprašanja pravic obtožencev. Dejstvo pri tej zadevi je, da je to res bistveno za olajšanje izročitve.

V zvezi s sodbami v *nenavzočnosti* je dobro, da so v sedanjem besedilu vzpostavljene zahteve za izročitev. Vprašanje je: ali je to dovolj? Iz političnega soglasja znotraj Sveta bi lahko sklepali, da vam morajo omogočiti ponovno sojenje ali da zadošča možnost pritožbe. Ali mi ministrica Dati lahko zagotovi, da ima vsakdo pravico do ponovnega sojenja? Navsezadnje vam pritožba ne daje vseh tistih možnosti in opcij, ki jih imate s povsem novim sojenjem. Zato bi res rada slišala, ali imajo ljudje zares pravico do povsem novega sojenja in ne le do pritožbe.

Zdaj pa k moji zadnji točki, pri kateri bom kratka. Veliko slišimo o tem, kaj je potrebno za olajšanje dela preiskovalnih organov. Premalo slišimo o tem (ali pa so informacije nepovezane), kakšne so luknje v zakonu na področju obrambe, luknje, ki obstajajo prav zaradi evropskega sodelovanja. Upam, da bomo prišli do foruma o evropravicah, foruma varuha človekovih pravic, da bomo lahko videli, katere luknje so na področju obrambe in da bomo lahko skupaj našli rešitve zanje.

Gerard Batten, v imenu skupine IND/DEM. – Gospa predsednica, tukaj je konkreten primer, kam vodi univerzalni celostni evropski pravosodni sistem.

Andrew Symeou je 19-letni moški iz Londona, ki mu grozi izročitev Grčiji zaradi obtožbe uboja. Gospod Symeou meni, da nima popolnoma nobene zveze z zadevnim kaznivim dejanjem. Dokaz proti njemu je sum, ki temelji na dvomljivi identifikaciji in izjavah, ki jih je grška policija menda izsilila od njegovih prijateljev.

Ta dokaz bi moralo britansko sodišče temeljito preiskati, preden bi soglašalo z njegovo izročitvijo. Vendar po evropskem nalogu o prijetju britansko sodišče zdaj nima pravice do preiskave dokaza *prima facie*, da bi se prepričalo, ali je izročitev upravičena, in nobene moči, da bi jo preprečilo.

Evropski nalog o prijetju pomeni, da britanski državljani zdaj dejansko ne uživajo več osnovne zaščite zakona pred samovoljnim prijetjem in pridržanjem, ki jo je uvedla Velika listina svoboščin. To ne služi interesom pravice za žrtve ali obtožene, ki si jo oboji zaslužijo.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Gospa predsednica, dovolite mi, da najprej čestitam slovenskemu predsedstvu in drugim 13 državam, ki so odobrile, da smo danes dobili ta predlog. To je znaten prispevek k vprašanju pravice v EU.

Dovolite mi, da čestitam tudi trem poročevalcem, gospe Kaufmann, gospe Weber in gospodu Franču, za njihovo odlično, metodično delo. Oni so v osnovi potrdili predlog s spremembami, ki je tik pred sprejetjem s strani Sveta in Komisije. Vesel sem in pozdravljam to novico.

Bil bi še srečnejši, če bi danes sprejemali tudi predlog o najmanjših postopkovnih pravicah za osumljence in obtožence. Prizadevanja bi bila tako popolna. Zato pozivam Komisijo in Svet, naj čimprej predložita ta predlog.

Kot poročevalec v senci za predlog o Eurojustu moram reči, da sem zadovoljen z okrepitevijo tega organa. Ko je bil ustanovljen, se je zdelo, da bo zgolj tipična institucija z malo dragocenih obetov in najmanjšo uporabo. Dejstva so pokazala, da to ne drži, njegova uporabnost je dokazana, potrebna je nadaljnja okrepitev.

Ni mi treba naštevati, kateri predhodni govorniki in poročevalci so govorili o dodatkih k temu organu, preprosto pozdravljam njegovo okrepitev.

Ti predlogi so nedvomno koristen napredek v razvoju pravice, svobode in varnosti. Vendar so kljub temu potrebni radikalnejši koraki. Preseči moramo zaviralen nacionalističen pristop k tem vprašanjem in izvesti širšo pravičnost v evropskem prostoru. Potem bomo lahko rekli, da je pravičnost resnično enaka po vsej EU.

Upam, da se bo to zgodilo z odobritvijo lizbonske pogodbe.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Najprej bi rada čestitala poročevalcem.

Prejšnja leta se je dejavnost Evropske pravosodne mreže in Eurojusta izkazala za izjemno pomembno in uporabno na področju pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah.

Sprejetje sklepa Sveta v zvezi z Evropsko pravosodno mrežo, pa tudi sklepa o okrepitvi Eurojusta, je potrebno, da bosta obe strukturi postali hitrejši, ob upoštevanju, da so se mobilnost ljudi in čezmejna kazniva dejanja v zadnjih letih znatno povečala.

Obe strukturi bi morali sodelovati in se medsebojno dopolnjevati.

Oblikovanje kontaktnih točk kot nacionalnih korespondentov za usklajevanje dejavnosti Evropske pravosodne mreže pa tudi oblikovanje nacionalnega sistema za usklajevanje Eurojusta je pomembno za trajno vzajemno informiranje, pa tudi za usmerjanje nacionalnih organov bodisi k pravosodni mreži bodisi k Eurojustu v skladu s posebnimi primeri, ki jih obravnavajo.

Strukturirana, pravočasno podana informacija je bistvena za učinkovito dejavnost Eurojusta. Večjo pozornost je treba posvetiti oblikovanju posebnega komunikacijskega omrežja za prenos osebnih podatkov. Zagotovitev ustreznega varovanja podatkov v dejavnosti obeh struktur je izjemno pomembno.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Poročilo gospoda Franča je bilo sprva videti bolj kot pravno-tehnična in ne vsebinska zadeva. Toda pokazalo se je, da obstajajo med članicami Skupnosti države, ki tega pravnega instituta sploh ne poznajo. Tudi pri tem poročilu so prišle do izraza razlike med anglosaškim in kontinentalnim

kazenskim pravom. Zato je logično, da bodo temu poročilu nekateri kolegi poslanci nasprotovali. To seveda ne pomeni, da tematika ni pomembna.

V skupini Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) in Evropskih demokratov menimo, da je pravica do sojenja temeljna pravica, torej tudi temeljna politična pravica. Vendar obstajajo primeri, ko obtoženec ni bil prisoten na sojenju, sodišče pa kljub temu izreče sodbo. Sodbe, izdane v nenavzočnosti obtoženega v eni državi, se doslej niso upoštevale v drugi državi članici. S tem okvirnim sklepom pa se zagotavlja izvršljivost teh sodb tudi v drugih državah Evropske unije, pod določenimi pogoji, seveda, med katerimi pa je po našem mnenju ključnega pomena zagotovilo, da je bil obtoženec pozvan na sodišče na ustrezen način in da se kljub pozivom sodnih oblasti ni pojavil na sodišču. Izmikanje roki pravice je pogosto in v Evropski uniji ne bi smeli dopustiti, da se pravnomočno obsojena oseba iz ene države mirno sprehaja v drugih državah članicah.

Po mnenju EPP/DE je poročevalec uspel uskladiti amandmaje in pripravil uravnoteženo poročilo, za kar se mu tudi zahvaljujem.

Še pripomba: prav je, da zagotavljamo pogoje za pravično sojenje, ampak poskrbimo tudi za žrtve kriminalnih dejanj.

Philip Bradbourn (PPE-DE). – Gospa predsednica, govoril bom le o poročilu gospoda França o vzajemnem priznavanju sodb v *nenavzočnosti*. Sama zamisel tega predloga je tuja številnim pravosodnim sistemom znotraj držav članic, zlasti tistim s pravnim sistemom, ki temelji na običajnem pravu.

V Združenem kraljestvu smo več kot dvesto let gradili svoj pravni sistem, ki temelji na zamisli *habeas corpus* in pravici obtoženca, da mu ni sojeno, če nima možnosti, da se brani. To načelo je ohranjeno v dobro znani listini, ki jo imam tukaj – Veliki listini svoboščin, imenovani Magna Carta, iz leta 1215 – ki je v moji domovini jamčila to pravico 800 let. Priznanje sojenj v *nenavzočnosti* je v popolnem nasprotju s temeljnimi ideali te zgodovinske listine.

Če se sodba izreče v eni državi članici in pozneje prizna v drugi, potem ko je izdan evropski nalog o prijetju, to gotovo sproža vprašanja, ali je šlo za pravično sojenje. V dokumentu organizacije Mednarodna poštena sojenja (Fair Trials International) o tem predlogu, se zrcalijo moje skrbi in poudarjena je, citiram, „znatna zaskrbljenost o vprašanju postopka izročitve, ki naj bi se uporabljal“. Kolegi, pozivam vas, da resno pogledate, kaj je predlagano in pomislite, kako bo to vplivalo na vaše volivce in njihovo pravico do poštenega sojenja.

Jim Allister (NI). – Gospa predsednica, noben razumen človek ne želi olajšati življenja kriminalcem, vendar se moramo zavarovati pred tem, da bi se pravičnost v Evropi zmanjšala na najnižji skupni imenovalce. In s tako širokim razponom pravosodnih postopkov, varoval in procesov po EU govorjenje o pridobitvi pravosodne enakovrednosti pogosto vključuje prav to.

V Združenem kraljestvu je naš pravni sistem, ki temelji na običajnem pravu v praksi, precedenčnih primerih in procesih povsem drugačen od sistema naših kontinentalnih sosedov. Zato me mora, kadar vidim poročila, ki temeljijo na zlitju prakse zaradi zlitja samega, zaskrbeti.

Vzemimo poročilo o vzajemnem priznavanju sodb v *nenavzočnosti*. Iskreno povem, da ni nobene enakovrednosti med skrbnimi pravosodnimi varnostnimi ukrepi, ki se opravijo v Združenem kraljestvu, preden je kdo obsojen v *nenavzočnosti*, in tem, kar se mi zdi zdaleč bolj ležeren pristop, na primer v Grčiji ali Bolgariji. Zato ne soglašam, da bi se obsodba mojega britanskega volivca, ki bi bil obsojen tam v svoji odsotnosti, samodejno priznala v Združenem kraljestvu.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Gospa predsednica, komisar, preprosto bi rad čestital poročevalcem in tudi predsedstvu Sveta za rezultate, dosežene na tej stopnji razprave in priprave besedil. Mnogo naših državljanov se sprašuje o dodani vrednosti Evrope v njihovem vsakdanjem življenju. V zvezi s pravico bo verjetno vsak ukrep za izboljšanje te življenjsko pomembne javne storitve izboljšal doživetje koristnosti Evrope glede varnosti njenih državljanov. V tem pogledu je posebno pomembno zagotoviti, da se lahko odločbe izvršijo po vsej Evropi, in odpraviti ovire za njihovo izvrševanje znotraj ozemlja EU. To je cilj predlaganih besedil. Ob hkratnem spoštovanju javnih svoboščin bodo ti ukrepi okrepili učinkovitost kazni, ki jih bodo odredila nacionalna sodišča.

Kathalijne Maria Buitenweg (Verts/ALE). – Gospa predsednica, to je samo odziv na britanske skeptike, kajti jaz se strinjam z njimi, da ne smemo pripravljati zakonodaje na podlagi najnižjega skupnega imenovalca. Vendar gre za to, da moramo potem razmisliti o tem, kako želimo pripravljati zakonodajo, kajti, če smo si edini, da hočemo imeti skupen pristop pri lovu na kriminalce, potem ne moremo pripravljati zakonodaje skozi soglasnost. Zato je zdaj vse obtičalo v Svetu.

Vendar pričakujem tudi njihovo pomoč pri iskanju procesa sprejemanja odločitev z glasovanjem s kvalificirano večino, kajti sicer smo obtičali. Lahko se bodisi izoliramo in nočemo sodelovati na področju pravosodja ali pa se odločimo za glasovanje s kvalificirano večino, kajti to je edini način, da lahko pripravimo resnično zanesljivo, pomembno zakonodajo.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Gospa predsednica, moram še enkrat ponoviti, kar je pravkar rekla gospa Buitenweg. Vprašanje, ki ga sprožajo ta besedila, predvsem glede napredka, doseženega na tem področju v zadnjih 20 letih, je zelo preprosto: v Evropski uniji, kot je navedel moj kolega Jean-Paul Gauzès, ali upoštevamo predvsem interese ljudi, zlasti poštenih ljudi, ali upoštevamo predvsem interese držav in mehanizme države. Jasno je – in to lahko obžalujemo, vendar je dejstvo in to pozitivno dejstvo v današnjem svetu – da evropska zgradba vključuje zagotovitev, da mehanizmi države 27 držav članic ne morejo, ker so to delali predolgo, prevladati nad interesi ljudi in zlasti interesi varnosti. To je ves namen evropskega projekta, sicer ne bi bilo evropskega projekta. Zato je treba podpreti Svet in te tri predloge.

Rachida Dati, predsedujoča Svetu. – (FR) Gospa predsednica, gospe in gospodje, vaše besede to popoldne kažejo velik pomen, ki ga pripisujete tem trem besedilom. Kažejo tudi vašo zavezo zagotavljanju učinkovitega napredka pri pravosodnem sodelovanju, zlasti v kazenskih zadevah, in kot ste poudarili, ob hkratnem spoštovanju temeljnih pravic. Ta dvojna zahteva je bistvena, ker pomeni pogoj za gradnjo evropskega pravosodnega prostora, ker imamo različne pravne sisteme in celo različne pravne organizacije. Očitno je, da jamstva, dana pri delovanju Eurojusta in Evropske pravosodne mreže, tako kot jamstva, ki bodo ponujena, ko se bodo izvrševale odločbe, sprejete v *nenavzočnosti*, upoštevajo enako logiko. Zato bi se rada zahvalila Evropski komisiji in zlasti Jacquesu Barrotu za podporo predsedstvu. Kot ste navedli, je Svet soglašal s številnimi sestavnimi deli teh poročil, na koncu skoraj soglasno. Kot ste tudi dejali, imamo še veliko dela in moramo pri tem sodelovati.

Rada bi se zahvalila tudi Sylvii Kaufmann za njeno poročilo in njen današnji govor, ker je ocena Evropske pravosodne mreže pomemben korak pri izboljšanju pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah. Treba je omeniti, da je ta mreža pomembna in učinkovita. Gospa Kaufmann, danes ste spet pravilno poudarili povezavo med Eurojustom in Evropsko pravosodno mrežo. Njun razvoj gre z roko v roki, to je bilo poudarjeno ob številnih priložnostih med zadnjim Evropskim svetom.

Rada bi se zahvalila tudi Renati Weber za njeno poročilo in njen pomemben prispevek. Tudi njen govor v Toulousu o tej temi je bil čudovit. Gospa Weber, moram se vam zahvaliti tudi za vašo dobrodošlico. Vem, da ste opravili ogromno delo z vsemi ljudmi, ki so sodelovali pri Eurojustu. Omenili ste tudi lizbonsko pogodbo. Razumem, da bi raje delali znotraj drugega institucionalnega okvira, vendar moramo nadaljevati na podlagi uveljavljenih zakonov, ker to vpliva na vse evropske institucije.

Gospod França, vaš govor je poudaril potrebo po sprejetju enotnega okvira za izvrševanje odločb, sprejetih v *nenavzočnosti*. Imate prav, da odpirate to vprašanje in to je en način za naše pravne sisteme, da dokažejo svojo učinkovitost.

Gospa Gebhardt, obstaja bistvena potreba po sodelovanju vseh političnih in pravnih udeležencev, kajti izziv, s katerim se bo soočalo pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah v Evropi, je, da se naučimo delati skupaj, da se bomo učinkovito bojevali z vsemi oblikami kriminala. Vem, da ste zahtevna zagovornica tega sodelovanja.

Zdaj bi rada odgovorila tistim med vami, ki imate dvome o Evropi pravice in se bojite, da ogrožamo temeljne pravice. Res je, da pod nemškim predsedstvom nismo mogli doseči soglasja o najmanjših postopkovnih jamstvih. V odgovor moram povedati, da okvirni sklep o odločbah, sprejetih v *nenavzočnosti*, zagotavlja pravico do ponovnega sojenja, ki je temeljno jamstvo. Rezultat tega procesa nestrno pričakujejo sodniki, javni tožilci in pravni strokovnjaki, ki dnevno sodelujejo, pa tudi žrtve, ki so utrpeli oblike kaznivih dejanj, ki se neprestano prilagajajo in spreminjajo. Pokazati moramo, da smo kos tem zahtevam in uvesti učinkovita in uporabna orodja. Zgraditi moramo Evropo, ki varuje svoje državljane znotraj takega pravosodnega prostora.

Predsedstvo ve, da lahko računa na vašo polno podporo za ta tri besedila. Rada bi izrazila priznanje tega dejstva in se zahvalila vsem, ki ste danes pokazali zanimanje za ta vprašanja.

Jacques Barrot, Podpredsednik Komisije. – (FR) Gospa predsednica, rad bi se pridružil hvalam in zahvalam gospe Dati, ki predseduje Svetu PNZ med francoskim predsedstvom. Moram reči gospe Kaufmann, da ima prav, ko vztraja pri varovanju podatkov. Moram pa jo tudi spomniti, da osnutek okvirnega sklepa o varovanju

podatkov dejansko določa podrobna pravila, ki se bodo uporabljala tudi za izmenjavo informacij med kontaktnimi točkami Evropske pravosodne mreže, za kar pa moramo seveda poskrbeti.

Moram reči gospe Weber tudi to, da je za zagotovitev uspeha teh besedil očitno zelo pomembno zaupanje med državami članicami in agencijami EU. Gospa Weber, mislim, da ste dali nekaj zelo močnih izjav o tej temi.

Gospod Franča je jasno pokazal pomembnost besedila o hitrejšem izvrševanju odločb, o katerem je poročal. Moram poudariti, da je to opravil na uravnotežen način, s tem da je hkrati potrdil, da bo obstajala tudi možnost ponovnega sojenja, kot je pravkar omenila gospa Dati, in da je jasno, da bo ohranjena pravica do obrambe. Moram odgovoriti gospe Buitenweg in gospodu Demetriou glede postopkovnih pravic. Postopkovne pravice štejem za izjemno pomembne pri razvoju skupnega območja svobode, varnosti in pravice. Komisija je bila razočarana, ker ni bilo mogoče lansko leto doseči nobenega soglasja o našem predlogu za okvirni sklep o postopkovnih pravicah. Zdaj preučujem pobude na tem področju, ki bi jih lahko dali v bližnji prihodnosti. Odločen sem, da bomo na tem področju napredovali, morda s predložitvijo novega predloga o postopkovnih pravicah. V vsakem primeru ste lahko prepričani, da se bom zadevi v celoti posvetil.

Gospa Gebhardt moram reči, čeprav verjamem, da je na to vprašanje odgovorila že gospa Dati, da govorimo o hudih kaznivih dejanjih v novih oblikah, ki morda ne ustrezajo skrajno strogi opredelitvi organiziranega kriminala. Tudi huda kazniva dejanja tvorijo en vidik tega pravosodnega sodelovanja, ki ga resnično želimo.

Nimam več veliko dodati, razen tega, da ponovno poudarim, kar je rekel Jacques Toubon, namreč, da moramo upoštevati interese evropskih obtožencev in interese vsakega od nas in naših volivcev, da bi zagotovili, da se bo to pravosodno sodelovanje izkazalo za učinkovitejše, seveda ob hkratnem spoštovanju človekovih pravic.

Kakor koli, tudi jaz bi se rad zahvalil Parlamentu za njegov kakovostni prispevek k tej pomembni razpravi, ki bo zaznamoval zelo pozitiven korak v razvoju tega Evropskega pravosodnega prostora.

Gospa predsednica, gospa Dati, hvala, da ste na to opozorili Evropski svet, ki je lahko dosegel soglasje na tem področju in prišel do teh političnih dogovorov.

Renate Weber, poročevalka. – Gospa predsednica, rada bi rekla nekaj besed v vlogi poročevalke v senci o drugih dveh poročilih in se zahvalila gospe Kaufmann za način našega skupnega dela in gospodu Franču za njegovo delo. V njegovem poročilu je bilo 57 kompromisnih sprememb, kar pove nekaj o obsegu našega vloženega dela.

Glede poročila o odločbah, sprejetih v *nenavzočnosti*, se najboljčutljivejši vidik verjetno nanaša na dejstvo, da je v nekaterih državah članicah, potem ko so sodbe izrečene v odsotnosti obtoženca, rešitev v ponovnem sojenju, tako da sta v celoti spoštovana Evropska konvencija o človekovih pravicah (Protokol št. 7, člen 2) in Mednarodni pakt o državljanskih in političnih pravicah, medtem ko druge države priznavajo le pravico do pritožbe.

Na žalost predlog v tem poročilu ni o usklajevanju sedanje zakonodaje v 27 državah članicah. Čeprav bi si morali prizadevati, da bi imeli v prihodnosti evropsko zakonodajo, smo zaenkrat storili največ, kar smo lahko, vsaj z zagotovitvijo, da obtoženec tudi v pritožbi uživa postopkovna jamstva, kot so predvidena v členih 5 in 6 Evropske konvencije o človekovih pravicah.

Rada bi zaključila s tem, da povem, da je za dobro delovanje načela vzajemnega priznavanja pravosodnih odločb potrebna visoka raven medsebojnega zaupanja med državami članicami in to zaupanje mora temeljiti na skupnem spoštovanju človekovih pravic in temeljnih načel.

Armando Franča, poročevalec. – (PT) Moram se zahvaliti ministrici za njene besede, pa tudi komisarju in drugim kolegom poslancev, tistim, ki soglašajo in tistim, ki nasprotujejo, kajti slednji mi dajejo priložnost, tukaj in zdaj, da razčistimo kakšno točko ali dve.

Vsekakor bi rad rekel naslednje: kot član tega parlamenta in kot pravnik in državljan sem danes še posebno zadovoljen, da lahko odobrim predlog Sveta in naše spremembe. Zakaj upam in molim, da bo okvirni sklep sprejet in uporabljen? Odgovor je, zato, ker je položaj v Evropi resen in se moramo nemudoma odzvati. Veliko je ljudi, ki so bili že obsojeni in se prosto gibljejo po Uniji, sodišča pa ne morejo izvršiti odločb, sprejetih v drugih državah. To je resno glede razvoja samega kriminala in varnosti v Evropi, zato je pomembno, da se Evropske institucije odzovejo.

Okvirni sklep uveljavlja predvsem načelo vzajemnega priznavanja, naše spremembe, to je spremembe, ki jih je predlagal Parlament, pa je treba brati v medsebojni povezavi. Predlagane rešitve glede vabljenja ljudi, o pravilih za zastopanje obtožencev in o ponovnem sojenju ali pritožbah je treba brati v medsebojni povezavi. Vse tehnične rešitve so povezane in po našem mnenju je treba pravice obtožencev do obrambe vedno zagotoviti v vseh okoliščinah.

Dobro vemo in to je treba povedati, kaj bi morali pustiti pri miru. V teh okoliščinah je najdena rešitev po mojem mnenju rešitev, ki jo moramo sprejeti. To je pomembno in velik korak naprej ter hkrati tudi naslednji mali korak naprej. V skladu s starim pravilom je to, kako graditi Evropsko unijo, to, kako graditi Evropo.

PREDSEDUJOČI: GOSPOD DOS SANTOS

Podpredsednik

Predsednik. – Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo jutri.

Pisne izjave (člen 142)

Carlo Casini (PPE-DE), v pisni obliki. – (IT) Zakonodajni predlog o odločbah, sprejetih v *nenavzočnosti*, mora biti sprejet, da bomo premagali hude razlike v obravnavi in velik obseg diskrecijske pravice, dodeljene izvršnim organom v 27 državah članicah EU.

To so cilji, ki jih je Odbor za pravne zadeve sam postavil, ko je predstavljal svoje mnenje Odboru za državljanske svoboščine. Štiri spremembe, ki so bile soglasno sprejete zadnjega maja in jih je odgovorni odbor preprosto prevzel, so namenjene zagotavljanju poštenega ravnotežja med temeljnimi pravicami in svoboščinami državljanov ter potrebo po vzajemnem priznavanju sodb.

Zato je postalo bistveno, da se uskladijo naši sistemi kazenskega pravosodja in se v predlog uvedejo enotna merila, ki jih priznava največje možno število držav EU, z namenom pravne jasnosti. To so minimalni standardi, prilagojeni tako, da povezujejo varovala za jamstvo zaščite obtoženih s potrebo po ohranjanju učinkovitega čezmejnega pravosodnega sodelovanja. Kljub temu se v nekaterih primerih državi članici odobri odklon, ki je potreben zaradi upoštevanja posebnih značilnosti njenega lastnega pravnega sistema.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), v pisni obliki. – (EL) Evropski parlament je glasoval za predlog o vzajemnem priznavanju izrekov kazni v *nenavzočnosti*, to je obsodb, ki so izrečene v drugi državi članici v odsotnosti obtožene stranke, s strani pravosodnih organov držav članic EU.

Skupaj z evropskim nalogom o prijetju to pomeni, da je lahko kdor koli prijet in obsojen v kateri koli državi članici EU, v kateri mu je sojeno, in je avtomatično obsojen, ne da bi mu kdaj povedali ali da bi izvedel, da je bil proti njemu sprožen postopek. Problem je še večji za države članice, kot je Grčija, kjer pravni sistem, vsaj za najhujše prekrške, ne priznava možnosti, da bi obtoženemu sodili v njegovi odsotnosti. Ta predpis bistveno spodkopava pravico obtoženega do poštenega sojenja. Škodi pravici obtoženega do prave obrambe in že vodi v hude odzive pravosodnih organov in združenj po vsej EU.

Zdaj postaja jasno, da usklajevanje kazenskih sistemov držav članic in tako imenovana „komunitarizacija“ ali prenos kazenske zakonodaje v pristojnost Skupnosti, ki jo pospešuje EU, vodi v kršitev temeljnih pravic neodvisnosti in pravic držav članic, da določajo svoja lastna jamstva zaščite na odločilnih področjih, kot so kazenski postopki.

18. Uporaba Vizumskega informacijskega sistema (VIS) v skladu z Zakonom o schengenskih mejah (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je poročilo (A6-0208/2008) gospoda Brejca v imenu Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve o predlogu Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe (ES) št. 562/2006 glede uporabe Vizumskega informacijskega sistema (VIS) v skladu z Zakonom o schengenskih mejah (COM(2008)0101 – C6-0086/2008 – 2008/0041(COD)).

Jacques Barrot, Podpredsednik Komisije. – (FR) Gospod predsednik, najprej bi se rad zahvalil poročevalcu, gospodu Brejcu, za njegovo delo pri tem predlogu. Narejen je pomemben korak, ki nam bo omogočil, da bomo v celoti izkoristili tehnična orodja, ki so na voljo za zavarovanje naših zunanjih meja.

Izjemno pomembno je, da se uporablja Vizumski informacijski sistem (VIS) in da se zagotovi, da bo kontrola, ki se izvaja na zunanjih mejah, učinkovita. VIS zagotavlja zanesljivo povezavo med imetnikom vizuma, vizumom in potnim listom in preprečuje uporabo lažne istovetnosti.

Vse koristi tega sistema bodo pridobljene šele z uvedbo biometričnih podatkov. Zakonodajni instrument, ki je na dnevnem redu, bo potem, ko bo formalno sprejet, določil skupna pravila, da bo zajamčena učinkovita in usklajena uporaba sistema VIS na naših zunanjih mejah.

Brez skupnih pravil bi lahko tiste mejne prehode, kjer se sistem VIS ne bi sistematično uporabljal, izkoriščali nezakoniti priseljenci in kriminalci. Ta skupna pravila bodo določena s spremembo Zakonika o schengenskih mejah.

Zato lahko v celoti podprem doseženi kompromis in čestitam Evropskemu parlamentu in Svetu za soglasje na prvi obravnavi.

Mihael Brejc, poročevalec. – (SL) Gospod komisar, jaz se zahvaljujem za prijazne besede. Evropski parlament je vključen v postopek soodločanja o spremembi uredbe glede uporabe vizumskega informacijskega sistema. Predlog sprememb glede tega vizumskega sistema, ki ga je predlagala Komisija, je predvidel na začetku precej temeljito kontrolo pri vstopu državljanov tretjih držav, ki potrebujejo vizo. Šlo naj bi torej ne samo za običajen postopek preverjanja istovetnosti osebe in dokumentov, ampak tudi za odvzem prstnih odtisov. Uredba sicer vsebuje vsa iskalna merila in pogoje za dostop pristojnih organov pri opravljanju kontrol na zunanjih mejnih prehodih do podatkov za preverjanje istovetnosti in tako naprej, da ne ponavljam vseh teh zadev.

V skladu s to uredbo ima mejni policist dostop do vizumskega informacijskega sistema, kjer seveda lahko preveri vse podatke o potniku na meji, vključno s prstnimi odtisi. Predlagana ureditev, torej sistematična kontrola z odvzemanjem prstnih odtisov državljanom tretjih držav pri vsakokratnem, poudarjam, vsakokratnem vstopu v schengensko območje, bi zagotovo povzročila podaljšanje čakalnih dob na mejnih prehodih, zlasti v turistični sezoni ter ob začetku in koncu praznikov.

Ker je Evropa globalna gospodarska sila, hkrati pa tudi zanimiva turistična destinacija za državljane tretjih držav, ki za vstop seveda potrebujejo vizo, je treba, po mojem mnenju, ali pa je bilo treba, uredbo ustrezno ublažiti. Zato sem predlagal naključno preverjanje in odvzemanje prstnih odtisov na mejnem prehodu. S tem sem želel opozoriti, da imetniku vize v postopku pridobivanja vize prvič vzamejo prstne odtise, pri vstopu v schengensko območje pa še enkrat, zato da bi potem lahko primerjali ali gre za isto osebo.

Meni se zdi takšno delovanje ali pa tako trda določba pretirana, ker pravzaprav nimamo na voljo nobenih podatkov niti ocen o tem, koliko je sploh ponarejanja viz. Razen tega je odvzemanje prstnih odtisov pri povsem nespornih osebah nesmiselno in zamudno. Kljub posebnim vstopnim kolonom za državljane Evropske unije bi se namreč na zunanjih mejah ob praznikih in počitnicah nabrale zelo dolge kolone, v katerih pa bi čakali vsi, državljani Evropske unije pa tudi seveda imetniki viz.

V tem Parlamentu smo razmeroma hitro dosegli soglasje o določenih odstopanjih od tako trdih določb, po dveh trialogih pa je bil dosežen tudi kompromis s Svetom in Komisijo. Na odboru LIBE je bil kompromisni predlog sprejet z veliko večino, brez glasu proti in le dva sta se vzdržala.

Skratka, sedanja uredba je, jaz mislim, dobra, ker zagotavlja tekoč prehod meje, tudi takrat, ko bo veliko ljudi na meji čakalo v vrsti, se bo policist po svoji presoji v skladu z uredbo in če bodo izpolnjeni vsi pogoji, odločil za naključno preverjanje. Odločitev za naključno preverjanje ni stvar samo policista, ampak predvsem nadrejenih na meji. Jaz mislim, da smo zagotovili ustrezne standarde varnosti in hkrati omogočili potnikom, da mejo prečkajo v čim krajšem času.

Dovolite mi, da se ob tej priliki zahvalim za odlično sodelovanje predstavnikom Sveta in Komisije, posebej pa poročevalcem v senci, med katerimi gre posebna zahvala gospodu Cashmanu za vrsto dobrih idej in za aktivno iskanje kompromisa.

Urszula Gacek, v imenu skupine PPE-DE. – Gospod predsednik, razširitev schengenskega območja je odpravila mejne kontrole v večjem delu EU in pospešila in olajšala vsakodnevno potovanje znotraj teh meja za naše državljane. Pomeni seveda tudi, da so državljani tretjih držav, ki vstopajo v schengensko območje, dejansko preverjeni le enkrat, na zunanji meji.

Medtem ko naši državljani nezakonito priseljevanje pogosto enačijo z dramatičnimi prizori prenatrpanih plovil, neprimernih za plovbo, ki vdirajo na naših pomorskih mejah, ali tovari nesrečnežev, žrtev trgovanja

z ljudmi, ki v zaboynikih prečkajo kopenske meje, je realnost mnogo bolj zapletena. Okrog 50 % nezakonitih priseljencev vstopi v EU legalno, vendar ne more zapustiti našega ozemlja ob izteku vizumov. Poleg tega so zelo razširjeni tudi primeri ponarejenih dokumentov, zlasti na letališčih.

Da bi zmanjšali število oseb, ki nezakonito podaljšujejo bivanje, pa tudi znižali tveganje odobritve vstopa osebam s ponarejenimi dokumenti, se bo v schengenskem območju uporabljal usklajen in varovan sistem za preverjanje veljavnosti vizumov in jemanje prstnih odtisov. A kot dobro vedo vsi naši državljani, ki potujejo, povečanje varnosti vodi v povečanje neprijetnosti in čakalnih dob na mejah tudi za poštene potnike. Zato je potrebna določena stopnja pragmatizma. Če se domneva, da ni nobenega tveganja, povezanega z notranjo varnostjo in nezakonitim priseljevanjem in je promet na meji tako gost, da bi postale čakalne dobe pretirane, potem se je treba odpovedati jemanju prstnih odtisov.

Ta prožnejši sistem lahko deluje največ tri leta, potem bo ocenjena njegova učinkovitost. Čeprav si prizadevamo za varno Evropo, moramo biti hkrati tudi prijazni do poslovnih potnikov in turistov. Prepričana sem, da je predlagani vizumski informacijski sistem ujel pravo ravnotežje med tema dvema ciljema.

Michael Cashman, v imenu skupine PSE. – Gospod predsednik, rad bi se zahvalil poročevalcu za odlično delo, ki ga je opravil. Kompromisi, ki smo jih dosegli s Svetom, so zaznavni in učinkoviti in to pravim kot izvirni poročevalec o schengenskem zakoniku.

Jedrnatost je vir modrosti, zato ne bom več zadrževal Parlamenta in se bom samo še zahvalil, kot bi se moral vsak poslanec Evropskega parlamenta, dvema čudovitima pomočnikoma Renaudu in Maris, ki delata z mano in zaradi katerih je moje delo ne le prijetno, temveč tudi produktivno.

Sarah Ludford, v imenu skupine ALDE. – Gospod predsednik, kot poročevalka o vizumskem informacijskem sistemu (VIS), ki še vedno delam na spremembi skupnih konzularnih navodil za upravljanje dejanske zbirke biometričnih podatkov, se zelo zanimam za vse, kar je v zvezi z vizumskim informacijskim sistemom.

Ko smo se odločili za VIS, smo odobrili to triletno obdobje, ko se bo lahko iskanje izvajalo samo z uporabo vizumske nalepke brez prstnih odtisov v sistemu VIS. Vendar imam rahlo mešane občutke o kompromisu. Podpiram ga, ker je to tisto, za kar smo se bili sposobni dogovoriti. Po drugi strani pa Komisija z vso pravico pravi, da je samo z biometričnimi podatki mogoče z gotovostjo potrditi, da je oseba, ki želi vstopiti, res tista, za katero je bil izdan vizum, in zato bi bilo treba za vsakega imetnika vizuma opraviti sistematično iskanje v sistemu VIS, vključno z biometrično kontrolo mejnega policista. Zato sem nekoliko zaskrbljena glede odstopanja in možnosti naključnega preverjanja.

Z veseljem pričakujem to poročilo čez tri leta in zagotovitev, da prožnost ne bo postala luknja v zakonu, kajti, če nameravamo imeti sistem VIS, je bolje, da ga uporabljamo pravilno.

Tatjana Ždanoka, v imenu skupine Verts/ALE. – Gospod predsednik, rada bi se zahvalila gospodu Brejcu za njegovo odlično poročilo. Cenimo njegovo stališče, da bo iskanje po sistemu VIS z uporabo številke vizumske nalepke v povezavi s preverjanjem prstnih odtisov ustvarjalo veliko problemov. Zato pozdravljamo uvedbo odstopanja v izjemnih primerih za iskanje po sistemu VIS brez preverjanja prstnih odtisov.

Kljub temu po našem mnenju poročilo ni tako ambiciozno, kot bi moralo biti. Odstopanje bi moralo biti pravilo. Predlagamo, da se iskanje po sistemu VIS uporabi v izjemnih primerih, kadar obstajajo dvomi o istovetnosti. Znano je, da skupina Verts/ALE močno nasprotuje obširni uvedbi biometričnih podatkov, dokler ne bo nedvoumno dokazano, da je to potrebno. Verjamemo, da ima bistvene posledice za varnost osebnih podatkov in temeljne pravice. Zato zaenkrat ne moremo glasovati za uredbo.

Philip Claeys (NI). – (NL) Gospod Predsednik, uredba upravičeno določa, naj se za vsakogar, ki ima vizum, sistematično preverijo biometrični podatki v vizumskem informacijskem sistemu. To je najboljši in najvarnejši način za preverjanje verodostojnosti vizuma. Zato je obžalovanja vredno, da čuti Parlament potrebo, da spodkopava načelo z uvedbo seznama situacij, v katerih bomo zadovoljni s preverjanjem identifikacijske nalepke in ne bomo dodatno preverjali še biometričnih podatkov. Obstaja nevarnost, da bo biometrično preverjanje zaradi uvedbe tega seznama postalo bolj izjema kot pravilo. Seveda vem, da ni mogoče opravljati biometrične kontrole rutinsko v vseh okoliščinah, vendar ni dvoma, da mora postati pravilo. V kontekstu boja proti nezakonitemu priseljevanju in boja proti terorizmu ter čezmejnemu kriminalu ne moremo dovoliti površnosti in v tem primeru neformalnega pristopa.

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Gospod predsednik, tudi Madžarska je bila seveda zelo zadovoljna zaradi priključitve k schengenski coni. Dovolite mi, da rečem še nekaj stavkov v zvezi s to temo, ki se nanaša na nesrečen položaj, ki je nastal na meji med Madžarsko in Avstrijo. Avstrijski organi v mnogih pogledih ne

upoštevajo schengenskega sistema. Čeprav je Madžarska že skoraj leto dni del schengena, sprašujejo Madžare, ki prihajajo čez mejo, po potnem listu in izrekajo kazni, če ga nimajo. Seveda se to ne dogaja pogosto, a kadar se zgodi, razumljivo in upravičeno povzroča veliko antipatijo v madžarskem javnem mnenju. Dodatno k temu se na meji na žalost pojavlja tudi praksa zapiranja cest, ki so obstajale do zdaj, da bi Madžarom preprečili, da jih uporabijo za prehod meje brez potnega lista po schengenskem sporazumu. Upam, da se bo našel način, da bomo ustavili te zlorabe Avstrijcev. Hvala.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, tudi jaz verjamem, da imamo odličen rezultat od našega poročevalca, ki upošteva po eni strani varnost in po drugi praktičnost. Vendar smo slišali tudi, da je, če pogledamo v prihodnost, ena od ključnih skrbi vprašanje ljudi, ki nezakonito podaljšujejo bivanje, z drugimi besedami, ljudi, ki so zakonito vstopili v EU, vendar ne morejo zapustiti našega ozemlja in izginiti ob poteku svojih vizumov. K tej razpravi bi rad samo dodal: dolgoročno, če bo sistem vstopov in izstopov deloval, bomo morali imeti sistematično kontrolo. Temu se ne bomo mogli izogniti in na to vprašanje moramo biti pozorni na zunanjih mejah Evrope.

Jacques Barrot, Podpredsednik Komisije. – (FR) Gospod predsednik, še enkrat se moram zahvaliti poročevalcu, gospodu Brejcu, ker je razumel glavni cilj predloga, to je zavarovanje meja, ne da bi seveda pri tem pozabili, da morajo biti te meje dovolj prožne. Verjamem, da se da oboje uskladiti in da ste to dosegli v tem besedilu, ki je rezultat odličnega kompromisa. Dodal bi, kot odmev k temu, kar je pravkar rekel gospod Weber, da imamo problem z dvema stvarmi, odpreti Evropo vsakomur, ki želi vstopiti in jo pravilno zapustiti, in hkrati biti dovolj pozorni na tiste, ki, to je treba reči, poskušajo goljufati in zlorabiti pravila. Zato je treba upoštevati to dvojno zahtevo po odprtosti in obenem zakonitosti in spoštovanju zakona.

Zahvaljujem se Parlamentu, da nam je omogočil napredek pri zavarovanju naših meja in hkrati vzdrževanje potrebne prožnosti.

Mihael Brejc, poročevalec. – (SL) Jaz bi samo komentiral dve nasprotujoči si mnenji: odstopanje, kot splošno pravilo, in dosledno upoštevanje pravil, ki so zapisana v schengenskem zakoniku.

Ravno ta kompromis, ki smo ga dosegli, omogoča razumno prehajanje meje tudi takrat, ko je gneča res velika. Predstavljajte si, da na enem mejnem prehodu s Hrvaško, recimo, in Slovenijo v času praznikov na mejo pride petdeset, šestdeset tisoč ljudi, od tega jih ima deset tisoč vizo. Če bi desetim tisočim moral odvzeti prstne odtise, potem bi tudi tisti, ki lahko mejo preidejo brez formalnosti, državljani EU, čakali dan ali dva. Torej, bodimo realni, ustvarimo čvrst sistem kontrole, hkrati pa razumne ukrepe za tekoče prehajanje meje.

Ne pozabimo, da je v uredbi zelo jasno napisano, citiram: „... da ima policist ... Torej, v vseh primerih, ko obstaja dvom glede istovetnosti imetnika vizuma in verodostojnosti vizuma, pa mejni policist potniku pobere prstne odtise in v VIS preveri številke vizumske nalepke in prstne odtise potnika.“ Torej, v vseh primerih, ko obstaja najmanjši dvom, bo policist to naredil, v vseh ostalih primerih bo pa takrat, kadar je res velika, velika množica na meji, ravnal v skladu z uredbo, ki dopušča neka odstopanja.

Mi ne smemo graditi novega, ne vem kako naj rečem, informacijskega policijskega Berlinskega zidu. Evropska unija je in naj bo še naprej globalna sila in naj bo še naprej prijazna svojim državljanom pa tudi tistim drugim, ki prihajajo.

Še zahvala, še enkrat, gospodu Cashmanu in vsem ostalim in seveda komisarju za potrpljenje, ko smo oblikovali ta kompromis.

Predsednik. – Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo jutri.

Pisne izjave (člen 142)

Kinga Gál (PPE-DE), v pisni obliki. – (HU) Gospod predsednik, gospe in gospodje, vsi se strinjamo o potrebi po spremembi Zakonika o schengenskih mejah tako, da bodo njegove določbe v skladu z navedbami v vizumskem informacijskem sistemu.

Vendar je izvirni predlog Komisije problematičen, ker navaja, da se potem, ko državljani tretjih držav prečkajo mejo, ne preveri le veljavnost vizumov, ampak se jim vzamejo tudi prstni odtisi. To pa lahko povzroči hude zastoje na zunanjih mejah EU, v glavnem na kopenskih mejnih prehodih v času dopustov in praznikov.

Zato pozdravljam predlagane spremembe poročevalca, ki predvidevajo, da teh pregledov ni treba izvajati sistematično, temveč le na naključnih vzorcih v dobro opredeljenih pogojih in časovnih omejitvah.

Pri jutrišnjem glasovanju prosim podprite mnenje Odbora, da je treba omogočiti, da bo prečkanje naših zunanjih meja možno brez dolгих čakalnih dob, ne le načeloma ampak tudi v praksi.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), v pisni obliki. – (RO) Ta uredba prihaja kot odgovor na potrebo po zavarovanju in okrepitvi meja Evropske unije z učinkovitejšo kontrolo na mejnih prehodih. Kljub temu se najpomembnejši vidik nanaša na določitev skupnih pravil za uskladitev vizumskega informacijskega sistema.

Čeprav nekatere države članice menijo, da bo obvezno uporabo sistema VIS mogoče doseči, ko bo tehnološki razvoj omogočal izvedljivo uporabo prenosnih sredstev s hitrim prenosom in določeno kontrolo, verjamem, da je poročevalčev predlog, da prepustimo obmejnemu policistu izbiro, ali bo uporabil vizumski informacijski sistem ali ne, rešitev, dokler ne bo tehnološki sistem omogočal hitrega prenosa podatkov in njihovo sistematično uporabo.

Prav tako ne smemo pozabiti, da bi ustrezen nadzor na mejah EU povečal notranjo varnost držav članic in posledično premagal goljufije, kot je organizirani kriminal in celo teroristična dejanja. Še več, poleg znatnega povečanja učinkovitosti mejne kontrole bi sistematično iskanje v vizumskem informacijskem sistemu pomenilo predhodni pogoj za večjo prožnost ob predložitvi vloge za vizum.

19. Ocena dublinskega sistema (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je poročilo (A6-0287/2008) gospe Lambert v imenu Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve o oceni dublinskega sistema (2007/2262(INI)).

Jean Lambert, poročevalka. – Gospod predsednik, rada bi se zahvalila tudi poročevalcem v senci za njihov resničen interes in zavezo ter vsem tistim, ki so prispevali k temu poročilu.

II. dublinska uredba je, kot veste, del evropskega skupnega azilnega sistema in določa, katere države članice so odgovorne za preučitev in določitev prošnje za azil. Njen učinek je tudi zelo povezan z dobro izvedbo drugih direktiv, kot sta Direktiva o sprejemu in Direktiva o postopkih.

Poročilo našega odbora jasno navaja, da je Dublinska uredba (in pravzaprav sistem kot celota) sistem, ki temelji na zaupanju in zanesljivosti, tako da morajo vse države članice izpolnjevati svoje obveznosti.

Imamo številne skrbi, ki jih obravnavamo v tem poročilu (čeprav jih očitno ne bom obravnavala tukaj) o kakovosti izvajanja azilnega sistema, vpliva na zadevne posameznike in ali je II. dublinska uredba sploh učinkovita. Kakšne probleme ustvarja za nekatere države članice? Ali že skoraj vidimo nekaj in to preveč poenostavljamo glede na zapletenost vprašanja?

Glede kakovosti izvajanja vemo, da so hude razlike med državami članicami pri izvajanju poštene in temeljite obravnave prošenj za zaščito. To je nepravilno za posameznika in nepravilno do drugih držav članic. Dejansko, če pogledate eno ali dve državi članici znotraj Evropske unije, kot če bi bili prosilec za azil in bi se resnično bali za svoje življenje, bi morali biti skoraj samomorilski, da bi zaprosili za azil v eni ali dveh od njih, ker bi bile vaše možnosti, da bo prošnja sprejeta, tako majhne in bi bilo zato tveganje vaše vrnitve zelo visoko.

Zato se kot odbor strinjamo, da hočemo videti sistematične ukrepe, sprejete proti tistim državam članicam, ki jim ni uspelo v tem pogledu. Večina v odboru hoče tudi videti, da se dublinske predaje v take države članice ustavijo, dokler se ne odpravijo pomanjkljivosti, čeprav obstaja sprememba za to vprašanje, o kateri bomo glasovali jutri.

Za zadevne posameznike hočemo videti jasno izboljšanje kakovosti in doslednosti sprejemanja odločitev. Hočemo videti primere, ki so v celoti pregledani glede predaje in niso zaprti zaradi formalnosti (naš odstavek 11). Želimo jasne informacije za tiste, ki prihajajo v okviru Dublinske uredbe, želimo tudi povečati možnost ponovne združitve družin in v ta namen širšo opredelitev družine (čeprav vem, da je tudi tu pripravljena sprememba), tako, da se lahko mladoletnika preda, da živi s svojim edinim družinskim članom v Evropski uniji, celo, če je ta oseba bratranec, ne pa sorojenec.

Želimo tudi jasne postopke v zvezi z mladoletniki, ki se smejo predati samo v namen ponovne združitve družine; ti postopki bi morali vključevati tudi njihovo zastopanje in spremstvo ves čas, tako da se noben otrok ne bi izgubil med prevozom, kar se je na žalost že velikokrat zgodilo. Prosimo tudi za večjo uporabo humanitarne določbe, na primer za tiste, ki so še posebej ranljivi.

Zaskrbljeni smo zaradi morebitne razširitve Eurodaca za namene, ki niso identifikacija. Svet in Komisija bosta videla, da Parlament jemlje takšne zadeve zelo resno.

V zvezi s problemi (in vem, da bodo drugi kolegi še govorili o tem) je eno od vprašanj, ki nas prav tako skrbi, da bi lahko II. dublinska uredba ustvarila pritisk na nekatere države članice, ki so postale primarne vstopne točke v Evropsko unijo za prosilce za azil. Zato prosimo Komisijo, da podpre predloge o tako imenovani „porazdelitvi bremena“, ki ne le finančno, temveč dejansko predstavlja rešitev za države članice in prizadete posameznike.

Jacques Barrot, *Podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospod predsednik, uporaba dublinskega sistema je bila tehnično in politično ocenjena med razpravo, ki se je začela leta 2007 po zeleni knjigi o prihodnjem skupnem evropskem azilnem sistemu.

Na podlagi sklepov te dvojne ocenitve namerava Komisija še pred koncem leta predlagati spremembe Dublinske uredbe in Uredbe Eurodac in hkrati obdržati osnovna načela dublinskega sistema. Cilj je okrepiti učinkovitost sistema in zaščito tistih, na katere se nanaša.

Gospod predsednik, gospe in gospodje, moram se zahvaliti Parlamentu, da je sprožil razpravo o teh prihodnjih spremembah. To je razprava, ki bo, kot kaže, konstruktivna in nedvomno napeta. Komisija deli zaskrbljenost, izražen v vašem poročilu, gospa Lambert, kar zadeva pomanjkljivosti. Soglaša s sklepom, da je uspeh dublinskega sistema odvisen od večje usklajenosti standardov zaščite na ravni EU. To je način za jamstvo enakega dostopa do zaščite vsem prosilcem za azil, predanim drugim državam članicam.

Potrebujemo oboje, večjo usklajenost zakonov držav članic o azilu in tudi večje praktično sodelovanje, kot je bilo zamišljeno v drugi fazi skupnega evropskega azilnega sistema.

Komisija namerava bolje opredeliti postopke in roke, ki jih bo treba spoštovati, in tudi izboljšati kakovost in zanesljivost podatkov, ki so vsebovani v podatkovni bazi Eurodac.

Gospod predsednik, gospe in gospodje, ne želim se preveč spuščati v podrobnosti, vendar je res, da razmišljamo o vrsti sprememb. Te vključujejo izboljšanje informacij, ki so dane prosilcem za azil, s katerimi bo pravica do pritožbe učinkovitejša, zagotovitev, da pridržanje prosilcev za azil ne bo samovoljno, razjasnitev pogojev in postopkov, ki naj se spoštujejo pri uporabi humanitarne določbe, ponudbo več jamstev za mladoletnike brez spremstva in razširitev pravic do ponovne združitve družin prosilcem za azil in upravičencem do subsidiarne zaščite.

Čeprav je bila kljub vsemu ocena dublinskega sistema pozitivna, je tudi res, da ta sistem povzroča dodatno breme nekaterim državam članicam, ki imajo omejeno zmogljivost za sprejem in absorpcijo, hkrati pa so podrejene posebnim migracijskim pritiskom zaradi svojega zemljepisnega položaja.

Komisija preučuje možnost uvedbe začasnega odloga uporabe dublinskih določb za preobremenjene države članice in tudi oblikovanje ekip strokovnjakov za azil, ki jih lahko pokličejo te nekoliko preobremenjene države članice.

Komisija jemlje na znanje znatna in konstruktivna priporočila, ki je vsebuje poročilo Parlamenta. Dali bomo vse od sebe in sprejeli vse potrebne ukrepe, da se bomo odzvali na skrbi, ki jih je izrazil Parlament v svojem poročilu o delovanju in vplivu dublinskega sistema.

Hvala gospa Lambert, gospe in gospodje. Pozorno vas bom poslušal, ker sem prepričan, da je izboljšanje pravice do azila pomembno vprašanje za prihodnost in rekel bi, za naše načrtovanje Evrope, ki mora ostati zvesta svoji veliki tradiciji prijaznega sprejemanja ljudi.

Simon Busuttil, *v imenu skupine PPE-DE*. – (MT) Ta zakon je treba znova preučiti. Dovolite mi, da poskusim razložiti zakaj. Ko je bil ta zakon izdan, je bil cilj, da bi vsakdo, ki prosi za azil, to se pravi, prosi za zaščito, lahko to storil v državi, kjer najprej pristane. To se zdi razumno, a ko je bil ta zakon izdan, si ni mogel nihče predstavljati, zlasti v tistem času, da bo toliko ljudi vstopalo in prihajalo v Evropsko unijo ali v državo članico z ladjami, prek Atlantskega oceana ali Sredozemskega morja in vstopalo v Evropsko unijo. To ni bila nikoli zamisel te uredbe in zdaj sili države v tem položaju, da prijazno sprejemajo te ljudi, ki prihajajo z ladjami v nesorazmernem, težkem in resnem stanju. Veseli me, ko slišim komisarja Barrota, ki tukaj pravi, da je ena od možnosti za ponovni pregled te uredbe, da se začasno odloži v primeru tistih držav, ki nosijo nesorazmeren delež določenega bremena. Zato potrebujemo: bodisi to bodisi dobro delujoč mehanizem solidarnosti, ki bo omogočil priseljencem, ki prihajajo v državo, ki nosi to breme, da bodo nadaljevali pot v naslednjo državo EU. Nujno je, da se opravi ta ponovni pregled in to čimprej.

Martine Roure, v imenu skupine PSE.

– (FR) Gospod predsednik, dublinski sistem se mora uporabljati za določitev države članice, ki je odgovorna za obravnavanje prošnje za azil. Vendar je ta sistem zelo nepravilen. Prosilci za azil so lahko zato včasih vrnjeni v državo članico, za katero je znano, da bo zavrnila njihovo prošnjo za azil, medtem ko bi jim država članica, v kateri so najdeni, odobrila status begunca. To je prva krivica.

Poleg tega ta sistem predstavlja problem solidarnosti med državami članicami. Dobro je znano, da države članice, ki so na zunanjih mejah Evrope, nosijo veliko breme. Pri naši vrnitvi z Malte smo zahtevali, da se preveri samo načelo dublinskega sistema. Verjamemo, da država članica, odgovorna za obravnavanje prošnje za azil, ni nujno prva država vstopa. Pri obravnavi prošenj mora obstajati solidarnost.

Opazili smo resne pomanjkljivosti, zlasti v zvezi z zaščito mladoletnikov brez spremstva. Videli smo, da države članice ne uporabljajo dovolj instrumentov, ki omogočajo ponovno združitev mladoletnikov s člani njihove družine, ki so v drugi državi članici. Želimo tudi, da se mladoletniki lahko pridružijo, na primer, tetam in stricem, ki so v drugi državi članici, namesto, da bi bili prepuščeni samim sebi. Zato moramo razširiti pojem družine.

Nazadnje, obžalujemo, da nekatere države članice skoraj sistematično izvajajo pridržanje ljudi, ki čakajo na dublinsko predajo. Poudarjamo, da so ti ljudje zaprosili za mednarodno zaščito in da njihova prošnja še ni bila podrobno obravnavana. Ocena II. dublinske uredbe nam mora zato omogočiti, da popravimo resne pomanjkljivosti, ki smo jih opazili med zadnjimi obiski v centrih za pridržanje. Obiskali smo številne centre za pridržanje in moram vam povedati, da smo bili pri nekaterih od teh obiskov kar precej zgroženi.

Moram vas spomniti, da je cilj Dublinske uredbe, da se določi državo članico, odgovorno za obravnavo prošnje za azil. Uredba mora omogočati dostop do azilnega sistema in jamčiti, da država članica opravi podrobno obravnavo vsake prošnje za azil.

Evropska unija ne sme prezreti svoje odgovornosti do tretjih držav. Jamčiti mora zaščito pravice do azila.

Jeanine Hennis-Plasschaert, v imenu skupine ALDE. – (NL) Gospod predsednik, najprej bi se rada zahvalila poročevalki za izdelek, ki je v glavnem uravnotežen. Zato ne bi rada dlakocepila zaradi nekaj podrobnosti. Poleg tega, če smo povsem pošten, je ocena že tako precej zastarela.

Prednostna naloga številka ena, vsaj za skupino zaveznikov liberalcev in demokratov za Evropo, je poenotiti razpoložljive podatke na isti standard. Šele takrat bo možna resnično dobra in torej učinkovita ocena. Države članice bi morale res delati na tem, seveda s potrebno smernico Evropske komisije.

Pomembno je poudariti dejstvo (in očitno dajem tu drugačno oceno kot Martine Roure), da na podlagi pridobljenih podatkov o predaji ne moremo sklepati, da je dublinski sistem kot tak rezultat nesorazmernega bremena držav članic na evropskih zunanjih mejah v zvezi s predajo. Seveda (in to je tisto, kar pravita poročevalka in tudi komisar), zemljepisni položaj teh držav članic pomeni, da se soočajo z znatnim bremenom. Prav to je razlog, zakaj je skupina ALDE ves ta čas zagovarjala mehanizem obvezne porazdelitve bremen skupaj z dublinskim sistemom, ne le v smislu finančnih in materialnih virov, temveč tudi glede razporejanja kadra na terenu. Navsezadnje je 27 držav članic odgovornih za to, kaj se dogaja na zunanjih evropskih mejah.

Zelo me tudi zanima, komisar, kaj natančno ste imeli v mislih z možnostjo začasnega odloga. Kaj to vključuje? Ali to pomeni, da lahko prosilec za azil izbere državo članico, v katero želi iti, da lahko svobodno potuje naprej? Če lahko, potem bi to resno spodkopalo politično sporočilo dublinskega sistema. Na kratko, kar poskusite doseči mehanizem obvezne solidarnosti, za katerega se mi že ves čas zavzemamo.

Naj končam, če želi EU ohraniti svojo verodostojnost, mora res obstajati ustrezna in dosledna raven zaščite v vseh 27 državah članicah. Pomen primerne skupnega azilnega postopka in ustreznega statusa ni mogoče preveč poudariti.

Johannes Blokland, v imenu skupine IND/DEM. – (NL) Gospod predsednik, poročilo gospe Lambert bi nas moralo spodbosti, da resno razmislimo o tem vprašanju. Dejstva, ki jih opisuje poročilo, so zaskrbljujoča. Medtem ko Evropska komisija nadaljuje z novo pobudo na področju azilov in zakonitega priseljevanja, se zdi, da se izvajanja ne da nadzorovati. Izračun stroškov, podatki o prošnjah za azil in obravnavanje osebnih podatkov so neprimerni. Ta sklep se mi zdi zaskrbljujoč. Če dublinski sistem še ne deluje kot bi moral, kako bo deloval z novimi pobudami za preseljevanje? Se lahko ta parlament zanese na Svet in na Komisijo, da se bosta resno lotila izračuna stroškov? Se bo zaščita osebnih podatkov potem resno jemala?

Zelo rad bi slišal, kakšen sklep je potegnil Svet iz poročila gospe Lambert. Jasno mi je, da dublinski sistem še ni popoln. Ali lahko Svet razišče, ali bo izmenjava podatkov pravilno delovala z novimi pobudami o azilu in preseljevanju?

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Gospod predsednik, II. dublinski sistem za odobreni azil bo treba sčasoma znova preučiti. Prvič, ni resnično evropski. Ne jamči resnične solidarnosti in podpore za tiste države članice, ki dobijo nesorazmerno število prosilcev za azil zaradi svoje zemljepisne lege.

Drugi in še pomembnejši razlog, zakaj ga je treba ponovno pregledati, je, da takšno nesorazmerno število pogosto neposredno ogroža humanitarno načelo in obveznost, da se ljudi, ki prihajajo na naše meje, ker iščejo zaščito, spoštljivo obravnava.

Vemo, da veliko držav članic občasno iz povsem razumljivih razlogov ni sposobnih izpolniti svojih obveznosti v skladu s predpisi ali pa se, kar je slabši primer, skrivajo za pomanjkanjem evropske solidarnosti, da bi upravičile celo skrajne kršitve človekovih pravic, ki jih zagrešijo njihove oblasti.

Praksa, kot je pridržanje mladoletnih oseb v nesprejemljivih razmerah in masovne zavrnitve prošenj za azil zaradi političnih razlogov niso utemeljene z nobenim pomanjkanjem solidarnosti. Vemo, seveda, tudi, da druge države članice, ki se ne soočajo s takimi problemi, menijo, da je njihova humanitarna obveznost izpolnjena, če obtožujejo druge države. Ničesar pa ne slišimo o solidarnosti.

Tako II. dublinski sistem v praksi vodi v vrsto obtoževanj in protiobtožb med državami članicami. Edini, ki resnično izgubljajo, pa so prosilci za azil. Zato je bistvenega pomena, da se vzpostavi resnično skupni evropski azilni sistem.

PREDSEDUJOČI: GOSPOD PÖTTERING

Predsednik

Predsednik. – Razprava a se bo nadaljevala po razpravi o Gruziji.

20. Razmere v Gruziji (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka sta izjavi Sveta in Komisije o razmerah v Gruziji.

(FR) Rad bi pozdravil francoskega ministra za zunanje zadeve, predsedujočega Svetu in nekdanjega člana tega Evropskega parlamenta, gospoda Kouchnerja. Pozdravljam tudi državnega sekretarja za evropske zadeve Jeana-Pierrea Jouyeta. Posebej pozdravljam odgovorno komisarko, Benito Ferrero-Waldner. Pozdravljam tudi Jacquesa Barrota, ki nas na žalost zapušča.

Evropski svet se je pravkar končal, a minister Bernard Kouchner nam bo nedvomno povedal vse o sebi.

Bernard Kouchner, predsedujoči Svetu. – (FR) Gospod predsednik, gospe in gospodje, prijazno ste čakali do konca izredne seje Evropskega sveta, zato sem prihiten sem, da vam predstavim rezultate. Mi, francosko predsedstvo, smo želeli, da ste takoj obveščeni o sprejetih sklepih, ne le zato, ker želimo, da ste ves čas na tekočem o našem delu, ampak tudi zato, ker se je Evropski parlament v zadnjih mesecih pokazal kot izjemno dejaven pri vprašanju Gruzije. Hvala, komisarka.

Želimo se zahvaliti za to zanimanje in vas obvestiti tudi o tem, kaj se je zgodilo na seji Sveta 13. avgusta in na zasedanju Odbora za zunanje zadeve 20. avgusta, zaradi česar je tukaj Jean-Pierre Jouyet, da bo predstavil naše začasne sklepe.

Spomnil bi vas, da se je spor začel pred 20 leti, leta 1991/1992. Zadnja faza tega spora pa se je začela v noči s 7. na 8. avgust. Koristno bi si bilo posebej ogledati ta izbruh. Novinarji in zgodovinarji morajo preučiti dogodke in videti, kako so se razvili v Osetiji in še podrobneje v Činvaliju, glavnem mestu Južne Osetije.

Boji so izbruhnili v tisti noči in se nadaljevali 9. in 10. avgusta. S kolegom Alexandrom Stubbom, finskim ministrom za zunanje zadeve, ki je tudi predsednik OSCE, sva se odločila, da greva v Tbilisi v nedeljo, 10. avgusta. Predsedniku Sakašviliju sva predlagala sporazum o prekinitvi ognja, ki ga je sprejel.

Ker je to pomembno, bom na hitro povedal, kaj sva tam ugotovila, kaj sva videla v mestu Gori in na cestah med to bolečo epizodo vdora in hitrega napredovanja ruskih čet. Prva stvar, ki jo moram povedati, je, da sva se bala prihoda ruskih čet v Tbilisi. Te čete so bile v mestu Gori, le 45 ali 50 km od Tbilisija. Cesta je ravna

in brez ovir. Zato sva upravičeno mislila, da je cilj ruskih čet, kot so dejali, da se odzovejo na provokacijo in osvobodijo Južno Osetijo, pa tudi da pridejo v Tbilisi in izsilijo spremembo v vladi.

Zato je bilo nujno potrebno, oziroma sva vsaj midva tako menila, da se čete zaustavijo in se čimprej prekinе ogenj. Naš cilj je bila čimprejšnja prekinitev ognja.

Naslednji dan sem se sicer sestal s predsednikom Sarkozyjem v Moskvi, a potem, ko sem govoril z begunci na Gruzijški strani in žrtvami, ki sem jih srečal v bolnišnici v Goriju, sem hotel skupaj s francoskim predsedstvom pred tem oditi še na drugo stran, v Severno Osetijo in poslušati zgodbe beguncev, ki so prišli iz Južne Osetije po bombardiranju Činvalija v noči s 7. na 8. avgust. Slišal sem zgodbe, ki so bile na žalost podobne, kar zadeva trpljenje, vendar so jasno razkrile povsem drugačno razlago.

S predsednikom Sarkozyjem sva se srečala v Moskvi, kjer so potekale dolge razprave, ki so trajale pet ur, navzoči pa smo bili predsednik Medvedev, premier Putin, minister za zunanje zadeve Sergej Lavrov, predsednik Sarkozy in jaz.

Na koncu teh kar težkih razprav je bila tiskovna konferenca, na kateri sta predsednik Sarkozy in predsednik Medvedev razložila šest točk francoskega sporazuma, ki ga je bilo potem treba odnesti nazaj v Tbilisi v odobritev, ker so bile v času od našega prvega potovanja v Tbilisi pa do našega zadnjega bivanja v Tbilisiju naslednji dan, narejene spremembe.

Dve spremembi je sprejel predsednik Medvedev, zlasti točko o končnem statusu, katere, kot smo razumeli, ni želel v besedilu.

Sporazum o prekinitvi ognja je sprejel predsednik Sakašvili zahvaljujoč posredovanju, ki je bilo, čeprav ne popolno (pa saj v položaju kot je ta, ni nič popolno), morate priznati, vsaj hitro. To posredovanje je torej omogočilo učinkovito prekinitev ognja z nekaj žalostnimi izjemami. Ruske čete na terenu so se začele umikati 21. avgusta (to je bila druga od šestih točk v dokumentu), čeprav je bilo to skoraj osem dni pozneje. Seveda so bili premiki, ki so jih drugače razlagali, kot je to vedno, kajti nekateri tanki so šli v eno smer in nato spet v drugo.

Ta umik še vedno ni dokončan. Pravzaprav nisem prepričan, ali je končan, vendar gotovo še ni v celoti izpeljan. Vojna se je kar hitro končala, kajti 10. in 11. avgusta so bile glavne vojne operacije končane, vsaj po navedbah nekaterih opazovalcev, med njimi našega francoskega ambasadorja, Erica Fournierja, ki je tukaj. A to, kar se še ni končalo in povzroča zmešnjavo, so ukrepi osetijske in abhazijske milice, ki sta se pomikali za ruskimi četami in sta odgovorni za vojni plen in v nekaterih primerih celo za uboje. Vendar moram reči, čeprav z največjo previdnostjo, da škoda ni obsežna. Moram reči, da tudi škoda zaradi bombardiranja ni obsežna. Seveda je vsaka škoda vedno zelo resna in prevelika in vodi vedno do preveč žrtev, a v primerjavi s tem, kar so nam opisali, škoda ni tako obsežna, kot smo se bali, kar je nedvomno dobro.

To, česar nismo videli in kar bi morali videti, glede na to, da so bili opisi zelo pristranski, se je zgodilo v Osetiji. Čeprav je bilo mogoče razmeroma hitro videti položaj v Gruziji, ni bilo mogoče priti v Osetijo, vsaj ne zlahka, in le malo ljudem je uspelo priti tja. Vsi pa so dajali precej različne opise.

Zaustavitev ognja, ki je bila prva od šestih točk, je bila zato takojšnja in učinkovita. Prišlo je do začasne in do trajne zaustavitve ognja. Druga točka se je nanašala na umik čet. Bilo je natančno opredeljeno, da umik za gruzijske čete pomeni umik v njihove vojašnice in za ruske čete umik za črte, kjer so bile pred krizo. Bile so tudi številne druge točke, vključno z dostopom do humanitarne pomoči za vse žrtve. Med problematičnimi točkami sta bili točki 5 in 6. V naših pogajanjih je bila vzpostavljena cona vzdolž meje med Južno Osetijo in Gruzijo, kjer bi bile ruske obhodne straže začasno dopustne, dokler bi čakali opazovalce iz OSCE ali Evropske unije. Zato je bilo potrebno pojasnjevalno pismo predsednika Sarkozyja, ki je bilo objavljeno v soglasju s predsednikom Sakašvilijem, in je opredelilo, da to pomeni neposredno ob meji. Glede na to, da je na nekaterih mestih ta meja le dva kilometra od glavne ceste, ki teče skozi Gruzijo, to ni bilo preprosto. Zato je bilo nekaj točk, za katere smo se dogovorili, da bodo počakale (in to je bilo jasno opredeljeno v besedilu) do prihoda mednarodnih opazovalcev. Namesto „mirovniki“ je bila raje uporabljena beseda „opazovalci“. Vse to je moralo biti zelo natančno. Točka 6, ki je bila na nek način najpomembnejša točka, se je nanašala na politično poravnavo in mednarodne razprave ter na pogajanja, ki so vodila do te politične poravnave. Ta dogovor je podpisal predsednik Sakašvili s podporo gospe Condoleeze Rice, ker je bil prvi dokument podpisan, potem pa spremenjen. Potem je bil tu dokument, dogovorjen z gospodom Medvedevim, in nazadnje tretji in končni dokument, dogovorjen s predsednikom Sakašvilijem, ki pa se ga ni dalo prepričati, da bi ga podpisal. Bilo je polnoč ali ena ura zjutraj, ko so se začele velike demonstracije. Na koncu ga nismo mogli pripraviti do tega, da bi podpisal dokument, zato smo ga morali potem prepričati, da bi podpisal tega, po

nekaj popravkih in s podporo gospe Condoleezze Rice, ki nas je obiskala na poti skozi Pariz, in smo ji potem zaupali dokument, tako da je ta, če smem reči, končni dokument s šestimi točkami, lahko podpisal predsednik Sakašvili. Rezultat je bila takojšnja prekinitev ognja! Malo poznejši rezultat, čeprav zelo hiter, je bil nepopoln umik ruskih čet. Druge točke bomo zdaj pozorno spremljali mi, 27 držav, ki tvorimo Evropsko unijo, in zlasti ta Parlament, saj je bil dokument pravkar sprejet. Spomnil bi vas, da je sklepe prvega izrednega Sveta za zunanje zadeve že sprejelo 27 držav članic in poskrbelo za fizično navzočnost Evropske unije na terenu. Od takrat zaupamo Javierju Solani, da pelje naprej ta del skupne zunanje in varnostne politike. Dva ali štirje francoski opazovalci so bili že poslani pod okriljem OSCE, ki je že navzoča. Upamo, da bo sprejetih še več opazovalcev, glede na to, da je predsednik Medvedev včeraj v razgovoru s predsednikom Sarkozyjem dejal, da bi sprejel in celo želel, da bi bili tam opazovalci iz Evropske unije. Delamo na tem. Torej je bil dosežen izjemno hiter rezultat. V treh dneh prekinitev ognja in zaustavljene čete, ki so grozile Tbilisiju, nato po nekaj dneh, pravzaprav po osmih dneh, z nekaj premiki pred koncem teh osmih dni, umik teh ruskih čet v Osetijo in Abhazijo.

Zdaj sem popolnoma pripravljen, da odgovorim na vsa vaša vprašanja in prepričan sem, da jih bo veliko, ker imam srečo, da bomo dolgo časa tukaj. Vendar sem pozabil reči par besed o dokumentu, ki je zdaj sprejet. Spomnil bi vas, da je imela ta izredna seja Sveta jasen precenčni primer avgusta 2003, ko je bila sklicana seja o položaju v Iraku. Med izredno sejo Sveta je bila povzročena škoda enotnosti Evropske unije, kar je najmanj, kar lahko rečemo. Zdaj, leta 2008, je enotnost prevladala in ni bilo tako težko, kot smo mislili, predlagati besedilo in doseči, da so ga sprejeli tisti, ki so vsekakor želeli sankcije (kakšne sankcije? zakaj?), in tisti, ki so vsekakor želeli ohraniti dialog z Rusijo, brez sankcij. Videli boste, da je to besedilo čvrsto v svojih razsodbah, vendar pušča vrata odprta, ker se nismo hoteli zaplesti v izvajanje hladne vojne, kot so predlagali nekateri. Hoteli smo ohraniti povezave, tako da bi bilo mogoče zasledovati politična pogajanja, ki so po našem mnenju bistvena.

To sejo Evropskega sveta smo sklicali, ker je predsednik Francoske republike, kot predsednik Sveta Evropske unije menil, da je kriza v Gruziji resna in da neposredno ogroža Evropejce. Gruzija očitno ni v Evropski uniji, pa tudi Ukrajina ne. Vendar je več držav članic želelo ta sestanek, ki smo ga organizirali. Prepričan sem, da smo imeli resničen navdih, ker po našem mnenju nihče zunaj Evropske unije ne bi mogel tega opraviti. Za celotno zadevo je morala prevzeti odgovornost Evropska unija. To ne pomeni, da smo bili sami (sploh ni šlo za to), temveč, da je bilo na nas, da prevzamemo pobudo, da smo bili mi tisti, ki smo morali pokazati, da se Evropska unija odziva, zlasti v položaju, ko institucionalni problemi niso rešeni. Evropska unija je zato na najvišji ravni pokazala, da uživa enotnost in da želi v celoti prevzeti svojo odgovornost. Prepričan sem, da je v primerjavi s precedensom iz leta 2003 to resnični napredek.

Kaj so bili glavni rezultati tega Sveta? Iz besedila lahko jasno vidite našo obsodbo vojaških akcij in nesorazmernega odziva Rusije. Nekateri so hoteli javno obtožiti vrsto provokacij, ki so se verjetno zgodile pred bombardiranjem Činvalija. Zelo lahko bi bilo obtožiti to ali ono stran, a to, kar resnično šteje, ko skušate izpeljati mirovno misijo, je, da obe strani soglašata z zaustavitvijo bojev. Zato je bil poudarjen nesorazmeren odziv Rusije. Spet smo potrebovali tiste na terenu, da so nam povedali, kaj se je dejansko zgodilo. Res je, da to ni bil uspeh za Gruzijo, ki so jo vsi opozarjali, zlasti Američani, pred sprožanjem tega odziva, pa čeprav je bila Gruzija sama izzvana, ker je bil ta odziv dobro pripravljen in je bilo to nekaj, česa se jaz sploh nisem zavedal. Ko sem šel na drugo stran, v Severno Osetijo, da bi videl ruske begunce, sem videl velike konvoje tankov in vojaških vozil, ki so bili namenjeni proti meji. So bili že pripravljeni ali ne? Prepuščam vam, da to sami ugotovite, čeprav se res zdi, da niso bili daleč stran.

V besedilu lahko torej vidite našo obsodbo vojaških akcij in nesorazmernega odziva, soglasno obsodbo priznanja neodvisnosti Abhazije in Južne Osetije s strani voditeljev držav ali vlad 27 držav članic in opozorilo o dodatku Evropske unije k neodvisnosti, suverenosti in ozemeljski celovitosti Gruzije, kot jo priznava mednarodno pravo in sklepi varnostnega sveta ZN. Vidite lahko potrditev sporazuma v šestih točkah, ki je bil dosežen 12. avgusta, kot je naveden v osrednjem dokumentu, za katerega je Evropski svet dejal, da mora biti v celoti izpeljan. Vidite lahko trdno zavezo, ki smo jo dali za izvedbo tega načrta. Vidite lahko pripravljenost Evropske unije za udeležbo pri mednarodnem mehanizmu spremljanja, ki je predviden v točki 5 tega sporazuma, kot sem že omenil, tako prek misije OSCE kot prek zaveze v okviru evropske varnostne in obrambne politike. Pogoje za to udeležbo je treba še opredeliti, a opredeljevanje se bo kmalu začelo in ne le to, prepričan sem, da se stvari zelo hitro odvijajo.

Ne bom razlagal podrobnosti o vseh različnih mnenjih, vendar bi še enkrat ponovil, da med njimi ni bilo bistvene razlike. Šlo je predvsem za otenke. Ali omenjanje mednarodnega prava in prepoved nasilnega spreminjanja meja sosednje države pomeni sankcijo? Ne, to ni sankcija. To je osnovna zahteva. Torej ni bilo veliko razlik v mnenjih. Obstajale so zahteve, da se vključi ta opomnik, ki smo ga sprejeli na koncu in zato

smo ta opomnik vključili, ker bo 9. septembra, kot veste, sestanek med Evropsko unijo in Ukrajino. Prav tako se bomo 8. septembra vrnili v Moskvo z gospodom Barroso, Javierjem Solano in predsednikom Sarkozyjem. Zato smo organizirali sestanek 8. septembra v Moskvi in 8. septembra v Tbilisiju (najprej v Moskvi in nato v Tbilisiju), z namenom, da bi zabeležili (in upam, da bomo to lahko zabeležili), da so se ruske čete umaknile za črto, ki jim je bila določena, z drugimi besedami, za mejo med Osetijo in Gruzijo. Upam, da bomo lahko ugotovili tudi to, da so se preostale kontrolne točke okrog luke Poti in preostale kontrolne točke vzdolž meje med Osetijo in Gruzijo, toda znotraj gruzijskega ozemlja, zamenjale ali pa, da jih bo mogoče takoj zamenjati z mednarodnimi opazovalci. To je tisto, kar pričakujemo.

Vsi so soglašali s tem sestankom, zato se bo lahko dokončalo izvajanje šestih točk sporazuma. Na tej podlagi bomo sodili o dobri volji in političnem spremljanju, odvisno od tega pa bomo potem predlagali konferenco. To bo mednarodna konferenca, ki bo vključevala številne partnerje (in zakaj ne, saj so Združeni narodi že skoraj 20 let vključeni v to vprašanje, čeprav bolj v Abhaziji kot v Osetiji), tako da se lahko začnejo politična pogajanja. Gospod Medvedev se je tudi strinjal, kar je zelo dobro izhodišče, da se lahko begunci vrnejo in ne le begunci, ki so odšli zaradi teh zadnjih dogodkov, z drugimi besedami, v zadnjem mesecu, temveč begunci, ki so odšli po letu 1990. Rekli mi boste, da je to pravzaprav zelo vprašljivo, kajti ne vemo, kje so, ali se lahko vrnejo, se morajo vrniti, se želijo vrniti itd. Vendar, če govorimo o pravici ljudi, da se sami odločajo, moramo pripomniti, da so vsi ti begunci prišli iz Abhazije ali Osetije. To je bilo sprejeto in moramo počakati, da bomo videli, koliko se lahko ta sporazum izvede.

Zdaj bom odprl nekaj točk, za katere menim, da se moramo o njih pogovoriti. Omenil bom točke, ki so bile spremenjene ali malo popravljene zaradi drugih, kot lahko sami vidite, na primer „resno zaskrbljeni zaradi odprtega spopada ...“ itd. Besedilo navaja, da Evropski svet močno obsoja rusko enostransko odločitev, da prizna neodvisnost Abhazije in Južne Osetije. Ta odločitev ni sprejemljiva in Evropski svet poziva druge države, da ne priznajo te razglašene neodvisnosti in prosi Komisijo, naj preuči praktične posledice, ki bodo nastale. Poziva, da mora miroljubna in trajna rešitev spopada v Gruziji temeljiti na doslednem spoštovanju načel neodvisnosti, suverenosti in ozemeljske celovitosti, ki jih priznavajo mednarodno pravo, Sklepna listina helsinške konference o varnosti in sodelovanju v Evropi in tri resolucije Varnostnega sveta Združenih narodov. Poudarja, da imajo vse evropske države pravico, da svobodno določijo svojo zunanjo politiko in svoje zaveznike itd. Evropski svet je zadovoljen, da je sporazum v šestih točkah, ki je bil s posredovanjem Evropske unije sklenjen 12. avgusta, pripeljal do prekinitve ognja, boljše humanitarne pomoči za žrtve in znatnega umika ruskih vojaških sil. Izvedba načrta mora biti popolna in tako naprej. O tem ni bilo razprave.

Jean-Pierre, rekel si mi nekaj o angleški spremembi v zvezi z Gruzijo. Jaz sem imel: Evropska unija je že dostavila nujno pomoč. Pripravljena je zagotoviti pomoč za obnovo v Gruziji, vključno z regijami v Južni Osetiji in Abhaziji. Pripravljena je podpreti ukrepe za povečanje zaupanja in razvoj regionalnega sodelovanja. Odločena je tudi izboljšati svoje odnose z Gruzijo, vključno z ukrepi za vizumske olajšave in morebitno uvedbo območja polne in celovite proste trgovine takoj, ko bodo izpolnjeni pogoji. V kratkem bo prevzela pobudo za sklic mednarodne konference, ki bo pomagala obnoviti Gruzijo in bo zaprosila Svet in Komisijo, da začneta priprave na to konferenco. Naslednja točka je vpliv, ki ga ima sedanja kriza na celotno regijo in regionalno sodelovanje. Kar zadeva točko 8: Evropski svet se je odločil, da imenuje posebnega predstavnika Evropske unije za krizo v Gruziji in prosi Svet, da pripravi ustrezne dogovore. Mi bomo dodali: nedavni dogodki ponazarjajo potrebo, da Evropa okrepi prizadevanja v zvezi z zanesljivostjo energetske oskrbe. Evropski svet vabi Svet, da v sodelovanju s Komisijo preuči pobude, ki jih je treba sprejeti v ta namen, zlasti v zvezi z raznolikostjo energetskih virov in dobavnih poti. Nazadnje, na željo Nemcev, Poljakov in številnih drugih držav, je besedilo na koncu naslednje: pozivamo Rusijo, da se nam pridruži pri pripravi te temeljne izbire v korist vzajemnega interesa, razumevanja in sodelovanja. Prepričani smo, da je v lastnem interesu Rusije, da se ne izolira od Evrope. S svoje strani je Evropska unija pokazala, da se je pripravljena posvetiti partnerstvu in sodelovanju pri vzdrževanju načel in vrednot, na katerih temelji. Pričakujemo, da se bo Rusija obnašala odgovorno in spoštovala vse svoje zaveze. Unija bo ostala pozorna, Evropski svet pa prosi Svet, da s Komisijo opravi skrbno in poglobljeno preučitev položaja in različnih vidikov odnosov EU–Rusija, to ocenjevanje se mora začeti zdaj in se nadaljevati. Evropski svet daje mandat svojemu predsedniku, da nadaljuje razprave s ciljem polne uporabe sporazuma v šestih točkah. V ta namen bo predsednik Evropskega sveta šel 8. septembra v Moskvo, spremljala pa ga bosta predsednik Komisije in visoki predstavnik. Dokler se čete ne umaknejo na položaje, ki so jih imele pred 7. avgustom, bodo sestanki za pogajanja o partnerskem sporazumu odloženi. K točki 3 je manjši dodatek: Svet pričakuje rezultate prihodnjega vrha med Evropsko unijo in Ukrajino. Medtem ko čakamo rezultate tega vrha, se bo naše institucionalno sodelovanje z Ukrajino okrepilo in izboljšalo.

(Ploskanje)

Benita Ferrero-Waldner, članica Komisije. – (FR) Gospod predsedujoči Svetu, gospe in gospodje, najprej bi rada pozdravila politično zavezanost Evropskega parlamenta za Gruzijo. Rada bi začela s čestitkami francoskemu predsedstvu, zlasti za hitrost ukrepov, sprejetih v trenutku krize.

Res je, da je Evropska unija, zlasti Komisija, s pogajanjem o prekinitvi ognja in hitro dostavo humanitarne pomoči dokazala svojo učinkovitost. Današnja seja Evropskega sveta je bila po mojem mnenju zelo pomembna in glede na zapletenost vprašanj, ki jih sproža ta spopad, se mora Evropska unija skupaj odzvati in z vzajemnim sporazumom opredeliti ustrezne odzive. Bom kratka, ker je bilo že veliko povedanega.

Po mojem mnenju je naše današnje zasedanje poslalo Gruziji zelo jasno sporočilo, namenjeno obema, Gruziji in tudi Rusiji, glede naše zmožnosti za odziv na krizna stanja in enotnost Evropske unije. To je tisto, kar smo vedno zahtevali.

Drugič, naša enotnost se izraža skozi obrambo naših vrednot. Od začetka krize, kot sem že rekla, je Komisija, to sem prepričana, pomembno prispevala k prizadevanjem EU s ciljem stabiliziranja humanitarnega in varnostnega položaja v Gruziji.

Za humanitarno pomoč smo dali takoj na voljo 6 mio EUR, kar bi moralo zadostovati za takojšnje potrebe vseh civilnih prebivalcev, ki so bili prizadeti v spopadu. K temu znesku je treba prišteti še skoraj 9 mio EUR, ki so jih medtem dale na voljo države članice. Torej smo uspeli pokriti vse trenutne humanitarne potrebe.

Kar zadeva pomoč za obnovo, smo prejšnji teden poslali strokovno misijo Komisije, da opravi začetno oceno potreb in v skladu z našimi začetnimi vrednotenji, kot je že rekel Bernard Kouchner, ki ne vključujejo območja pod nadzorom Rusije, je škoda na imetju mnogo manjša, kot smo pričakovali. Za obnovo in popravila bo potrebno približno 15 mio EUR. A najnujnejše so potrebe v zvezi z usodo 22.000 ljudi, ki so bili pred kratkim razseljeni zaradi spopada. Potrebni bo približno 110 mio EUR za zadostitev njihovih potreb.

Pomembno je, da Evropska unija pokaže, da je resnično pripravljena zagotoviti Gruziji pomoč, kot dokaz naše politične odločitve za okrepitev naših odnosov. Svet se je predvsem odločil, da načrtuje znatno povečanje naše finančne pomoči Gruziji, zlasti za obnovo, kot sem pravkar omenila, in za begunce.

Trenutno smo v postopku ocenjevanja rezerv, ki bi jih lahko hitro mobilizirali iz sredstev za leto 2008. Vendar ni dvoma, da brez izrednih proračunskih sredstev ne bomo sposobni mobilizirati potrebnega denarja. Se že veselim splošne politične podpore, ki smo jo danes dobili od predsednika Pötteringa v tem pogledu. Tudi konferenca mednarodnih donatorjev bo potrebna, da bomo poslali vlagateljem jasen znak zaupanja.

Po mojem mnenju je tudi pomembneje kot kdaj koli prej, da okrepimo instrumente sosedске politike, da bomo stabilizirali Gruzijo. Na podlagi sklepov Evropskega sveta bomo povečali svoja prizadevanja za pripravo, ko bodo izpolnjeni pogoji za oblikovanje območja proste trgovine in spodbudili vprašanje kratkoročnih vizumov.

Zadnji sporazum bo seveda povezan tudi s sporazumom o ponovnem sprejemu in je bistven za spodbuditev gruzijske zavezanosti demokraciji, vladavini prava in svobodi izražanja. Bistveno je, da se pospešijo demokratične reforme in politični pluralizem.

Glede varnosti stabiliziranja in izvajanja sporazuma o prekinitvi ognja se učinkovito opiramo na misijo civilnega opazovanja, ki je organizirana v okviru evropske varnostne in obrambne politike, kot je že bilo omenjeno. To mora biti tesno povezano z drugimi ukrepi EU, npr. z obnovo.

Zdaj pa nekaj pripomb o odnosih z Rusijo.

Ruski ukrepi so odprli širša vprašanja o naravi naših odnosov, tako kratkoročno kot dolgoročno. Nezmožnost Rusije, da bi do danes spoštovala načrt v šestih točkah, ki ga je s pogajanjem doseglo predsedstvo, in njena odločitev, da prizna Abhazijo in Južno Osetijo, sta proti osnovnim načelom, ki so podlaga mednarodnim odnosom.

Naše odnose smo skušali preoblikovati v sodobno partnerstvo, ki bi odražalo rastoče gospodarsko povezovanje. Mislim, da so zastali temeljni vzajemni interesi: gospodarska neodvisnost, potreba po iskanju skupnih pristopov pri neširjenju ali zatiranju terorizma in številna druga mednarodna vprašanja, zato je bilo in je bistveno, da se vzdržujejo odprte komunikacijske poti z Rusijo.

Vendar pa odnosi z Rusijo glede na nedavne dogodke ne morejo ostati „taki kot ponavadi“. Zato je pomembno, da najdemo pravo ravnotežje med ohranjanjem komunikacijskih poti in pošiljanjem jasnega signala Rusiji. Mislim, da je pravilen pristop, da se nadaljujejo naše obstoječe skupno delo in dialogi, vendar pa je treba

ustaviti nove pobude. Zato bo Komisija zdaj ponovno pregledala vse nove pobude, ki so v pripravi za poglobitev naših odnosov, ki bodo potem omogočili Svetu, da sprejme sklepe pred novembrskim vrhom v Nici.

Glede dolgoročnih posledic bodo nedavni dogodki dali nov pomen nekaterim področjem politike. Naša junijska zaveza o razvijanju vzhodnega partnerstva in evropski sosedski politiki resnično kaže upravičene interese EU v regiji. Te politike poudarjajo dejstvo, da ne bomo sprejeli novih ločitvenih črt v Evropi in da lahko partnerji, kot so Gruzija, Ukrajina in Moldavija, računajo na našo podporo glede svoje ozemeljske celovitosti in suverenosti. Pripravljeni smo pospešiti in tudi predložiti nove predloge za novo vzhodno partnerstvo takoj, ko bo mogoče, gotovo še pred koncem leta, mogoče celo že pozno jeseni.

Drugič, in to je moja zadnja točka, energija je srce naših odnosov z Rusijo. Kar delamo z energijo znotraj Evrope, bo neposredno oblikovalo naše odnose z Rusijo, zato moramo vzdrževati gonilno silo za razvoj skladne in strateške energetske politike za Evropo. Na koncu naj povem, da pomenijo nedavni dogodki resničen izziv za Evropsko unijo. V prihodnjih mesecih mislim, da bomo morali nadaljevati in pokazati, da lahko skupaj opravimo naloge, ki so pred nami.

Današnji dan je zelo pomemben mejnik. Le s skladno strategijo, združenimi stališči in usklajeno akcijo lahko ubranimo evropske interese in vrednote. Pozdravljam zavezanost Parlamenta in sem prepričana, da bomo vsi odigrali svoje vloge pri zagotavljanju, da bo Unija ohranila močno in združeno fronto.

Joseph Daul, v imenu skupine PPE-DE. – (FR) Gospod predsednik, gospod predsedujoči Svetu, gospa Ferrero-Waldner, gospe in gospodje, položaj, ki se je razvil v Gruziji od letošnjega poletja, je nesprejemljiv in nevzdržen ter si zasluži trden in odločen odgovor Evropske unije.

Rusija ima enake pravice in obveznosti kot vse države v mednarodni skupnosti. Ena od teh obveznosti je, da spoštuje suverenost in ozemeljsko celovitost ter zlasti, da ne krši mednarodnih priznanih meja. Z vdorom in zavzetjem gruzijskega ozemlja in s priznanjem neodvisnosti odcepljenih gruzijskih provinc Južne Osetije in Abhazije so ruske oblasti kršile enega za drugim vsa ta tri temeljna načela mednarodnega prava.

Evropska unija mora dejavno sodelovati pri reševanju tega spopada in čestitam francoskemu predsedstvu za njegovo proaktivno stališče. Pokazati moramo, da smo kos izpolnitvi upanj tisočev Gruzijcev, ki razglašajo svojo žalost na ulicah v Tbilisiju.

Moja skupina vabi Komisijo, Svet in vse države članice, da pokažejo svojo enotnost pa tudi odločnost glede naše ruske sosedbe. Evropska unija ne more biti zadovoljna z verbalno obsodbo teh sistematičnih kršitev mednarodnega prava. Naša skupina verjame, da mora Evropa uporabiti sredstva, ki jih ima na voljo, zlasti svoja politična in gospodarska orodja, da ustvari pritisk na Rusijo in jo pripravi do spoštovanja sporazumov, ki jih je podpisala. Pozivamo Rusijo, da spoštuje vse zaveze, ki jih je dala s podpisom sporazuma o prekinitvi ognja, začeni s popolnim in takojšnjim umikom ruskih čet z gruzijskega ozemlja in zmanjšanjem ruske vojaške navzočnosti v Južni Osetiji in Abhaziji. Obsojamo tudi vojno plenjenje, ki so ga zagrešile ruske invazijske sile, in spremljajoče koristoljubje, kot ste pravilno rekli, gospod Kouchner.

Skrajno zaskrbljeni smo zaradi usode gruzijskih prebivalcev v Južni Osetiji, ki so jih na silo razselili, celo po podpisu sporazuma o prekinitvi ognja. Resno pozivamo ruske in južnoabhazijske oblasti, da zajamčijo tem ljudem vrnitev na njihove domove. Pozivamo Svet in Komisijo, da preverita svojo politiko do Rusije, vključno s pogajanjem o partnerskem sporazumu, če ta država ne bo spoštovala svojih zavez glede prekinitve ognja. Svet in Komisijo pozivamo tudi, da pozitivno prispevata k mednarodnim mehanizmom, ki bodo vzpostavljeni za rešitev spopada, vključno z misijo na terenu v okviru evropske varnostne in obrambne politike.

Gospod predsednik, gospe in gospodje, ta kriza je razkrila ranljivost Evropske unije na več občutljivih področjih: prvič, našo energetsko oskrbo. Bolj kot kdaj koli moramo zagotoviti zanesljivost evropske oskrbe z energijo. Razviti in zavarovati moramo alternativno infrastrukturo za prenos ruske energije. Poleg tega se zdi očitno, da bi vloga Evropske unije pri vodenju krize utegnila biti veliko večja, če bi okrepili evropsko varnostno in obrambno politiko. Lizbonska pogodba omogoča to okrepitev. Zato pozivamo države članice, ki te pogodbe še niso ratificirale, da to čimprej storijo. Naša skupina meni, da je edini način za zagotovitev stabilnosti in varnosti na obeh straneh Atlantika, da se razvije sodelovanje med Evropsko unijo in Združenimi državami na enakopravni podlagi.

Na koncu bi poudaril, da se želi Gruzija sčasoma pridružiti Natu. Gospe in gospodje, to je odločilni trenutek in Evropska unija ne sme izpustiti priložnosti, da lahko pokaže, da je trdna in odločena glede Ruske federacije, ne glede na to, kako je ta velika in močna. Od tega je odvisna verodostojnost Evropske unije, stabilnost celotne regije in zaščita naših najbližjih sosed in celo držav članic Unije. Pozivam tudi vas, gospod predsedujoči

Svetu, da zagotovite, da se bodo tudi odnosi z Ukrajino kmalu obnovili. Hvala za vašo pozornost. Prosim, ostanite trdni.

Hannes Swoboda, v imenu skupine PSE. – (DE) Gospod predsednik, gospod predsedujoči Svetu, komisarka, zdaj so že nekaj dni v različnih časopisih reklame z naslednjim sporočilom: „Lenin. Stalin. Putin. Se predate?“ Sporočilo je pravzaprav nekako poenostavljeno, kajti dejansko je Južna Osetija pod Leninom postala del Gruzije. V procesu je izgubilo življenje kakšnih 18.000 ljudi in približno 50.000 je bilo izgnanih. Abhazija je postala del Gruzije pod Stalinom. Pomembno je, da se tu držimo resnice in upoštevamo položaj vseh strani. Zvijad Gamsahurdi, ki je postal prvi predsednik [http://en.wikipedia.org/wiki/Georgia_\(country\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Georgia_(country)) "Georgia (country)" j spet prišel zelo v modo, je osetijske ljudi opisal kot „smeti, ki jih je treba pomesti ven čez prelaz Roki http://en.wikipedia.org/wiki/Roki_tunnel" "Roki tunnel" ". Tudi na ta vidik gruzijskega nacionalizma ne smemo pozabiti.

Nič od tega seveda in dovolite, da to povem zelo jasno, kot je večkrat rekel Martin Schulz, nič od tega ne upravičuje ruske intervencije, ki je bila navsezadnje v teku že več let. To je odraz imperialističnega obnašanja in večkrat smo videli Rusijo, kako izkorišča spore obstoječe manjšine. Bili smo priča ponovnim grožnjam in bojkotom, ki jih absolutno ne moremo sprejeti. Ne želim zanikati napak, ki sta jih naredila Zahod in gruzijski predsednik Mihail Sakašvili, a Rusija je v odnosih s svojimi sosedi skušala notranje spopade večkrat izrabiti v lastno korist.

Tudi priznanje Kosova ne ponuja upravičenosti za ta ukrep. Dejstvo je, da se je Evropska unija vedno trudila doseči jasno in nedvoumno mednarodno večstransko rešitev. Rusija ni poskušala nič takega. Evropska unija je ponudila tudi jasno in nedvoumno podporo srbski manjšini na Kosovem in bo s tem nadaljevala. Kaj je storila Rusija? Opazovala je, kako so bili Gruzijci izgnani iz Južne Osetije in Abhazije, in upam, da ima gospod Kouchner prav, ko pravi, da bo zdaj sprejeta nova politika.

EU bi se morala zdaj osredotočiti na dajanje opore in pomoči svojim sosedom. Nekaj časa smo predlagali Unijo za Črno morje. Kakršno koli ime izberemo za to strukturo, pa je jasno, da je treba sedanjo sosedsko politiko okrepiti in ojačati in da moramo povabiti vsakega v regiji, ki ima interes za celovitost in stabilnost v tej regiji, od Turčije do Kazahstana, da se priključi.

Če je Rusija pripravljena, da preusmeri svojo politiko v sodelovanje in spoštovanje svojih sosed, bo povabljen tudi Rusija. Trenutno se Rusija počuti močno zaradi visokih cen energije, vendar vsi vemo, da to ni dobra gospodarska podlaga za Rusijo in da bi veliko pridobila iz partnerstva in sodelovanja z Evropo. Medtem se moramo osredotočiti na dajanje jasne podpore svojim sosedom. V tem smislu, gospod predsedujoči, bi rad rekel, da so sklepi, ki ste jih sprejeli na današnjem vrhu, dobri sklepi, ki ponujajo zdravo osnovo za pot naprej, ker so jasen izraz tega, kar je realistično in trajno. Upam, da bo Evropski parlament prišel do podobno jasnih in na soglasju temelječih sklepov kot Svet, tako da bo Evropska unija lahko govorila z enim in močnejšim glasom.

(Ploskanje)

Graham Watson, v imenu skupine ALDE. – Gospod predsednik, nekoliko me preseneča današnji govor predsedujočega, resnično me, s tem izvajanjem s *podium d'honneur*.

Spopad na Kavkazu je spopad, za katerega morata prevzeti odgovornost obe strani, kot ste rekli, predsedujoči. Zakaj torej sklepi Sveta ne odražajo tega?

Predsednik Sakašvili ni mogel verjeti, da vojaški poseg ne bo sprožil nobenega odziva v Rusiji. Enako pa je bil nesorazmeren odziv Rusije.

Dejali ste, da „*Les dégâts n'ont pas été considérables*“ (škoda ni bila obsežna), pa vendar nam je komisarka Ferrero Waldner predložila številke in ta parlament bo pozvan, naj se strinja, da bo plačal račun.

Pri eni stvari pa soglašam z vami: obsoditi moramo ruske ukrepe, ker so neopravičljivi, vendar ruskega medveda ne bomo odvrnili s tem, da bi potisnili Medvedeva v kot. Napetosti bomo ublažili z dialogom in angažiranjem, ne z osamitvijo. To je nauk hladne vojne in Unija mora imeti glavno vlogo, tako kot pri helsinškem procesu.

Ta spopad osvetljuje potrebo, da oblikujemo skupno zunanjo in varnostno politiko. In čeprav imajo države članice različne poglede na Rusijo, se je vaše predsedstvo hitro dogovorilo glede načrta v šestih točkah in zato si zasluži pohvalo.

Načrt morda ni popoln, vendar je povzročil konec nasilja in ga je treba v celoti izvesti, vključno z ruskim umikom iz črnomoškega pristanišča Poti.

Kakšne ukrepe pa bi morala Unija sprejeti zdaj? Svet ima prav, da se dogovarja za krizno upravljanje in obnovitveni sklad ter hitro uvedbo humanitarne pomoči. Zdaj mora določiti predstavnika EU, ki bo obe strani pripravil k poslušanju.

Unija ima prav, da pošlje opazovalce, a ti morajo nadomestiti ruske mirovnike, kar bo pomenilo zavezo za tiste države članice, ki še niso vojaško angažirane na drugih frontah.

Evropa mora sklicati zakavkaško mirovno konferenco, ki bo povezala vse strani pri iskanju rešitve nerešenih sporov.

Vendar bi Unija morala začeti z enim področjem kriččega neskladja, ki zahteva malo več urejanja kot ministrsko odredbo. Končajte anomalijo, da imajo gruzijski državljani z ruskim potnim listom prostejši dostop do Evropske unije, ker jih to spodbuja k sprejemanju ruskega državljanstva. Gruzijci bi morali imeti enak dostop do Evrope kot Rusi, čeprav bi to lahko dosegli z zamrznitvijo sporazuma z Rusijo o vizumskih olajšavah.

Kako lahko glede krepitve naše sosedске politike zagotovimo nadaljnje sodelovanje z Rusijo, če hkrati kažemo, da polno „strateško partnerstvo“ ni več verodostojno? Kaj lahko še storimo, da bi zmanjšali odvisnost Evrope od ruske oskrbe z energijo? Dobro ste naredili, da ste okrepili besedilo z vašimi sklepi v zvezi s tem. Rusija se mora seveda soočiti s posledicami svojih nezakonitih ukrepov, morda z vključitvijo razprave o prihodnjih zimskih olimpijskih igrah v Sočiju, ki je le 40 km od meje.

Ali lahko rusko obnašanje velja za skladno z olimpijsko listino? Ne. Reševanje teh zadev zahteva odločnost, predvidevanje in potrpežljivost. To je izziv, s katerim se mora Unija spopasti in bojim se, predsedujoči, da je to izziv, s katerim se moramo spoprijeti, preden vam lahko ponudimo vaš *vin d'honneur*.

Predsednik. – Naslednjemu govorniku bi rad rekel, da bomo pri naslednji konferenci predsednikov gledali na vrstni red političnih skupin, ker je že bil podan en ugovor. Za danes dajem kot naslednjemu besedo gospodu Szymańskemu v imenu **Skupine združenje za Evropo narodov**. To stvar bomo pogledali v četrtek, ker mi nihče ne zna razložiti, zakaj je vrstni red tak, kot je. To je stvar, ki jo je treba sistematično razčistiti.

Konrad Szymański, v imenu skupine UEN. – (PL) Gospod predsednik, komisar, gospod Kouchner, Rusija ne izpolnjuje treh od šestih točk sporazuma, ki ga je v vašem imenu sklenil predsednik Sarkozy. S tem ko tega ni storila, je Rusija izgubila pravico, da bi se štela za evropsko partnerico. Zato je tudi verodostojnost Evropske unije v tem sporu pod vprašajem.

Ni dovolj, da se vzpostavi humanitarna pomoč, ponovno zgradi Gruzija in uvede o vizumске olajšave ter trgovinske sporazume. Rusija mora v celoti doživeti, kako je videti samoosamitev. Če ne, ji bomo dejansko odvzeli možnost, da prouči svojo politiko. Rusija bi preprosto dobila potrditev svojega prepričanja, da lahko počne, kar hoče. V času pred naslednjimi predsedniškimi volitvami, ki so leta 2012, je ustvarjanje zavesti o naraščajoči politični in gospodarski osamitvi naša edina možnost, da zasejemo dvom in razdvojenost med vladajoče skupine v Moskvi. Rusiji se ne sme dovoliti, da bi imela korist od te agresije.

Pregledati moramo našo energetske politiko. Evropski manevrski prostor je že omejen zaradi odvisnosti od Rusije. Ali res želimo poslabšati stanje? Države članice bi morale čimprej odstopiti od gradnje severnega in južnega plinovoda. Če nam ne uspe načrtati teh dolgoročnih sklepov, tvegamo, da bomo izključeni iz dogajanja in bomo predmet posmeha.

Daniel Cohn-Bendit, v imenu skupine Verts/ALE. – (FR) Gospod predsednik, gospod predsedujoči Svetu, komisarka, gospe in gospodje, menim, da se moramo v sedanjem položaju pogovoriti, kaj je treba zdaj storiti. Prepričan sem, da je to, kar se je Svet odločil in kar je bilo storjeno, v osnovi tisto, kar je bilo mogoče, čeprav bi lahko vedno dlakocepili o tem, ali ne bi bilo prav, da bi bila izredna seja Evropskega Sveta voditelj držav in vlad sklicana takoj, da bi pokazali našo povezanost, pa naj bo.

Verjamem, da se moramo zdaj vprašati nekaj temeljnih stvari. Najbolj temeljno vprašanje se očitno nanaša na naše stališče do Rusije, naše sodelovanje z Rusijo in kako bomo dejansko rešili te probleme na Kavkazu, ker je tam tudi Gorski Karabah. Od zdaj naprej bi bili lahko nenehni spopadi in predsednik Sarkozy bi se lahko kar naprej soočal s takimi situacijami. Lahko bi si najel sobo v Kremlinu in ostal tam za nedoločen čas, tudi to bi bilo mogoče.

Moje mnenje je naslednje: prvič, gospod Daul, če je kaj, o čemer ne bi smeli razpravljati, je to, da bi se Gruzija in Ukrajina pridružili Natu. To je trenutno res najbolj idiotska zamisel, ker pomeni, da politično ne bi mogli več napredovati. Se bosta Gruzija ali Ukrajina priključili Natu, ko bodo izpeljane reforme? Morda, nisem prepričan. Vsekakor pa to danes res ni primerna tema.

Ali menite, da bi bil člen 5 uporabljen, če bi bila Gruzija v Natu? Seveda ne! Zato ne smemo govoriti neumnosti. Po drugi strani, in tu se strinjam z gospodom Watsonom, kako pa lahko nadziramo ukrepe, kakršne je sprejel predsednik Sakašvili? Tako kot soglašamo, da je bil ruski ukrep nesprejemljiv, je bilo prav tako nesprejemljivo, da se je gruzijski predsednik odločil, da bo bombardiral mesto, iz kakršnega koli že razloga! Če ste izzvani, se morate drugače odzvati, ne z bombardiranjem.

Zato je to res politični problem. Predlagamo, da se lotimo političnih problemov takole: Gruziji in Ukrajini bi morali predlagati prednostno partnerstvo kot prvi korak k morebitni združitvi. Ta združitev lahko potem nastopi, če bo imela Evropa temeljno reformo itd. Vendar bi morali imeti politične instrumente in ne le gospodarske in socialne instrumente za izvajanje pritiska na te politične razrede. Prihodnost evropskega prostora pomeni predvsem prihodnost, v kateri se bodo te države otresle nacionalizma.

Morali bi upoštevati izrek François Mitterranda: „nacionalizem je vojna“. Gruzijski nacionalizem, ruski nacionalizem, abhazijski nacionalizem ali južnoosetijski nacionalizem je vojna! Mi v Evropi moramo reči, da je „naše stališče, da to presežemo“. Zato s predlaganjem evropskega stališča predlagamo tudi, da se dajo na mizo evropske vrednote, kajti, če bo v teh regijah vztrajal nacionalizem, ne bomo nikoli našli rešitve.

Francis Wurtz, v imenu skupine GUE/NGL. – (FR) Gospod predsednik, gospod predsedujoči Svetu, komisarka, z zvezi s krizo na Kavkazu lahko sprejetje prognozijske ali proroke naravnosti vodi samo v mrtvo točko. To je popolnoma očitno že od razpada Sovjetske unije pred 17 leti, kajti ta regija je polna ponavljajočih se napetosti in spornih meja. To je prostor, kjer kolektivni spomin vznemirjajo podedovane travme zaporednih vojn in nasilja, kjer etični in verski mozaik ter nabiranje zamer in ponižanj zagotavljajo plodna tla za nacionalizem. V tem kontekstu bo politična neodgovornost draga in to velja za vsakogar. Gotovo velja za gruzijskega predsednika, ki ga je od izvolitve leta 2004 nenehno zapeljeval duh maščevanja za odcepljena ozemlja. Ves čas je izzival srečo s svojim zavezništvom z Bushovo administracijo in politiko konfrontacije v regiji. Sprožil je napad na Južno Osetijo, o katerem je gospod Van den Brande, eden od soporočevalcev Parlamentarne skupščine Sveta Evrope, ki je odgovoren za spremljanje problemov v regiji, izjavil, da je bil, citiram, „šokiran nad zgodbami beguncev o masivnem in nekritičnem bombardiranju Činvalija in uničenju okoliških območij“. Ta strategija je pogubna za Gruzijo, za Kavkaz in za Evropo.

Ta nauk velja tudi za Rusijo. Brutalnost protinapada, tudi proti civilnemu prebivalstvu, nadaljnje zavzetje strateških sektorjev gruzijskega ozemlja, izgon gruzijskega prebivalstva iz Južne Osetije in enostransko priznanje neodvisnosti dveh odcepljenih ozemelj verjetno ravno tako ogrožajo interes, ki so ga sprožile začetne mednarodne pobude novega predsednika v več kot eni evropski državi. Rusija lahko izgubi vse, če se vrne v obdobje politične osamitve v Evropi in svetu.

Naj končam, da bi bilo pametno, če bi Zahod kot celota ocenil neprimerljivo škodo, ki jo je že povzročilo ameriško pustolovsko stališče in evropsko stališče upoštevanja svojega vodje v tem delu celine. Strategija brezmejnega širjenja Nata, bombardiranje Srbije, priznanje enostransko razglashene neodvisnosti Kosova, podpora namestitvi protiraketnega obrambnega štita na evropski zemlji, da ne omenjamo skrajnega opevanja regijskih voditeljev, ki bi morda morali biti previdnejši v protiruskih in prozahodnih izjavah, vse te izbire so dokaz kratkovidne politike, vredne sedanje Bele hiše, vendar nevredne evropske varnostne politike. Ta strategija militarizacije mednarodnih odnosov in povzročanja političnih konfrontacij je propadla pred našimi očmi. Poleg pošiljanja evropskih opazovalcev pod okriljem OSCE, bi torej morala biti prednostna naloga EU, da za vsako ceno prepreči kakršno koli stopnjevanje, tako da bi lahko čim hitreje in brez kakršnih koli znakov oblastnosti, raziskala možnost priprave osnutka nove vseevropske pogodbe za varnost in sodelovanje, ki bi bila pravno zavezujoča in bi zajela vse probleme, ki so trenutno odloženi: ozemeljsko celovitost, nedotakljivost meja, usodo sporov, ki so dosegli mrtvo točko, neuporabo sile, razorožitev in celo varnost energetske oskrbe. S tem izzivom se je zdaj gotovo težje spoprijeti kot kdaj koli prej, vendar se bojim, da bo brez take perspektive najhujše šele prišlo. Pri sprejemanju stališča se spomnimo, da je danes, prvega septembra, mednarodni dan miru.

(Ploskanje)

Bernard Wojciechowski, v imenu skupine IND/DEM. – Gospod predsednik, prihajam iz države z zgodovino, ki je obeležena z vojnami in trpljenjem. Poljska povsod podpira prizadevanja za mir. Nujno je, da se doseže ta cilj.

Vzhodnoevropske države, tako imenovane „baltske države“, ki so jih navdihnili njihovi voditelji, hočejo, da Evropska unija pokaže, da bo Rusija plačala neko nedoločeno ceno za svojo vojaško akcijo v Gruziji. To je mogoče opisati kot klasičen primer politične pravovernosti, ki predpostavlja, da Rusija ne zasleduje nič drugega kot imperialistične cilje.

Ta tradicionalno nespameten odnos do Rusije, poln praznih puhlic, se zdi poniževalen, ker ga Rusija na primer lahko razume kot klinični primer odziva nekaj vročeglavih politikov.

Evropska unija potrebuje Rusijo prav toliko kot potrebuje Gruzijo, če ne bolj. Zato je nujno, da Evropska unija ni udeležena v tem spopadu in se ne postavlja ne na stran Rusije ne Gruzije. Evropska unija mora pokazati svetu, da je njena politika neodvisna od Združenih držav in da je hkrati prijateljska politika, ki temelji na polnem partnerstvu.

Rusija je tretja največja partnerica EU, ki obračuna poltretjo milijardo dolarjev evropskega blaga. Si lahko privoščimo, da tvegamo to vrsto odnosa?

Ni dvoma, da je Evropski parlament resnični sozakonodajalec s Svetom v procesu soodločanja. Vendar, ali je resnično enakopraven partner v zunanjih zadevah EU?

Minister, govorili ste nam potem, ko se zdi, da je vse že odločeno o Gruziji. Dovolite torej, da vprašam: ali naj bi to pomenilo, da glas Evropskega parlamenta ne pomeni ničesar? Čemu torej ta razprava, če je vse že dogovorjeno in storjeno?

Sylwester Chruszcz, v imenu skupine NI. – (PL) Komisar, obstaja močna povezava med izbruhom bojev na Kavkazu in vprašanjem Kosova. Sem eden tistih, ki so nasprotovali razkosanju Srbije. Od začetka smo poudarjali dejstvo, da bo enostranska odločitev kosovskih Albancev, ki so jo podpirale Združene države in mnoge evropske države, pomenila odprtje Pandorine skrinjice in bo ponovno zanetila podobne spore po vsem svetu. Gruzijski položaj je eden takšnih primerov. Gruzijski predsednik Sakašvili je sprejel odločitev, da se napade civiliste v Osetiji. Treba je opozoriti, da sta v Abhaziji in Osetiji naroda, ki že stoletja naseljujeta svoji domovini. Razvila sta svojo lastno kulturo in identiteto in se že večkrat bojevala za svojo neodvisnost, ki jima jo je Stalin odrekel pred drugo svetovno vojno.

Srbija in Gruzija predstavljata odličen primer, kako so nekateri v mednarodni areni bolj enakopravni kot drugi in kako mednarodno zakonodajo vedno razlagajo močnejši zavezniki. Poleg tega je bil evropski red uničen s pomočjo številnih poslancev tega parlamenta. Obnovimo mir in pravila mednarodnega prava v Evropi! Obnovimo evropski red! Pozivam države, ki so podprle razkosanje Srbije, da prekličejo svoje priznanje Kosova, in Rusijo, da prekličijo svoje priznanje Osetije in Abhazije. Če se delitev Srbije, ki so jo priznale Združene države in večina držav članic Unije, šteje za dobro stvar, kako se lahko podobna operacija v Gruziji obsoja? Gospe in gospodje, ne morem drugega, kot da vas pozivam, da niste tako hinavski.

Bernard Kouchner, predsedujoči Svetu. – (FR) Razumem, da je bila moja velika napaka, gospod Watson, da sem govoril s tega odra. Če mi imate samo to očitati, se lahko popravim, kajti nazadnje, ko sem bil tukaj, sem govoril s tega odra in nisem bil voditelj države. Ko je vse povedano in narejeno, lahko vsakdo naredi napako.

Obstajajo številna vprašanja, na katera lahko poskušam odgovoriti, in druga, na katera resnično ne morem. Jasno je, gospod Daul, da vsi mi želimo, zlasti v zvezi s to krizo (in to je ena od prednostnih nalog francoskega predsedstva), uspešno izvajati evropsko obrambno politiko. Kaj pomeni „uspešno“? To vsekakor pomeni, da moramo ponovno začeti proces, ki nam je omogočil, da smo v Saint Malu dosegli vsaj sporazum. Torej moramo graditi na tem s skupnim namenom. To bomo storili ali tako vsaj upam. Pravzaprav moramo to storiti, pa ne zato, ker si je ta kriza zaslužila vojaški odziv. Brez kakršnega koli napenjanja domišljije! Če bi razmišljali o vojaškem odzivu na ruski vdor v Gruzijo, bi bilo to hujše kot kar koli drugega. Pravzaprav ne verjamem, da so bile ladje, ki so prispele v Črno morje, ustrezen odziv, ker so nekatere od teh ladij nosile rakete. Po mojem mnenju to ni bilo tisto, kar bi morali storiti, a francosko predsedstvo je bilo nasprotnega mnenja. Dejansko, če hočemo uživati trdno evropsko obrambo, ki jo res potrebujemo, je treba sprejeti lizbonsko pogodbo, kar nas spet vrne k našim lastnim institucionalnim težavam. Absolutno moramo najti izhod iz te institucionalne krize.

Če sem odkrit, mislim, da Nato ni pravi odgovor na to stanje. Pravzaprav je to napačen odziv, saj tudi, če bi v Bukarešti glasovali za Akcijski načrt za članstvo (MAP), strogo vzeto to ne bi pomenilo nobene razlike, kajti prepričan sem, da ne bi bil nihče pripravljen iti v vojno zaradi Gruzije. To pravim brez kakršnega koli cinizma. To pravim zato, ker je bilo to mnenje resnično soglasno na začetku vseh sestankov in razprav, ki

smo jih imeli. To ne pomeni, ker smo tako rekli, da ne Gruzija ne Ukrajina nimata pravice postati članici Nata.

Treba je upoštevati še nekaj drugega. Ta trenutek je to težko reči, zato bom zelo diskreten, vendar obstaja ena država, Rusija, ki že 20 let čuti, da se z njo slabo ravna. Verjamem, da je bilo na nek način, zlasti tukaj v Evropski uniji, to pravzaprav res. Mi nismo bili sposobni najti jezika za pogovor z Rusijo. Morda tako in tako ne bi bili uspešni, vendar sem prepričan, da nismo dojeli, da se spremembe navsezadnje dogajajo zato, ker je bila Gruzija pred 20 leti tudi sama v sovjetski orbiti. Tudi ona je bila komunistična država. Na obeh straneh je manjkalo vaje iz demokracije. Verjamem, da se bo pozneje, kot v vseh državah, pojavil problem za Ukrajino in za Gruzijo, vendar resnično ne verjamem, da je bil to pravi odziv.

Po drugi strani pa imate prav. Moramo okrepiti naše odnose z Ukrajino, kot je navedeno v tem dokumentu. To velja tudi za Gruzijo. Vsak čas bomo govorili o prednostnem partnerstvu.

Gospodu Swobodi bi rekel (in to je anekdota), da sem hotel iti in videti Stalinovo hišo v Goriju, ker je to tam, kjer je njegova hiša. Tam je bil rojen. Lahko bi rekli, da je risal majhne rdeče kroge na zemljevid, da bi označil, kje bi bila lahko avtonomija ali, kakor koli, skupnosti, kjer ne bi mogla biti. Zelo dobro je poznal regijo in že Osetija in Abhazija se nista razumeli ne z Gruzijci ne s preostalo regijo. Ta kriza ni bila potrebna za ugotovitev, da so na tem območju spori. Kaj je hujše od Balkana? Kavkaz. Kaj je hujše od Kavkaza? Balkan. Nisem prepričan, vendar mislim, da je to, kar se tam dogaja, dejansko zelo razširjeno. Če greste samo še malo bolj nazaj, če pomislite, kaj se je zgodilo v Čečeniji, kar močno obsojam, boste videli, da so bili čečenski zavezniki proti Gruziji Abhazijci.

Vse to bi morali pustiti v preteklosti, čeprav se bo mogoče treba vrniti k temu. Dejali ste in jaz se strinjam, da nič ne upravičuje tega odziva. Nič. Kljub temu moramo pogledati, kako je prišlo do vrste provokacij, odkrito rečeno, zgodbe so tako različne, da vse to postaja zelo težko. Ko smo bili v Moskvi in se pogajali o tem dokumentu, so nas vprašali, kako bi se morali odzvati. Naj bi pustili svoje ljudi umreti in dovolili bombardiranje? Ne pozabite na začetne podatke. Ne bom razpravljaj o tem, ker jih resnično nisem mogel preveriti, a Rusi so takoj govorili o 1.000 do 2.000 mrtvih, kar nedvomno ni res, ker so edini ljudje, ki so šli tja, in sicer iz organizacije Human Rights Watch, govorili o nekaj sto. Resnično so poročali o stotinah ali celo ducatih. Nisem prepričan. Kakor koli, šlo je za odziv, ki je bil teoretično upravičen z zelo velikim številom žrtev in še enkrat sem šel poslušat begunce v Severni Osetiji in opisi so bile grozljivi: granate v kletih, kjer so se skrivali otroci. Tega si nisem izmislil. Morda to ni res, a obstaja ton glasu, ki ne laže. V svojem življenju se videl veliko beguncev. Ti so bili neznansko prestrašeni. Potovali so dva dni po tej cesti čez prelaz. Tudi to je treba preveriti.

Povsem prav imate, da potrebujemo sosedsko politiko, a prav to trenutno poskušajo storiti Turki. Turki so uvedli, kar imenujejo regionalna platforma, in želijo vzpostaviti pogovore med Rusijo, ki je že pristala na to, in Azerbajdžanom, Armenijo in očitno (tistimi, ki so odgovorni za to) Gruzijo in Turčijo. Mislim, da je to dobra zamisel in v imenu predsedstva sem soglašal, da se zelo kmalu sestanem z njimi. Gospod Babachan bi moral biti danes tukaj, da bi lahko ugotovili, kako izmenjati naše izkušnje, vendar se strinjam z vašo analizo potrebe po sosedski politiki. Gospa Benita Ferrero-Waldner se mora tudi strinjati z mano, da je to tisto, kar bi morali storiti. Oni so naša velika soseda. Če ne morejo najti načina, da bi govorili z Rusijo, bomo gotovo imeli veliko težavo, še toliko bolj, ker ste slišali gospoda Medvedeva reči včeraj, da se lahko sankcije uporabijo v obe smeri in da on tudi ve, kako to narediti. Sankcije se ne nanašajo na isto stvar, kadar ena stran dobavlja plin in ga druga stran ne želi prejeti. Zato moramo realistično gledati na položaj. On je tisti, ki odpira pipico, ne mi.

Gospod Watson, glede števil, ki ste jih dali, se strinjam z vašim čustvovanjem. Kaj je storil gospod Sakašvili? Ko smo se pogovarjali z njim, glede na to, da sem se srečal z njim dvakrat, je rekel, da – pravzaprav ne bi smeli o tem razpravljati, ker bi bil jaz gotovo pristranski in ker nimam dovolj informacij – vendar je rekel, da se je bil dolžan odzvati na provokacijo. Gledal je, kako druga stran pripravlja topniške enote, predvsem rakete Grad. Prišli so in se namestili v gruzijskih vaseh okrog glavnega mesta Osetije. Komu verjamemo? Ne vem. Vsekakor so nekateri svetovalci dejali, da se stvari sploh niso dogajale tako, kot je povedal mednarodni tisk. Nihče ni resnično verodostojen v celi tej zadevi. Kot opazovalec veste, da problem ni bil rešen. Poskušali smo. Javier Solana pravi, da jih moramo imenovati opazovalci. Zato jih imenujemo opazovalci in v besedilu se zanje uporablja izraz opazovalci. Mirovniki so nekaj drugega, ker bi Rusi potem morali umakniti vse tiste, ki so sodelovali v bitki. Sklepi o Abhaziji in Osetiji so nakazali, da bi morali biti dve tretjini/ena tretjina. Dve tretjini sta bili odgovorni za vzdrževanje miru, to so bili ruski mirovniki, preostali pa so bili Gruzijci. Vsak obtožuje drugega in obe strani obtožujeta mirovne sile, ki sta jih določila OSCE in ZN in so sodelovali na obeh straneh vse od začetka bitke. Če se mi torej zdi, da se to ne more nadaljevati, je pošiljanje mirovnikov

večja operacija, ki jo bomo skušali vpeljati. A zaenkrat bo to težko. Potrebujemo mednarodno konferenco, da razrešimo te spore, ki so dosegli mrtvo točko. V tem trenutku bi se morali potruditi, da bi imeli konferenco o Osetiji, ker je to najnujnejše, in nato o Abhaziji.

Glede potnih listov, ne vem, kdo je načel ta problem s potnimi listi. Da, potni listi so se razdeljevali zelo na široko, in zato so se ljudje, ki sem jih srečal, osetijski begunci, počutili kot ruski državljani, kar je jasno zelo sprevrženo. Počutili so se kot ruski državljani, v Rusiji so bili dobrodošli in branili so jih kot ruske državljane. Ko ugotovite, da se je očitno enako zgodilo na Krimu, ste lahko samo zelo zaskrbljeni. Zato se moramo tega problema z Rusi lotiti skrajno obzirno, vendar odločno. Potne liste dajejo prebivalcem, ki jih štejejo za Ruse. Vendar tega ne moremo reči, ne da bi se ob tem spomnili, da sta ruske meje razmeroma samovoljno potegnili gospod Gorbačov in gospod Jelcin, zelo na hitro in brez upoštevanja zgodovine. Ne bom se spuščal v ta problem. Ne želim se ustavljati pri dejstvu, da je bil Kijev glavno mesto Rusije in da je Krim zagotavljal dostop do sedmih morij. Vendar, če ste mislili, da bodo Rusi pustili edini prelaz med Severno Osetijo in Južno Osetijo, z drugimi besedami prehod čez Kavkaz, potem ste se zmotili. Razumeti moramo ta zgodovinska protislovja in tudi ta zemljepisna protislovja, vendar ne smemo dati zadoščenja ne eni ne drugi strani. Predsedstvo Evropske unije ni sprejelo nobenih moralnih sodb o nobeni strani. Rečeno je bilo, da je bil ukrep pretiran, da to ni bil način za reševanje problema, da tega mesta ne bi smeli bombardirati ponoči in da se v odgovor ne bi smel zgoditi tak hud napad. A še enkrat, mi moramo vedeti kaj o tem, kako se je to zgodilo.

Gospod Szymański, rekli ste, da so bile izvedene samo tri točke. To ni tako slabo, kajti nihče drug razen nas ni poskušal storiti niti ene stvari. Tri točke so bile izvedene in to tri najpomembnejše: prekinitev ognja, umik čet in dostop do humanitarne pomoči. Če je to vse, kar smo dosegli, ni treba, da nas je sram. Prepričan sem, da je bilo zelo pomembno, da smo začeli s tem. Glede drugih treh pa moramo počakati do 8. septembra, ker takrat ne bo več pritiska. Vsi skupaj se bomo odločili, kaj storiti. To pomeni 27 držav Evropskega sveta in tudi Parlament, s katerim se posvetujemo, kot nam je medtem prišlo v navado. Dejansko imava z Jean-Pierrom že ves čas navado, da se posvetujeva in govoriva z vami. Nič ne jemljeva za samoumevno. Če bomo 8. septembra ugotovili, da so se začeli premiki, potem prav. Če pa se ne bo še nič zgodilo, moramo še enkrat pogledati. To je povsem jasno. Agresija se ne izplača. Seveda se ne izplača, a kdo bi moral plačati ceno? Všeč so mi pridigarji, ki v zvezi z rusko vojsko pravijo: „Kaj pa ste pričakovali?“ Kaj bi bilo treba storiti? Povem vam, da najvztrajnejši ljudje in veliko tistih, ki bodo jutri dejansko obiskali Gruzijo in so bili zelo odločni v svojih grmečih odgovorih, ne bodo storili ničesar. Tako kot Francis Wurtz verjamem, da so Gruzijo zelo dolgo spodbujali, naj dokaže, da je, kako naj rečem, močna in krepka. Prepričan sem, da to ni bil dober nasvet, kajti spodbujanje države, naj dokaže, da je maščevalna ali v vsakem primeru odločena za odpor, čeprav nima sredstev, se mi ne zdi ravno dobro. Imel sem občutek, skupaj z vlado, da ne, da so bili zelo nesrečni, ker so bili žrtve in ker so bili Gruzijci na cestah in niso vedeli, h kateremu bogu naj molijo, ampak tudi, da je bil med njimi nekakšen občutek zapuščенosti. Toliko so jim obljubljali, obljubili so jim veliko in te obljube niso bile izpolnjene.

Glede plinovoda Nabucco obstajajo seveda razlage, kot npr.: to je naftovod, skozenj teče nafta. Očitno je treba vse to upoštevati, tako ali drugače. To nas pripelje nazaj k temu, kar ste rekli. Poudaril bi, gospod Daul, da to v resnici ni edina prednostna naloga francoskega predsedstva. Gre tudi za energijo in to je eden od načinov za resnično osredotočenost naše pozornosti (in to je v besedilu) na energijo in seveda na obnovljive vire energije.

Gospod Cohn-Bendit, kaj zdaj počnemo? Storili smo, kar smo lahko, namreč, se potrudili in zaustavili vojno. Morda to ni bilo popolno, morda dokument ni popoln, morda je bil na hitro napisan in morda bi se morali obe delegaciji spopasti, da bi dosegli neke vrste skladnost. Vse skupaj sploh ni bilo popolno. A zaenkrat je navsezadnje delovalo. Ni dovolj, a deluje. Popolnoma se strinjam, da obstajajo še druga težavna mesta, kot so Gorski Karabah, Nahičevan in druga. Obstaja veliko krajev, kot je Gorski Karabah, in mislim, da Rusi zanje niso enako zainteresirani, pa tudi druga mesta, zlasti na Krimu. O tem ne more biti dvoma. Rusov ne žalimo, če rečemo, da opazujemo, kaj se dogaja. To je pravzaprav naša dolžnost.

Glede Nata, bom še nekaj rekel zelo previdno. Na vrhu v Bukarešti smo mi, šest držav ustanoviteljic Evrope, glasovali proti Akcijskemu načrtu za članstvo. Dejansko na koncu nismo glasovali, nam sploh ni bilo treba glasovati, ker ni bilo nobene soglasnosti. Zato nam ni bilo treba voliti. Razlaga je bila res zelo težka in šest držav ustanoviteljic je dejalo, da je to naša sosedja. Moramo upoštevati, da nismo bili zmožni zgraditi ali vzdrževati ustreznih odnosov s to veliko državo in da je ne želimo pustiti z občutkom obleganja, nekakšnega trajnega obleganja. Verjamem, da smo imeli prav. Zdaj govorimo o protiraketnih baterijah, postavljenih na Poljskem in v Češki republiki. Res je, da tudi to ni način za dialog, čeprav niso usmerjene proti Rusiji. A to, kar je pomembno, brez dvoma bolj na strani Irana in naše politike do Irana, je predvsem, da ostane šesterica

skupaj. Morda bi lahko to politiko izvajali z Rusijo in to je zelo pomembno, ker verjamem, da bi imeli veliko izgubiti, če ne ohranimo teh partnerskih kanalov.

Kako lahko kontroliramo ukrepe gospoda Sakašvilija? Ne vem, vendar se mesta ne more bombardirati ponoči. Prepričan sem, da se mesto ne bi smelo bombardirati ponoči. Še enkrat, ne vem za kakšno stopnjo bombardiranja je šlo, a kako bi lahko potem pričakovali kakršen koli drugačen odziv Rusije, potem ko so to storili? Na razumem.

Rad bi na kratko komentiral citat François Mitterranda. François Mitterrand je dejansko rekel: „Nacionalizem je do neke točke stvar kulture in tisto, kar tvori narod. Preveč nacionalizma je vojna.“ To bi rad popravil.

V odgovor Francisu Wurtzu bi se rad vrnil k izrazu „hladna vojna“, ki ga sicer ni uporabil, ga je pa nakazal, ker vsakič vsepovsod slišimo: „Ali se vračamo k hladni vojni?“ A to ne more označevati vrnitve k hladni vojni, prvič, ker so zgodovinske okoliščine povsem drugačne. Morda obstajajo sovražnosti, vendar se strinjam, da moramo brezpogojno obsoditi ta izraz. Po drugi strani je bilo velikokrat omenjeno, da ni potrebno govorjenje, ampak reforma obeh blokov, enega proti drugemu. Veliko poslancev tega odličnega parlamenta in dejansko njihovih držav razmišlja tako. Te zamisli se moramo neposredno lotiti. Temu odločno nasprotujem. To je povsem nasprotno tistemu, kar bi morali mi storiti in bi bilo povsem podobno hladni vojni brez ideologije. To ne pomeni, da moramo brezpogojno sprejeti vse hipernacionalistične izjave, kot smo storili. Najti moramo način za pogovor in vzdrževanje teh kanalov. To se trudimo narediti.

Spomnil bi Francisa, da je dal gospod Medvedev več predlogov za pogodbo o varnosti, ki jo omenjate, čeprav je verjetno ne bi nemudoma uporabil. Morda bo to naredil pozneje. 5. junija je to predlagal vsem vam. Dobil je odgovor, da je to zanimivo in da je pomembno, da drži besedo. Vendar nas je takoj zagrabil manjši val panike.

Evropska unija očitno potrebuje politiko, neodvisno od Združenih držav, ki so same po sebi velika neodvisna država. Gospod Wojciechowski, to je tisto, kar smo storili. Evropska unija potrebuje politiko, neodvisno od Združenih držav in od Rusije. Potrebuje politiko EU. To smo se trudili storiti. Začetni odziv naših ameriških prijateljev, ko smo se odločili, da se bomo vpletli, ni bil prav prijazen. Menili so, da mi ne bi smeli storiti tega, ampak zelo hitro so spoznali nasprotno in glede na to, da so zelo pragmatični, je to natanko tisto, kar je bilo treba storiti. Posledično so bili, recimo, sodelujoči, saj je gospa Condoleezza Rice podpisala sporazum v šestih točkah. Potem so bili izredno kritični, ne do sporazuma v šestih točkah, ampak do dejstva, da ga Rusi niso sprejeli. To lahko razumem. Tudi mi smo bili kritični.

Moja zadnja točka je o Pandorini skrinjici in Kosovu. Želel sem vam govoriti o tem. Obstaja intelektualna težnja po primerjavi Kosova in Osetije, s čimer se resnično ne morem strinjati. Ne moremo reči, zgolj zaradi tega, ker gre za majhno prebivalstvo, ki zaradi določene nacionalistične vneme čuti potrebo po osvoboditvi, da je to ista stvar. Ne! Prvič, na Kavkazu imajo ljudje navado, da resnično nasilno trgajo drug drugega na koščke, s tem da so se stoletja umori precej izplačali. Na Kosovu in v Srbiji pa to sploh ni tako. To, kar je drugače s Kosovom in Srbijo, je soglasnost ene skupine, 98 % Kosovarjev, in zlasti mednarodna odločitev. To ni bilo zato, ker smo bombardirali Srbijo preko Nata. Dejansko se je to zgodilo skoraj dve leti po kontaktni skupini, v katero je bila Rusija vključena, in po konferenci v Rambouilletu, ki je trajala več kot mesec in na kateri so soglašali vsi razen gospoda Miloševića. Kar je sprožilo vse skupaj, in na tej točki bom končal, je bila odločitev gospoda Miloševića leta 1999 na Kosovem polju v Obiliću, ko je razglasil, da tam ne bo več avtonomije, da bodo Kosovarji pregnani iz uprave in da jih bodo nadomestili Srbi, ki jih bodo pripeljali iz Beograda, tako da je moral gospod Ibrahim Rugova iz Demokratske lige Kosova ustanoviti ilegalne šole in skrivne bolnišnice. To je povsem drugače. Mednarodno mnenje je sprejelo ta proces, ker je šlo za celovit mednarodni pristop. Finski predsednik, Martti Ahtisaari, je pripravil dokument, ki so ga vsi v ZN sprejeli in ta pravi, da „strani nista mogli doseči dogovora“. Zdaj bom končal. Obstajajo določena sovražstva, ki jih ni mogoče premagati. Žal mi je, v besedah Osetijcev o Gruzijcih sem čutil (in zelo sem previden pri tem, kar pravim) nekaj, kar je spominjalo na neminljivo sovražstvo, ki temelji na desetinah let in stoletij nasprotij. To ne pomeni, da se nekega dne to ne bo zgodilo, vendar sem prepričan, da bo treba veliko časa in več generacij.

PRESEDUJOČI: GOSPOD SIWIEC

Podpredsednik

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, gospod predsedujoči Svetu, komisarka: „Le nationalisme, c'est la guerre!“ To je točen citat iz govora François Mitterranda Evropskemu parlamentu, brez okrajšav. Mislim, da se lahko kaj naučimo iz tega in nauk, ki se ga je treba naučiti, je evropsko povezovanje. To pomeni,

da se ne bomo več trudili poravnati starih računov, ampak bomo začeli na novo, da bomo enkrat za vselej naredili konec vojn in diktatorstvu v Evropi.

Rad bi izrazil najglobljo zahvalo francoskemu predsedstvu za to hitro intervencijo za končanje vojne in doseženo današnjo odločitev Evropskega sveta, ki je izraz enotnosti. Enotnost je najpomembnejši signal, ki ga lahko odpošljemo. Je signal, da ne bomo sprejeli kršitev mednarodne zakonodaje, da ne bomo sprejeli vojne in vdora v tuje države in da ne bomo sprejeli destabilizacije demokratično izvoljenih vlad ali invazije in okupacije druge države. Zato je pomembno, da jasno povemo, da ne bo nobenih pogajanj o sporazumu o partnerstvu in sodelovanju, dokler ne bo izpolnjeno peto načelo mirovnega sporazuma, namreč vrnitev za črte, kot so bile pred 7. avgustom, in da se mora zdaj začeti ocena izpolnitve vseh šestih načel mirovnega sporazuma in se tekoče nadaljevati do prihodnjega vrha, ki je predviden v novembru 2008.

Pomembno je, da jasno povemo, da nekatere stvari ne bodo sprejete, vendar je prav tako pomembno (da ne bomo zdrsnili v eskalacijsko spiralo), da jasno povemo, da morajo komunikacijske linije ostati odprte. Predvsem moramo ojačati lastne zmogljivosti in to pomeni, da moramo ojačati tudi zmogljivosti naših prijateljev. To pomeni, da je treba Gruziji zagotoviti infrastrukturno pomoč brez birokracije. To pomeni sodelovanje v mirovnih misijah v Gruziji in pobudah, ki jih izvajata OSCE in ZN. Jasno moramo povedati, da so pogajanja o sporazumu o prosti trgovini prava pot za zasledovanje, kot tudi predlogi, ki smo jih dali tukaj v Parlamentu v skladu s poljsko-švedsko pobudo ali našim predlogom za „EGP Plus“.

To se ne nanaša le na Gruzijo, temveč tudi na države, kot sta Moldavija in zlasti Ukrajina. Mislim, da so to jasni signali, ki nam omogočajo, da nadaljujemo po pozitivni poti. Če bi pri tem ugotovili, da bi to lahko storili mnogo bolje, če nam le ne bi bilo treba vedno reševati stanja, ki ga povzročajo drugi, če bi le imeli evropsko zunanjo politiko, ki bi nam na podlagi lizbonske pogodbe dala ustrezne mehanizme in večje preventivne zmogljivosti, da bi sploh lahko ustavili nastajanje tega stanja, bi bila to politika, ki bi jo zasledovali. Ta kriza bi morala jasno pokazati, da moramo kot Evropska unija okrepiti lastne zmogljivosti, če želimo preprečiti vojno in se razvijati v pozitivno prihodnost.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Gospod predsednik, potrjujem besede številnih kolegov poslancev, da je današnji odziv Evropskega vrha na dogodke v preteklem mesecu pravi odziv. Govorili smo enoglasno in hkrati ohranili svojo ubranost. Vendar je EU (in to je bilo v današnji izjavi jasno povedano) prav nič negotovo dala vedeti, da to, kar se je zgodilo tam, zlasti ruski odziv, ni sprejemljivo in da je treba obsoditi nesorazmerni odziv Rusije na vojaški razvoj v Gruziji.

Hkrati so vse stranke navedle, da uporaba vojaške sile ni prava rešitev, in menim, da je to tudi implicitna kritika ukrepov gruzijske vlade, ki je začela vojaške dejavnosti. Ta odziv tudi kaže, da verjamemo, in prav je tako, da v Evropi ne rešujemo problemov na ta način, da to ni v skladu z varnostnimi sporazumi, ki jih imamo in ki so bili sklenjeni v preteklosti za probleme z Južno Osetijo in Abhazijo v Gruziji.

Prav tako se ne mešam v izjave ruskega zunanjega ministra, gospoda Lavrova, da je način, kako se je Rusija odzvala, dal ton ruski novi zunanji politiki v okoliški regiji. Mislim, da bi morala Evropska unija storiti vse, kar lahko, da bi prepričala gospoda Lavrova in rusko vlado, da to ni način, da mi v Evropi poskušamo rešiti vprašanja ali zatreti svoje interese. Sodelovanje je parola, ne enostranski ukrep.

Spominjam se razprav v zadnjih nekaj letih o ukrepih Busheve administracije. Upam, da ne bomo končali v enakih razpravah z Rusijo. Zato je tako pomembno, da je danes Svet pod vodstvom francoskega predsedujočega spet opozoril, da je treba biti pozoren na to vprašanje in poudaril načrt v šestih točkah, zlasti vrnitev na prejšnji vojaški *status quo*. S tem postavlja temelje mednarodnemu mehanizmu za varovanje miru in zlasti za mednarodno razpravo o prihodnjem položaju Južne Osetije in Abhazije in se ne priključuje (in prav je tako) ruskemu priznanju teh dveh separatističnih regij.

To je tudi naše začetno stališče za misijo v Moskvo, ki bo naslednji teden na najvišji ravni in ki bo spet pritisnila na Moskvo, naj izvede tistih šest točk. V teh razmerah se brez besed razume, da je naše stališče, da dokler ni jasno glede izvajanja tega sporazuma, dokler ni sporazuma, se mi ne moremo vključiti v nadaljnje pogovore o novem partnerskem sporazumu.

Ta kriza postavlja Evropski uniji velike zahteve. Prav je, da prevzamemo vodstvo v iskanju rešitev. Nobene druge možnosti ni. NATO tega ne more storiti, OSCE je prešibka, Amerika ni v takem položaju kot mi in ZN ne morejo igrati vloge posrednika zaradi blokad Varnostnega sveta. Današnji vrh je bil enotnega mnenja, naj ostane tako.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, pravzaprav smo začeli komentirati odločitve, ki so že sprejete in glede na silno različne informacije o smrtnih primerih, zločinih in morebitnih vojnih zločinih, mislim, da bi Evropska unija morala predlagati, da bi bila preiskava mednarodna, po potrebi z vključitvijo mednarodnega kazenskega sodišča.

Poleg tega je glede razlogov, zakaj smo dosegli to točko, gospod Kouchner rekel, da so nekateri ljudje preveč spodbujali Gruzijo, naj pokaže mišice in objavi grožnje. To je nedvomno res, a v tem primeru nam dovolite reči, da so nekateri ljudje Gruzijce tudi odvrčali od tega, da bi se počutili Evropejce. Mi v Evropski uniji smo tisti ljudje, kajti evropski nagib Gruzije in njenih ljudi je dejstvo, ki smo ga prezrli. Konec devetdesetih jih je na stotine podpisalo poziv radikalne stranke, ki je zahtevala evropsko prihodnost za Gruzijo, mi pa smo jih zavrnili.

Zaradi tega, in s tem končujem, bi morala predlagana mednarodna konferenca vključevati nezastopana ljudstva celotnega območja in preučiti evropske možnosti tistega področja, tako politično kot strateško.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Gospe in gospodje, današnje srečanje vrha je osredotočeno na ponudbo pomoči Gruziji. To je potrebno, vendar je tudi dolžnost Rusije, da finančno sodeluje v obnovi Gruzije. Kaj se še mora zgoditi, da bo lahko Evropska unija pravilno ocenila vlogo Rusije v dogodkih in sprejela ukrepe za zagotovitev, da se ne bi nikoli več ponovilo kaj podobnega? Najprej mora priznati, da je bila to načrtovana agresija s strani Rusije in da se je začela s sistematično večmesečno provokacijo Gruzije. Če na rusko agresijo in priznanje neodvisnosti separatističnih regij ne bo ustreznega odziva, potem bo to jasen signal, da lahko na enak način dela tudi v prihodnje. Navsezadnje je v EU tudi veliko ruskih državljanov, ki jih je EU pripravljena zaščititi. Obstaja veliko stvari, ki jih Rusija potrebuje od nas, vendar nenehno izgubljammo pobudo. Prvič, zamrzniti bi morali sporazum o sistemu vizumskih olajšav z Rusijo. Hkrati bi morali tak sporazum skleniti z Gruzijo. Drugič, dokler ne bo Rusija v celoti sprostila zavzetega ozemlja, se mora prenehati delovanje Sporazuma o partnerstvu in sodelovanju. Tretjič, tako imenovane ruske mirovne sile se morajo nadomestiti z mednarodnimi mirovniki, ki spoštujejo gruzijsko ozemeljsko celovitost. Predlagam tudi, da bi sklicali mednarodni olimpijski komite, ki bi objavil nov razpis za organizacijo zimskih olimpijskih iger 2014, ker bi to, da bi bile v totalitarni državi, vodilo le v težave. Ne smemo biti zaskrbljeni ali prestrašeni zaradi začasne prekinitve tako imenovanega dialoga. Trenutno se je dialog sprevrgel v izraz enostranske ponudbe z naše strani in kršitev pravil z ruske strani. Moramo razumeti, da lahko le močen ukrep pripravi Rusijo do tega, da se bo odločila za položaj, vreden države 21. stoletja. Rusija je le ena država. Ni nič posebnega.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Gospod predsednik, gospe in gospodje, v Gruziji sem vas zastopala od 12. do 17. avgusta, ko me je poslal tja naš predsednik. Gruzijcem sem dala našo polno podporo in jih pomirila, ko sem jim povedala, da jih Evropska unija ne bo zapustila. Zato se zahvaljujem predsedstvu za vložen trud za zelo hitro ukrepanje v Gruziji.

Rešitev tega spopada je očitno preskus za Evropsko unijo, na katerega se je končno odzvala, a za kakšno ceno? Še enkrat za ceno nedolžnih državljanov, kajti ti dogodki so bili dejansko neizogibni. Kako dolgo smo nekateri od nas oznanjali v puščavi? Celo tisti, ki danes pravijo, da se moramo truditi za povezovanje, in ponujajo možnost pridružitve k Evropski uniji, so nam prej govorili: „Počakajte, bodite razumni.“ Zdaj imamo vojno med Rusijo in Gruzijo. Ko smo rekli, da to ni spopad med Gruzijo in Abhazijo ter Južno Osetijo, temveč spopad med Rusijo in Gruzijo, ni hotel nihče poslušati. Zdaj imamo eno vojno za sabo. Zato so ti dogodki neizogibni, zlasti če gremo nazaj k drugim dogodkom in drugim časom pred 11. Pojdimo nazaj v leto 2005, ko je Rusija dala veto na mejno stražo na rusko-gruzijski meji. Nihče se ni odzval in celo Francija (oprostite, prosim, gospod predsednik), celo Francija je rekla ne, ko smo zahtevali sile OSCE na meji. Nihče ni reagiral. Ko so Rusi kršili gruzijski zračni prostor, spet ni bilo nobenega odziva in stanje se je stopnjevalo. Zdaj je prišlo do te obžalovanja vredne vojne in moramo ne le na novo graditi, temveč tudi rešiti spor. Seveda moramo imeti konferenco o obnovi, vendar moramo imeti tudi konferenco o rešitvi spora. Morda bi vas prosila, da uporabite tisto, kar se je zgodilo na Kosovu, kot model, z drugimi besedami, da postavite mednarodno civilno upravo skupaj z mirovnimi silami. Kateri gruzijski državljani bi se lahko zdaj strinjali, da ruska vojska igra vlogo policaja?

(Predsednik je prekinil govornico.)

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Gospod predsednik, na začetku bi rad izrazil zahvalo za objektivnost te razprave, gotovo je objektivnejša kot izredni sestanek Odbora za zunanje zadeve, ki je bil 20. avgusta. Bodimo odkriti. Gruzijski predsednik Sakašvili je naročil vojaško ofenzivo. Ta je dejansko zanetila vojno in sprožila stopnjevanje nasilja. Če se ne menimo za to dejstvo, zanikamo resnični vzrok vojne. Napade, zlasti na civilne prebivalce v Činvaliju, je treba v celoti obsoditi, skupaj z vojaškim odzivom, posebno vojaškim

odzivom Rusije, in napadi na civilno prebivalstvo, še posebno v mestu Gori. Obe strani sta v tem spopadu uporabili tudi kasetne bombe, kar je nesprejemljivo. Mednarodno humanitarno pravo in vojno pravo sta očitno kršili obe strani v tem sporu.

Sporočilo, ki ga slišimo zelo pogosto, je, da je samo Rusija odgovorna za sedanji položaj. To ne drži in veseli me, da je predsedstvo francoskega Sveta sprejelo bolj uravnoteženo stališče o tej točki. Moje osebno stališče ostaja nespremenjeno. Priznanje Južne Osetije in Abhazije je po mednarodnem pravu primerljivo s priznanjem Kosova. Zahodne države so priznale Kosovo in resnično odprle Pandorino skrinjico. Zahod, NATO in Evropska unija so močno vpleteni v stopnjevanje tega spora in vojne v Gruziji. Združene države so odpoklicale gruzijske čete iz Iraka nazaj v Gruzijo in številne zahodne države (države Nata, države EU) so imele vlogo v oborožitvi Gruzije. Celotni Izrael je oboroževal Gruzijo in prihod Natovih vojaških ladij v Črno morje ni nujno znamenje miru. Vemo, da so v tej vojni vpleteni tudi geopolitični interesi, naj v tej zvezi omenim samo naftovode.

Spor se ne bi smel uporabljati kot izgovor za uvajanje militarizacije v Evropsko unijo. EU je bila uspešna kot nevojaški akter. Če se bomo zdaj opredelili za eno stran, bo EU izgubila verodostojnost kot posrednica. Smo na robu hladne vojne in glede na to, kaj nas čaka, no, lahko gre kamor koli. Danes je 1. september, dan, ki ga praznujemo kot dan proti vojni. Morali bi pomisliti na to. Vojna je nesprejemljiva in je ne bi smele države Evropske unije nikoli podpirati, ne neposredno ne posredno.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (NL) Gospod predsednik, razkazovanje gole ruske moči na gruzijskem ozemlju je v današnjih časih poskus uzakonitve dveh operacij etničnega čiščenja, za začetku devetdesetih v Abhaziji in prejšnji mesec, avgusta, v Južni Osetiji. To temelji tudi na masovnem izdajanju ruskih potnih listov v teh regijah. Kaj lahko in kaj bi morala storiti Evropska unija glede tega oživljanja imperialističnih zamisli v kremlinski politiki? Mi bi morali ponuditi globljo in močnejšo evropsko, celo čezatlantsko, zavezo našim vzhodnoevropskim sosedam v skladu s švedsko-poljskim predlogom za vzhodno partnerstvo. Hvaležen sem komisarki Ferrero-Waldner, da je tako jasno govorila o tem.

Poleg tega je zaradi sedanjega položaja v Gruziji nujno, da države članice resno nadaljujejo s skupno zunanjo energetske politiko, z energetske diverzifikacije. Seveda so tudi plinovodi in naftovodi, ki so pod nadzorom suverenih držav, skozi katere potekajo, in niso ogroženi, del tega.

Jim Allister (NI). – Gospod predsednik, težko se je izogniti sklepu, da je bila Evropa neobogljena ob ruski agresiji. Medtem ko je obsodba pozdravila učinkovito rusko priključitev delov suverene države Gruzije, se je znotraj EU celo ton menjaval.

Sporočila protislovnosti v Moskvi ne bodo zgrešili. Malo je verjetno, da bi se tresli od strahu ob razdvojenem momljanju Evrope.

Brez močnega odziva na rusko agresijo, se bojim, da se te zadeve ne bodo končale z Gruzijo. Človek se sprašuje, če je Ukrajina naslednja. In kaj bo potrebno ob sedanji EU, ki je zavestno tako odvisna od ruske energije, da bo končno dovoljen učinkovit odgovor?

Če se je v zadnjih nekaj tednih kaj pokazalo, je to bil poduk o neuporabnosti skupne zunanje politike te EU. Prinesla je zgolj ohromelost ...

(Predsednik je prekinil govornika.)

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Gospod predsednik, Evropski svet se je danes zjutraj sestal, da bi določil svoje stališče o treh izzivih, kot nam je razložil gospod Kouchner. Ti so: prvič, nesorazmeren odziv, kršitev mednarodnega prava in invazija ter nadaljevanje okupacije suverene države; drugič, neupoštevanje mirovnega načrta, podpisanega zahvaljujoč prizadevnosti predsedstva Evropske unije, in tretjič, priznanje neodvisnosti Južne Osetije in Abhazije, ki so ju, po nenavadnem sklicevanju na precedenčni primer Kosova, hitro potrdili Venezuela, Belorusija in Hamas. „Človeka spoznaš po tem, s kom se družijo“.

Današnji odziv Evropskega sveta na te izzive je zelo jasen. Smo na razpotju naših odnosov z Rusijo. Biti moramo resni, gospod predsednik, kajti tako ne moremo nadaljevati. Gre za ugled in verodostojnost Evropske unije. EU ne more preprosto podpisati čeka za te velike sodobne drame.

Kljub odličnemu delu komisarke Ferrero-Waldner, mi, kot Evropska unija, nismo tukaj zgolj zato, da bomo plačali škodo in uničenje, ki so ga Rusi povzročili v Gruziji ali Izraelci v Palestini. Imeti moramo primerno zunanjo politiko.

Prosil bi vas, gospod Jouyet, če zagotovite, da bo 8., ko bo predsednik Sveta Evropske unije, gospod Sarkozy, obiskal Moskvo, čisto v interesu zagotavljanja skladnosti načel, ki jih uporabljamo in cenimo v Evropski uniji, izrekel jasno opozorilo in odkrito ter verodostojno sporočilo, da bo neupoštevanje mednarodnih pravil in zakonov ter kršenje ozemeljske celovitosti suverene države imelo svojo ceno glede odnosov z Evropsko unijo. To je pomembno, gospod predsednik, ker morajo biti posledice in v tem pogledu je tu v igri veliko stvari.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Gospod predsednik, to poletje je bilo več poskusov, da bi nas dodatno poleg te tragične drame prisilili še v dve takojšnji posledici: prvič, skoraj takojšnje sprejetje protiraketnega obrambnega ščita na Poljskem (tudi če je usmerjen proti Iranu je to problematično) in drugič, zavezo Evropske unije za obnovo Gruzije, čeprav zelo dobro vemo, da proračun za zunanje zadeve tega ne zmore, ker mu dramatično primanjkuje sredstev. To ste rekli, komisarka Ferrero-Waldner in jaz vas podpiram: „Moramo najti druge vire financiranja, drugače morda ne bomo mogli obvladati tega položaja.“

Zato sem prepričana, da je treba preprečiti kakršno koli stopnjevanje. Moja skupina in jaz smo za jasne, čeprav trdne odnose z Rusijo, zlasti glede energetskih vprašanj, človekovih pravic in mednarodnega prava. Vendar smo proti vsaki vrnitvi k hladni vojni.

Opozorila bi tudi proti naglemu vstopu držav, ki ne morejo ponuditi potrebnih jamstev, v Nato ali Evropsko unijo. Vabim francosko predsedstvo, ki mu čestitam za hitre ukrepe to poletje, da razmisli o zamisli Unije za Črno morje vzdolž linij Unije za Sredozemlje.

Nazadnje pravim svojim kolegom na Vzhodu, zlasti v baltskih državah: „Nismo več v letu 1938, temveč v 2008. Ne bomo dovolili zgodovini, da se opoteka.“

(Predsednik je prekinil govornico.)

Lydie Polfer (ALDE). – (FR) Gospod Kouchner, gospe in gospodje, januarja letos sem se kot poročevalka o Južnem Kavkazu zavedla nevarnosti neovirane oboroževalne tekme in sem poudarila pomen mirne rešitve sporov, podedovanih iz sovjetskih časov. Predlagali smo, da se organizira konferenca tri plus tri, z drugimi besedami, tri kavkaške države plus Evropska unija, Rusija in Združene države. Od takrat, kot se je spomnila gospa Isler, smo predlagali, da se Gruzijcem dodelijo enake vizumske pravice kot Abhazijcem. Zdaj se dobro zavedamo, kaj se je zgodilo (vojaški ukrep in nesorazmerni odziv), vendar je dejstvo, da sta dve državi – ki sta, ko sta postali članici Sveta Evrope, rekli, da želita biti zvesti evropskim vrednotam – kršili ta načela z uporabo sile. To je nesprejemljivo. To je treba obtožiti in tega se ne da pozabiti čez noč.

Evropa, ki ima pomembne odnose z obema državama, mora imeti previdno in premišljeno vlogo, da bo zagotovila, da se vrnete k razumnejši politiki. Zato je pomembno, da govorimo enoglasno in srečna sem, da je bilo to mogoče, celo brez lizbonske pogodbe ...

(Predsednik je prekinil govornico.)

Predsednik. Opomniti moram poslance, da so čas, ki jim je dodeljen, določile politične skupine. Soglašali ste z enominutnimi govori, gospe in gospodje, in to zahteva skrajno disciplinirane posege. Zato vas prosim, da razumete, ko moram prekiniti govornike.

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). – (IT) Gospod predsednik, današnja Osetija in Abhazija sta včerajšnje Kosovo. Nobena od številnih vlad, ki zdaj pozivajo Gruzijo k miru, ne more zanikati svoje odgovornosti. S priznanjem Kosova so Združene države in večina evropskih držav postavile precedenčni primer, ki je moral destabilizirati kavkaško regijo. Zaradi razširitve Nata prav do ruskih meja so Združene države, politično celo bolj kot vojaško, odgovorne, ker so spodbujale Gruzijo k pripravi nepričakovanega napada v noči s 7. na 8. avgust. Ko je Tbilisi napadel Južno Osetijo, je res mislil, da lahko računa na zaščito ZDA, vključno z vojaško zaščito.

To je bil neopravičljiv napad, ki je udaril po civilistih in uničil že tako šibke sporazume. Ruski odgovor je bil že vnaprej pripravljen in so samo čakali na priložnost, da ga sprožijo s polno silo. Nobena vlada ni v tej zadevi nedolžna! Edine žrtve so civilni prebivalci, ne glede na njihovo pripadnost, ki so prisiljeni zapustiti svoje domove in so predmet vseh oblik nasilja.

Priča smo vojni, kjer so nacionalistične težnje lokalnih voditeljev prekrile z nesoglasji velikih sil zaradi nadzora nad energetskimi viri. Pravi razlog za spopad so plinovodi in naftovodi, ki potekajo iz Osrednje Azije proti zahodu. Obe progi, tista iz Turčije proti Sredozemskemu morju in tista iz Gruzije čez Ukrajino

na Poljsko, dejansko tečeta čez Kavkaz. Ni naključje, da so Združene države zaprosile predvsem Poljsko za namestitev svojih raket, ki so usmerjene proti vzhodu.

Evropa mora iskati miroljubno rešitev in zahtevati oboje, da se ruske čete umaknejo iz gruzijskega ozemlja in da dobijo ljudje tam pravico do samoodločitve. EU mora najprej in predvsem pomagati beguncem in se vzdržati vsakega političnega ukrepa, ki bi lahko še bolj poslabšal stanje. Gruzijski vstop v Nato je treba gladko zavrniti, floto Združenih držav pozvati, da se umakne iz Črnega morja, in Poljsko prositi, da zavrne namestitev ameriških raket. Prepričani moramo biti, da se naša pomoč ne bo uporabila za nakup orožja in da se begunci ne bodo uporabili kot orodje sprtih strank v vojni.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Gospod predsednik, številni govorniki, začeni s predsedujočim Svetu, gospodom Bernardom Kouchnerjem, so obžalovali rusko priznanje neodvisnosti Abhazije in Južne Osetije. Gotovo je ta odločitev povzročila nekaj resnih posledic za kavkaške države in za Evropo in bi v prihodnje lahko tudi za Rusijo samo. To je zato, ker lahko priznanje neodvisnosti Abhazije in Južne Osetije v prihodnosti da idejo Severni Osetiji, Čečeniji, Ingušiji, Dagestanu in drugim, ki trenutno tvorijo del Ruske federacije.

Bodisi na Kavkazu, Tibetu, v Afriki ali drugje, eden od izzivov današnjih časov je najti ravnovesje med težnjami nekaterih ljudstev po avtonomiji na eni strani in nedotakljivostjo meja na drugi strani. Brez te nedotakljivosti bi bil lahko mir, za katerega si prizadevajo pravi patrioti, resno ogrožen.

Seveda pa smo mi Evropejci odprti tudi za kritiko. Slišali smo govornice v zvezi z mednarodnimi mejami, vendar smo postavili precedenčni primer v Kosovu, pa naj je to gospodu Kouchnerju všeč ali ne. Reči, da je obstajala mednarodna odločitev o Kosovu, je smešno, kajti ZN niso nikoli odobrili vojne proti Srbiji.

Rusija se je umaknila iz vzhodne Evrope, ki so ji še nedolgo tega vladali neizprosni komunistični diktatorji. Umaknila se je iz baltskih držav, iz Ukrajine in iz republik v Osrednji Aziji. Bolj ko se je umikala, bolj je postajala obkrožena. Varšavski pakt je izginil, vendar nismo ponudili nobenega drugega odgovora kot nenehno širjenje Nata. Zdaj žanjemo sadove!

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Gospod predsednik, najprej moram čestitati francoskemu predsedstvu za ta dosežek. Verjamem, da smo daleč prišli od evropskega stališča o Iraku do sedanjega stališča o krizi na Kavkazu. Čestitke. Hvala predsedstvu, Unija je bila učinkovitejša in se je hitreje odzvala kot Washington. Vse to je pozitivno, a vprašanja še vedno ostajajo. Prvič, kako bi kar čim bolj zmanjšali trpljenje prebivalstva, drugič, kako bi zagotovili, da bodo Rusi spoštovali pravila in kakšno dolgoročno strategijo naj sprejmemo v zvezi z Rusijo?

Pozdravljam ukrepe in besedilo Sveta z zmernim optimizmom in zadovoljstvom. Vsebuje vse glavne sestavine obsodbe in ukrepa, vključno z radodarnjšo ponudbo glede pomoči Skupnosti in potenciala misije ESDP. Vendar bi rekel predsedstvu, da je to samo *predjed*.

(FR) Je samo *predjed* ali *aperitiv*. Čakamo glavni obrok, to pa bosta mir in stabilnost v regiji in dolgoročna strategija Evropske unije v tej regiji Kavkaza.

Mi moramo uporabiti vse sile, da bomo pripravili Rusijo do tega, da bo razumela, da je njena možnost: bodisi da sodeluje z EU kot odgovorna partnerica in prevzame svoje obveznosti in zaveze ter v celoti spoštuje šest točk Sarkozyjevega načrta bodisi da se izpostavi obsojanju mednarodne skupnosti, kar se lahko razvije v izgon in nazadnje v osamitev z vrsto ustreznih ukrepov, ki se uporabijo, če se za to pojavi potreba.

Mi, Unija, imamo tudi možnost, da smo bodisi zadovoljni s svojimi verbalnimi ukrepi in se izogibamo ukrepom, ki bi jih Rusija razumela, bodisi da po potrebi ponovno pregledamo svojo politiko do Rusije in poskrbimo, da bomo nepopustljivi in spoštljivi v primeru, da Rusija ne bi spoštovala pravil, ki jih pričakujemo ...

(Predsednik je prekinil govornika.)

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Gospod predsednik, komisar, gospod Kouchner, ruski ukrepi pomenijo poskus vrnitve k imperialistični politiki nekdanje Sovjetske zveze. So poskus vsiljevanja ruske lastne politične vizije neodvisni državi. Kako bi se morala Evropa odzvati?

Po mojem mnenju bi se morali začeti obračati na Rusijo enoglasno in ji dati povsem jasno vedeti, da vračanje k politiki območij vpliva ne pride v poštev. Nobeno vračanje k imperialistični politiki, nobeno ponavljanje prejšnjih ukrepov, nobena vrnitev k uporabi sile v mednarodnih odnosih ne pride v poštev. Pri izražanju

tega sporočila Rusiji moramo govoriti enoglasno in to storiti jasno in nedvoumno. Rusiji moramo povsem jasno pokazati, da se agresija ne izplača.

Drugič, Unija mora sprejeti dve vrsti dolgoročnih ukrepov. Prvi vključuje drastično zmanjšanje njene odvisnosti od Rusije glede energije. Ne želim, da nas Rusija izsiljuje s plinom in nafto in sem prepričan, da to velja za vse druge v tej dvorani. Ne želimo, da je naša politična dejavnost in obramba naših načel in vrednot odvisna od dobave plina ali nafte.

Druga vrsta ukrepov je strateške narave in se nanaša na ponudbo državam, ki so bile prej del Sovjetske unije. Ne gre le za Gruzijo, temveč in predvsem za Ukrajino, skupaj z drugimi državami. To, kar lahko ponudimo, je gotovo privlačnejše kot tisto, kar predlaga Rusija. Zelo me veseli, da so ti pogledi zabeleženi v današnjih sklepih Sveta in mislim, da je to prava smer ukrepov za prihodnost.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Gospod predsednik, prepričan sem, da smo vsi upali in sanjali, da se bo Rusija začela razvijati, da bo postala demokratična in bo spoštovala nekatera načela, ki so tudi temelj, na katerem je zgrajena Evropska unija. Te upe in sanje je treba zdaj izbrisati iz spomina. Trenutni položaj je povsem drugačen. Pozdravljam izjavo, ki govori o partnerskem sporazumu in vrh EU-Rusija bo začasno odpovedan do takrat, ko bo Rusija izpolnila zaveze, ki jih je sprejela s podpisom dokumentov. Poleg tega verjamem, da bo začasna odpoved trajala dolgo in da bi morali znotraj Unije razmisliti o tem, kakšen odnos z Rusijo dejansko želimo. Ali res lahko nadaljujemo s sklicevanjem na skupno območje varnosti, ki si ga delimo z Rusijo? Ali res lahko štejemo Rusijo za svojo strateško partnerico, ko pa zagovarja vrednote, ki so tako radikalno drugačne od naših?

Zdaj bi rad omenil še nekaj drugega, namreč, našo energetske varnost. Če dam en primer: kar naprej ponavljamo pomembnost plinovoda Nabucco. To je postalo že mantra. Zdaj je čas, da gremo preko golih besed in zagotovimo finančno podporo temu projektu.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, Svet je imel danes kar prav, ko je poslal zelo jasno sporočilo v Moskvo, namreč da mi Evropejci podpiramo pravice narodov in jih ne bomo žrtvovali za geopolitične pakete ali sporazume. Še več, imamo moralno dolžnost do našega lastnega prebivalstva, zlasti do tistih, ki so dolga desetletja vzdržali pod peto sovjetskega imperializma, da ubranimo ta načela svobode.

Kakor koli, tisti (kot na primer italijanski premier Berlusconi), ki so pustili odprto pot za dialog z Moskvo, so tudi storili prav, da bodo razložili način razmišljanja Evrope in opozorili pred tveganjem ponovnega vstopanja v razporeditev hladne vojne, ne le iz političnega stališča, ne le iz gospodarskega in političnega stališča, temveč tudi in predvsem iz zgodovinskega stališča tako, da bo sčasoma možnost, da bo lahko Evropa Rusijo seveda vključila ali pa jo bo za vedno izključila.

Zato je zelo pomembno, da se odpremo in ohranimo dialog. Evropa, evropski narodi ne želimo hladne vojne, kajti hladna vojna nas spominja na smrt, preganjanje ...

(Predsednik je prekinil govornika.)

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, komisarka, gospe in gospodje, sklep je najbolj pozitiven dosežek po sporazumu o prekinitvi ognja in vsebuje večino zahtev, ki jih sva jih postavila z Elmarjem Brokom v imenu Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) in Evropskih demokratov po obisku v Gruziji. Vsekakor pa to ni dovolj.

Evropska unija mora še vedno imeti svojo vlogo in gre za našo verodostojnost. Sklepu mora slediti odločna skupna akcija, kot je komisarka Ferrero-Waldner jasno povedala v svoji današnji spodbudni izjavi. Ta sklep moramo izpeljati vse do zadnje pike in vejice, prav tako pa zahtevamo, da tudi Rusija do zadnje pike in vejice izpolni načrt v šestih točkah.

Kar je še več, v zadnjih tednih smo videli, kako pomembna je in je lahko Evropska unija, vendar smo videli tudi, kje so naše šibkosti in kje moramo sprejeti ukrepe, tudi preventivne, da jih odpravimo. Da, lahko smo posredniki, a če je to tisto, kar hočemo, moramo imeti skupno evropsko zunanjo politiko, proaktivno zunanjo, varnostno in obrambno politiko. V zadnjih tednih smo tudi močno občutili pomanjkanje skupnega stališča, pravzaprav pomanjkanje politične volje, da bi dosegli skupno stališče, in zdaj je še vedno pomanjkanje skupne odločnosti. Odsotnost libonske pogodbe nam jemlje moč.

Obnova ni dovolj. Vlagati moramo v neodvisnost držav in presekati z nacionalizmom. Angažiranje EU je pomembnejše kot možnost članstva v Natu.

Komisarka, rekli ste, zelo zgovorno, da do Rusije ne moremo več „tako kot ponavadi“ in da je treba našo politiko ponovno oceniti. Vlagati moramo v gospodarsko, demokratično, socialno in izobraževalno stabilnost. Ne gre le za denar. Razširiti moramo tudi našo sosedsko politiko in dati prednost praktičnim projektom, kot so tisti, ki ste jih najavili danes. Z veseljem to pričakujemo.

Adrian Severin (PSE). – Gospod predsednik, glavni problem, s katerim se soočamo, se ne nanaša na odgovor na vprašanje, kdo ima prav in kdo ima narobe, kdo je agresor in kdo je žrtev, kaj je suverena pravica in kaj je nesorazmerni odziv. Resnični problem je, da nimamo nobenih pravih sredstev za vzpostavitev prejšnjega stanja ali uveljavitev učinkovitega pritiska na državo kot je Rusija, da bi popravila določeno politiko. Še več, ne moremo prositi Rusije, naj upošteva katero koli določbo mednarodnega prava, ki je nismo že sami prej kršili.

Svet, v katerem se vsaka kriza obravnava na podlagi *sui generis*, ni svet reda, ampak svet nereda. Kar danes vidimo okrog sebe, ni začetek hladne vojne, ampak konec enopolnega reda. To je geopolitični spopad na globalni ravni, ki se dogaja v pravno neurejenem mednarodnem okolju, kjer se spopadajo unilateralisti. Ko je enopolni red mrtev in večpolni red še ni rojen, lahko prevladata anarhija in pravilo moči.

Edina razumna stvar, ki jo moramo narediti, je, da skličemo mednarodno konferenco za varnost in sodelovanje, kjer bi se vsi globalni in regionalni udeleženci skupaj z lokalnimi zainteresiranimi stranmi dogovorili in ponovno opredelili ter na novo vzpostavili načela mednarodnega prava v mednarodnih odnosih, vlogo in pooblastila mednarodnih organizacij, postopek za obvladovanje lokalnih kriz in sistem varnostnih garancij, ki bi se lahko spoprijel s posebnimi priložnostmi, izzivi in nevarnostmi naših časov. Medtem pa moramo pospešiti proces gospodarskega povezovanja, političnega združevanja in institucionalnega približevanja z našimi vzhodnimi sosedami, kot sta Ukrajina in Moldavija. Upajmo, da bo Evropska unija kos tem pričakovanjem.

(Ploskanje)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Danes smo tu že razpravljali o potrebi, da pošljemo mednarodne mirovnike in civilne misije v Gruzijo. Kot članica južnokavkaške delegacije to podpiram z vsem srcem, še toliko bolj, ker sem zgodaj spomladi, ko sem govorila prav na tem mestu, opozorila na nujno potrebo po prav takšnih ukrepih.

Zgodovina je številne naše države, vključno z Gruzijo, spremenila v multietnične. Skrbi me možnost zelo črnega scenarija. Konkretno, Rusija je pred časom priznala Abhazijo in Južno Osetijo. Čeprav si je severnoosetijski minister za prebivalstvo prizadeval za to temo, je govoril o združevanju Južne in Severne Osetije pod rusko zakonodajo, z drugimi besedami o Južni Osetiji, da bo postala del Rusije.

Po mnenju številnih držav obstaja tu navzkrižje med ključnima temeljema mednarodnega prava: samoodločitvijo naroda in ozemeljsko celovitostjo. Vemo, da moramo vzeti za izhodišče Helsinško sklepno listino, a moje vprašanje Svetu je: „Kateri ukrepi so bili sprejeti, da se preprečijo kršitve ozemeljske celovitosti suverene države?“

Wojciech Roszkowski (UEN). – (PL) Gospod predsednik, izid Evropskega Sveta bi lahko opisali bodisi kot kozarec, ki je pol prazen, bodisi kot kozarec, ki je pol poln. Pomembno je, da je bil sporazum dosežen in da je Unija govorila enoglasno. Nerazveseljivo pa je, da skupno stališče Sveta ne gre dovolj daleč. Zmanjka ga tam, kjer bi ga večina tistih, ki so danes v tem parlamentu izrazili svoje mnenje, rada videla.

Med rusko ofenzivo v Gruziji so ruski mediji poročali, kako si je gospod Putin vzel čas za potovanje v Sibirijo in umiril tigra, ki je ogrožal lokalne ljudi. Ta pripetljaj je dobra ilustracija ruskega obnašanja in ravnanja, ki ga odmerja Evropi. Moskva namreč ni bila v celoti zaslužna za umiritev evropskega tigra. Kako bi bilo v tem kontekstu treba oceniti projekta Severni tok in Južni tok, skupaj s podporo, ki sta jo dobila od nekaterih držav članic Unije? Pomanjkanje solidarnosti in podločnosti vedno spodbudi agresorja. To še posebno drži, kadar nekateri partnerji plačajo za koristi, ki jih uživajo drugi. Sedanje javne izjave o enotnosti Unije v zvezi z Rusijo, poudarek, ki se daje vzhodnemu partnerstvu, in druge dane izjave so vsekakor spodbudni. Seveda, če smo zadovoljni zgolj z besedami, vendar pa lahko agresor znova udari.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, rad bi se vrnil na nekaj praktičnih točk iz današnje razprave. Najprej bi rad izkazal spoštovanje francoskemu ministru, da je bil dovolj pogumen, da je dal nekaj izredno pomembnih izjav v tem parlamentu.

V celoti potrjujem vse, kar je rekel francoski minister. Z vsem se popolnoma strinjam. Ne bom ponavljal njegovih besed, ker bo že jutrišnji tisk poln tega, kar je rekel tukaj, vendar moram reči, da je stališče, ki ga je začrtalo predsedstvo Evropske unije zelo močno in zelo natančno.

Kar hočem reči, je, da verjamem, da je Evropska unija naredila veliko spremembo: mi lahko rečemo, kar hočemo v tej dvorani, vendar nismo oblikovalci zunanje politike EU in nimamo moči, da bi jo spreminjali. To lahko stori le Evropski svet.

Evropski svet, kolikor lahko sodim po svojih kratkotrajnih izkušnjah v tem parlamentu, je pokazal, kaj uvaja Evropa: veliko spremembo. Današnji Evropski svet je pokazal, da Evropska unija resnično obstaja, da je EU, čeprav lizbonska pogodba še ne velja, sposobna sama obravnavati izredno pomembne zadeve.

Rad bi izrazil veliko spoštovanje temu, kar so storili francosko predsedstvo s predsednikom Sarkozyjem pa tudi kanclerka Merkel in premier Berlusconi v tej krizi. Mislim, da se skupni odgovor ne meni za pripombe britanskega premierja, ki je danes sicer soglašal, vendar so bile njegove prejšnje izjave tisku daleč od dobrodošlice.

Verjamem in sklepam, da je velika sprememba naslednja: Evropska unija obstaja! Previdno nadaljujmo s pristopanjem k Natu in EU. Poglejmo, kako stojijo stvari. Francoski minister ima povsem prav.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Gospe in gospodje, najprej bi rad pozdravil hitrost in učinkovitost francoskega predsedstva pri posredovanju premirja med strankami v sporu. Načrt v šestih točkah je treba zdaj prenesti v življenje, vključno seveda z umikom ruskih čet na položaje pred izbruhom spopada. Vprašanje Gruzije vsekakor ni osamljen primer, ker je tam cela vrsta medsebojno povezanih spopadov in problemov po vsem Južnem Kavkazu. Zato je za Evropsko unijo bistveno, da se na celotni regiji vzhodnega Sredozemlja in Zakavkazja angažira veliko bolj učinkovito in intenzivno kot prej. Z drugimi besedami, bistveno je, da se vzhodna razsežnost naših politik do sosed okrepi skozi resnične ukrepe.

Ker sem član iz države, ki še ni ratificirala lizbonske pogodbe, bi rad pozval vlade Češke republike, Švedske in seveda tudi Irske, naj se potrudijo z ratifikacijo tega dokumenta, saj je predpogoj za združeno in učinkovitejšo skupno zunanjo in varnostno politiko, ki nam bo omogočila, da se bomo spoprijeli z izzivi, tudi z izzivi, ki prihajajo z vzhoda in iz Rusije, in rešili te probleme.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Danes je obletnica izbruha druge svetovne vojne. Ta vojna je neposredno sledila skrivnemu paktu med Sovjetsko zvezo in Nemčijo in politiko sprave, ki so jo sprejele države zahodne Evrope. V letu 1939 se je naivno verjelo, da bo žrtvovanje izbranih manjših držav zadovoljilo agresorja.

Vsega tega se spominjam zaradi vojne v Gruziji. Gruzija je postala prva tarča napada Rusije v teku zasledovanja imperialističnih teženj, ki jih je nasledila od Sovjetske zveze. Rusija uporablja Gruzijo kot preskusno podlago, da bi ugotovila, koliko so države članice Unije pripravljene potrpeti z njo. Od njih ne pričakuje, da bi odločno nasprotovale. Evropski parlament ne sme potrditi pričakovanj Rusije v zvezi z oboroženim spopadom. Sprejeti moramo skupno, nedvoumno in odločno stališče. Gruzija ima pravico, da računa na našo diplomatsko in materialno podporo. Evropski parlament bi moral poslati lastne opazovalce v Gruzijo in preveriti informacije, ki se nanašajo na etnično čiščenje. Storiti moramo vse, kar lahko, da bomo ustavili širjenje in preprečili ponovitev naše tragične zgodovine.

Tunne Kelam (PPE-DE). - Gospod predsednik, priča smo sesutju vzorca „konca zgodovine“, vendar bi to morale označevati tudi konec časov zidanja gradov v oblakih, zamenjave miru v besedah z mirom v moči in solidarnosti.

Rusija se je uvrstila v kategorijo nestabilnih, nepredvidljivih držav. Ni je več mogoče gledati kot zanesljivo partnerico in očitno z njo nimamo skupnih vrednot. Z napadom na Gruzijo je spodbila temelje mednarodnega varnostnega sistema in jih poskušala nadomestiti z modelom „moč je pravica“.

Zdaj je vse odvisno od ukrepov EU – ne le od odzivov. „Nič več ni tako kot ponavadi“ pomeni sprejetje konkretnih korakov, kajti Rusija bo razumela le, če ukrepamo.

Predlagam naslednje ukrepe: prvič, pravo mednarodno mirovno silo – Rusija ne more igrati dvojne vloge mirovnika in napadalca; drugič, zamrznitev pogajanj SPS; tretjič, zaustavitev projektov Severni tok in Južni tok; četrto, zamrznitev vizumskih olajšav; in petič, preklic olimpijskih iger v Sočiju.

Če se ne naredi nič konkretnega, Rusija ne bo nikoli spustila Gruzije iz svojega objema, ampak bo enak vzorec uporabila tudi drugje. Prva prednostna naloga demokratične skupnosti je, da postavi trdne omejitve. Danes moramo odgovoriti na isti moralni izziv. Če ne mi, kdo potem? Če ne zdaj, kdaj potem?

(Ploskanje)

Katrin Saks (PSE). - (ET) Spomladi sem med gruzijskimi volitvami v mestu Gori spoznala Gruzijko, ki je bila 15 let pred tem prisiljena zbežati v Abhazijo. Danes je postala že drugič begunka v lastni domovini. Kakšna tragedija.

Tragično je tudi, da imamo danes v tej dvorani toliko različnih razlag, kaj se je zgodilo, in zato mislim, da je še posebno pomembno predvsem to, da pošljemo v Gruzijo neodvisno preiskovalno komisijo, mednarodno komisijo, ki bo ugotovila, kaj se je resnično zgodilo.

Ta spopad ni med Gruzijci ali Osetijci, ta spopad se ni začel 8. avgusta, ni le ruski in gruzijski spopad, to je spopad vrednot in vključuje vse nas.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (FR) Gospod predsednik, verjamem, da je pomembno čestitati francoskemu predsedstvu, predsedniku Sarkozyju in gospodu Kouchnerju, ki je danes tukaj, ne le zato, ker so v tej krizi sprejeli zelo trdno stališče do Rusije, ampak tudi zato, ker so uspeli ohraniti enotnost Evropske unije, enotnost, ki na žalost ni obstajala leta 2003.

Pridružil bi se tistim, ki so dejali, da pri tej zadevi, ki je vsekakor kritična, ne gre le za Gruzijo in nezakonito okupacijo in invazijo te države. Rekel bi komisarju, da gre tudi za odnose EU z Rusijo. To gre v bistvo za tisto, kar je bilo opisano kot skupne vrednote, ki si jih delimo. Osebnostno zelo težko razumem, kakšne skupne vrednote imam z državo, ki uporablja silo, vojaško agresijo in propagandno vojno, da obtožuje okupirano državo kot napadalca in agresorja.

Zdi se, da bo Sporazum o partnerstvu in sodelovanju za nekaj časa zastal, razen če bo Rusija umaknila svoje čete. Vprašanje, ki se poraja, je, kaj bomo storili, če bo Rusija zavrnila umik svojih čet. Rečeno nam je bilo, da moramo imeti dialog, a kakšen dialog imate lahko s partnerjem, ki ne spoštuje vrednot, ki se jih skušate vi braniti in podpirati?

Zdi se mi, iz zgodovinskega stališča, da želimo harmonične odnose z Rusijo, vendar ne za ceno tega, da bi se preprosto odpovedali vrednotam, ki so nam drage. Soglašam z gospodom Kelamom in drugimi, da Rusija že čuti posledice zaradi množičnega umika naložb s svojih trgov, saj je Rusija zdaj za mednarodne vlagatelje zelo negotova za vlaganje. Kakor koli, tudi Severni tok in Južni tok bo treba ponovno preučiti. Ne moremo preprosto nadaljevati s tem, kot da bi bil ruski monopol za energetske oskrbo povsem normalen. Tudi zimske olimpijske igre v Sočiju je treba ponovno preučiti; tam ni možno olimpijsko premirje.

Rusi bodo spoznali posledice našega sprejemanja odločnega ukrepa in ne bodo preprosto sledili svojemu dnevnemu redu.

(Ploskanje)

Raimon Obiols i Germà (PSE). - (ES) Zelo na hitro bi rad povedal dve stvari. Prvič, mislim, da imam prav, ko pravim, da je bilo gospodu Jouyetu prej žal vpliva konzervativnih sektorjev Združenih držav na tisk ali nekaterih konzervativnih sektorjev na glas „ne“ v irskem referendumu. Verjamem, da nam je zdaj vsem žal ekstravagantne hvale neokonzervativne politike v kavkaški krizi. V tem smislu lahko mnoge štejemo za odgovorne.

Tbilisi je odgovoren za nerazumljivo odločitev za vojaški ukrep. Moskva je odgovorna za odločitev za brutalni in nesorazmerni odziv. Washington, s srečno odhajajočim predsednikom, je odgovoren, ker je dolga leta podžigal napetost v regiji.

Drugič, verjamem, da ima Evropa temeljno odgovornost, ki jo je mogoče izpolniti samo z gradnjo, ne mehke moči ali trde moči, temveč politične moči, ki je odvisna od enotnosti vlad vseh držav članic.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). - (HU) Hvala, gospod predsednik. Dolga leta je ruska močna politika sprožala napetost v Gruziji, ki se je izrodila v kratko, vendar uničevalno vojno. Ruske vojaške sile so kršile mednarodno pravo in vdrle na ozemlje suverene države. Kremlin je okronal ta proces s priznanjem neodvisnosti dveh odcepljenih provinc. To je dalo novo razsežnost mednarodnemu političnemu prizorišču. To je nevarno stanje, delno z vidika držav, ki mejijo na Rusijo, delno zato, ker so Putin in njegovi možje ustvarili nevaren precedenčni primer sami zase.

Zakaj je za mednarodno skupnost pomembno, da se poveže? Ruska politika je zdaj dosegla mrtvo točko in prišla v slepo ulico, zato moramo čim bolj izkoristiti ta trenutek. EU mora pohiteti in poslati nevtralne, mednarodne mirovnike in tako sprostiti mirovne sile, ki so zdaj izgubile svojo verodostojnost in avtoriteto. Našo odločitev, da sprostimo vizume za Ruse, bi morali ponovno pregledati in hkrati končno popustiti vizumske zahteve za Gruzijo. Gruzija je sestavni del naše sosedske politike in zato imamo obveznost, da zagotovimo največjo podporo, ki je potrebna za obnovo države. Hvala lepa.

Giulietto Chiesa (PSE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, Sakašvilijeva pustolovščina je rezultat neodpušljive napake v presoji, namreč, zamisli, da se Rusija ne bo odzvala na vojaško agresijo, kajti to, kar se je zgodilo, je bila vojaška agresija.

Rusija ni več, kar je bila leta 2000 in se ne bo več umaknila, ne taktično ne strateško. Prva stvar, ki jo je treba storiti, je, da se soočimo z dejstvi. Evropo in njeno enotnost je ta napaka resno prizadela. Ne moremo si dovoliti, da se to ponovi, in ne moremo dovoliti, da bi nas kdor koli prisilil v to, da se ponovi. Nekateri verjamejo, da bi bilo zdaj treba pospešiti vstop Ukrajine in Gruzije v Nato, vendar bi prosil vsakogar, ki to verjame, naj dobro premisli, kajti takšna odločitev ne bi nič pripomogla k povečanju naše varnosti, nasprotno, ogrozila bi jo. Kot vemo zdaj, bi se Rusija odzvala, če ne z enakim ukrepom, pa gotovo s protiukrepom. Kmalu bi imeli nevarnost veliko večje krize, kot je bila avgusta, in to v državi kot je Ukrajina, v srcu Evrope. Modrost narekuje, da še enkrat opravimo številne kalkulacije, ker so bile napačne in da sedemo za pogajalsko mizo z Rusijo na podlagi recipročnosti in ...

(Predsednik je prekinil govornika.)

Vytautas Landsbergis (PPE-DE). - Gospod predsednik, predvčerajšnjim sem imel dolg pogovor med večerjo z eno najpametnejših glav v Evropi, Ottom von Habsburgom. Rekel je, na podlagi svojega širokega poznavanja dejstev, da so evropske vlade silno podkupljive, ker je dobro znano, da uporablja Rusija novo skrivno orožje proti zahodu, namreč, globalno podkupovanje. Današnji sestanek Sveta bi lahko osvetlil ta temni kot evropske politike.

Če Svet in naš Parlament, zadnja trdnjava politične vesti v Evropi, ne bosta zahtevala takojšnjega umika ruskih okupacijskih sil iz Potija in ločitvenega območja, ki ga je vzpostavil okupator, potem se bo nad našo ugašajočo Evropo verjetno dvignila politična katastrofa. Ta območja najbolj potrebujejo ruski in osetijski tihotapci, da bi preprečili Gruziji nadzor na notranjih mejah med marionetno Osetijo in še vedno neodvisno Gruzijo. Zamisel, da bi do novembrskega vrha EU-Rusija dovolili okupatorju zgraditi utrdbe, je popolnoma napačna in kaže na dejstvo, da ima Otto von Habsburg verjetno prav.

(Ploskanje)

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Gospod predsednik, javnost nestrpno pričakuje naše razločno in odločno stališče. Združene države zaradi želja Rusov, vendar tudi zaradi sedanjega volilnega obdobja, ne morejo delovati kot katalizator svetovnega političnega stanja na tem območju, ki meji na Unijo.

Mi, Evropska unija, imamo edinstveno zgodovinsko priložnost, da zgradimo našo zunanjo in varnostno politiko in razvijemo Evropo skozi njene dosežke in izkušnje. Ne smemo zapraviti te priložnosti. Nujne obsodbe ne ponujajo rešitev. Tudi če je bila s priznanjem Kosova, ki je v nasprotju s pravili mednarodne zakonodaje, odprta Pandorina skrinjica, se vrnimo v jedro naše rešitve z mednarodno zakonodajo in spoštovanjem človekovih pravic.

Bodimo čvrsti in delujmo politično. Sprejmimo jasno, skupno in čvrsto stališče do Rusije, vendar takšno, ki je usmerjeno v iskanje rešitve in partnerstva, ker moramo imeti v letu 2008 jasne misli o svojem pristopu do Rusije.

Predlagajmo regionalno konferenco pod okriljem Evropske unije o rešitvi položaja in prihodnosti partnerstva. S to odločenostjo za enoten glas Evropske unije bomo kar najbolj zmanjšali škodljivo mržnjo nacionalizma, ki vedno neopravičljivo vodi v vojno.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (PL) Gospod predsednik, danes je Svet dosegel sporazum v zvezi z Rusijo. To se morda lahko šteje za neke vrste uspeh, čeprav so bili mnogi razočarani, da je bila Rusija obravnavana tako vljudno. Zdaj moramo počakati na odziv Moskve. Nedvomno bo ruski tisk citiral tiste dele naše razprave, v kateri so predstavniki Sveta in nekateri poslanci Evropskega parlamenta obtoževali Gruzijo. Javno bo Moskva izrazilo močno kritiko stališča Sveta, a zasebno bo navdušena.

Rekla bi tistim v Moskvi, ki imajo moč: „Ne veselite se prezgodaj.“ Evropa vas ne šteje več za zanesljivo partnerico, ki drži svojo besedo in spoštuje mednarodno zakonodajo. Evropa resno razmišlja, ali je lahko odvisna od ruske nafte in plina. Evropa vas danes ni pretrdo prijala, a vrste vaših privrženecv so se znatno razredčile.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Povsem soglasni smo, da bi morali obsoditi Rusijo za dodeljevanje državljanstva in da bi jo morali obsoditi za pretirano vojaško vlogo, ki jo je prevzela, in za priznanje Abhazije in Osetije; hkrati pa bi morali obsoditi tudi Gruzijo, ker bi gruzijsko vodstvo moralo vedeti, kje je njihov lastni geostrateški manevrski prostor. Hkrati soglašamo, da bi morale biti tam mirovne sile, vendar ne govorimo o tem, kakšna bi bila podlaga za trajno rešitev in to bi bila le znatna avtonomija Abhazije in Južne Osetije po Ahtisaarijevem načrtu. Ne govorimo o manjšinah, ki so prizadete, ampak govorimo o vsem drugem, tako da verjamem, da ni zamrznjen samo spopad, temveč v številnih pogledih tudi naše razmišljanje. Morali bi najti dolgoročno rešitev tega problema.

Erik Meijer (GUE/NGL). - (NL) Gospod predsednik, večji del pozornosti je bil usmerjen na rusko vojaško intervencijo v Gruziji. Možna uporaba kasetnih bomb in okupacija pristanišča zunaj spornih območij povzročata samo jezo.

To se po mojem mnenju ne nanaša na zaščito Južne Osetije in Abhazije. Ti regiji vse od odcepitve od Sovjetske unije v praksi nista bili del Gruzije. Prebivalci teh dveh majhnih držav večinoma pod nobenim pogojem ne želijo biti državljani Gruzije, prav tako kot večina prebivalcev Kosova ne želi pod nobenim pogojem pripadati Srbiji. Na žalost bi bili v teh državah drugorazredni državljani. Za te ljudi so enake pravice in demokracija možni le, če njihova odcepitev ne bo več vprašljiva in bodo dobili jamstvo, da nanje ne bo več vojaškega napada od zunaj.

Če povzamem, obstaja zelo dober razlog za kritiziranje Rusije, vendar ne na račun dejstva, da je zdaj priznala *de facto* neodvisnost teh dveh malih držav. Kosovo ne more biti edinstven primer ...

(Predsednik je prekinil govornika.)

Zita Plešinská (PPE-DE). - (SK) Dogodki v Gruziji so se, presenetljivo, zgodili meseca avgusta, prav tako kot v prejšnji Češkoslovaški pred 40 leti, ko je tudi mojo državo napadla Sovjetska vojska in jo okupirala za eno leto, ki se je mnogim zdelo dolgo.

Kolegi poslanci, ne smemo pozabiti, da je Rusija s svojimi dejanji pokazala, da ni pustila zgodovine za sabo. Prav tako kot leta 1968, se ni pomišljala poslati tankov, da bi dosegla svoje politične cilje. Spet je vojaška sila porušila stabilnost držav, ki so se skušale osvoboditi izpod ruskega vpliva. Danes je to Gruzija, jutri je lahko Ukrajina.

Prepričana sem, da mora biti EU še odločnejša v svojem nasprotovanju stališču Rusije v zvezi s priznanjem neodvisnosti Abhazije in Južne Osetije. Prepričana sem, da se mora EU odzvati z okrepitevijo sodelovanja z Gruzijo in zlasti z Ukrajino, ne le v besedah, temveč tudi z jasnimi in pomenljivimi ukrepi.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - Gospod predsednik, Gruzija ni zgolj epizoda v mednarodni politiki. Je začetek verižne reakcije s pomembnimi posledicami.

Prvič, označuje vojaško vrnitev Rusije, ki se bo morala zrcaliti v novi evropski varnostni strategiji, ki je v pripravi.

Drugič, ta očitna *reconquista* kaže bolj željo Rusije, da bi uporabila novopridobljeno energijo za to, da bi nadomestila svoje izgube iz devetdesetih let prejšnjega stoletja in se maščevala za spremljajoče ponižanje, kakor pripravljenost, da bi prispevala k oblikovanju prihodnjega sveta.

Tretjič, osvetljuje slaboten položaj Evrope zaradi naraščajoče energetske odvisnosti od Rusije in zamude pri ratifikaciji lizbonske pogodbe.

Četrto, lahko bodisi obnovi bodisi še bolj škodi čezatlantski enotnosti.

Petič, kaže, da je treba okrepiti mednarodno zakonitost, tako v zasnovi kot v spoštovanju.

Šestič, jasno je, da območje Črnega morja potrebuje več pozornosti in vključitev EU ter zato zahteva več kot preprosto sinergijo.

Charles Tannock (PPE-DE). – Gospod predsednik, podpiram demokratično pravico Gruzije, da išče varnost na zahodu in ne odobravam nesorazmerne agresije Rusije in nadaljnje okupacije države. EU mora povečati svojo pomoč Gruziji za obnovo, pospešiti sporazum EU o prosti trgovini in vztrajati pri vizumskih olajšavah. Gruziji bi bilo treba tudi dovoliti, da nadaljuje pot v Nato, sčasoma s polnopravnim članstvom. To priložnost moramo zdaj izkoristiti s skupno zunanjo politiko energetske varnosti EU in zlomiti popoln nadzor Moskve nad oskrbo Evrope z nafto in plinom. Nemčija in Italija gradita plinovode v skupni naložbi z Gazpromom. Da bi to uravnotežila, bi morala EU podpreti tudi projekt plinovoda Beli tok, ki bo prenašal plin iz Kaspijskega morja v Evropo skozi Gruzijo in Ukrajino (obe vladi ta projekt podpirata), in bi s tem ukanila Rusijo. Rusijo bi prizadelo, če bi se odzvali z dolgoročno ciljno usmeritvijo na Gazpromov monopol in rusko uporabo plina kot orožje.

Jean-Pierre Jouyet, predsedujoči Svetu. – (FR) Gospod predsednik, komisarka, gospe in gospodje, kratek bom, ker je Bernard Kouchner že dvakrat govoril in vem, da imate tudi vi veliko dela.

Ko se bo ta razprava končala, bi se rad najprej zahvalil za vaše vztrajno sodelovanje v tej zadevi. Sprejeti sklepi, dejstvo, da je predsednik Saryusz-Wolski 20. avgusta sklical Odbor za zunanje zadeve, in dejstvo, da je gospa Isler Béguin, kot je sama poudarila, odšla v regijo spopada in dala pomembno izjavo v imenu te institucije in, še več, v imenu Evropske unije potrjujejo vključitev Evropskega parlamenta v to krizo.

To me je spomnilo, da povem, kako sem bil presenečen, ko sem slišal nekatere pripombe o Evropski uniji. Prvič, da se ni odzvala; drugič, da je bila nemočna; in tretjič, da je zavzela slaboten položaj. Če Evropska unija ni bila vplivna, če ni igrala vloge v tej krizi, potem bi rad vedel, kdo jo je? Kdo je bil močan? Kdo se je izkazal bodisi vojaško bodisi na drug način? Trdim, da ni nihče drug razen Evropske unije sprejel ukrepa in da je bila med to krizo Evropska unija verjetno videna v novi luči, kot partnerica in kot sila.

Vsi imajo svoje lastne odgovornosti. Evropska unija ima svoje odgovornosti, ki niso enake kot so odgovornosti, ki jih imajo Nato ali Združene države. Vendar je Evropska unija s pomočjo svojih vrednot in svojih sredstev (h čemur se bom še vrnil) izpolnila vse svoje odgovornosti.

Ljudje nam pravijo: „Rusija nima enakih vrednot kakor Evropska unija“, a med nami, saj to ni nič novega. To ni senzacionalna novica. Vemo, da Rusija nima enakih vrednot kot Evropska unija. Če bi imela enake vrednote kot EU, bi si o Rusiji postavljali drugačna vprašanja. Vsa vprašanja o Rusiji se nanašajo na to, kakšno vrsto odnosov bi radi imeli s to sosedo, kakšno vrsto partnerstva želimo zgraditi, kakšno vrsto dialoga bi radi imeli, kako lahko spodbudimo Rusijo, da bo izpolnjevala svoje dolžnosti in prevzela svoje odgovornosti in kako jo lahko usmerimo k pristopu, ki bi bil skladnejši z mednarodno zakonodajo. To so vprašanja. Sam nisem nikoli verjel, da imamo enake vrednote, ne glede na to, kakšno spoštovanje imam do Rusije in Rusijo poznam že kar nekaj časa.

Tretja misel, ki ste jo imeli, in to misel ste imeli vsi, je, da ne moremo priti prav daleč, ne glede na hiter odziv in kljub temu, kar je bilo storjeno danes, ker nimamo potrebnih instrumentov, ker bomo imeli te instrumente le, če bo ratificirana lizbonska pogodba, in ker je ta kriza izvrstno pokazala, kako zelo potrebujemo to pogodbo, kako zelo bi morali okrepiti našo zunanjo politiko in kako zelo bi morali okrepiti tudi našo obrambno politiko. O tem si moramo biti povsem na jasnem in nekateri od vas ste to pravilno poudarili.

Zdaj prihajam k Evropskemu svetu. Današnji Evropski svet pomeni izhodiščno točko. Nisem zajel vsega in ne morem zajeti vsega v zvezi z vodenjem te krize v Evropski uniji in odnosov med Evropsko unijo in Rusijo. Danes je šlo za pregled stanja na terenu in ocenjevanje posledic za odnose med Evropsko unijo in Rusijo. Šlo je za prikaz, da smo združeni in da smo dejavni v tem sporu.

Ta Evropski svet nam je omogočil, da pokažemo, da smo združeni, da smo delovali in da imamo trdna stališča. Spomnil bi vas na naslednje: obsodba nesorazmerne reakcije; podpora Gruziji na finančnem, humanitarnem, gospodarskem in političnem področju; potrditev okrepitev odnosov med Evropsko unijo in Gruzijo; izvajanje načrta rešitve spora v šestih točkah, vključno (in nekateri med vami ste poudarili to točko) z obstojem mednarodnega mehanizma spremljanja; zavezanost Evropske unije, ki je poslala na teren posebnega predstavnika; krepitev vzhodnega partnerstva, zlasti glede območja Črnega morja in Ukrajine, kar je bilo posebej poudarjeno v današnjih sklepih, in energetska politika, ki je na evropski ravni bolj raznolika in neodvisna ter bolje organizirana.

Razumel sem vse, kar ste rekli nocoj. Lahko ste prepričani, da bo francosko predsedstvo vsakogar spomnilo na željo, da bi imeli bolj raznoliko, neodvisno in bolj strukturirano evropsko energetska politiko. V tem pogledu lahko računate na predsedstvo.

To je izhodiščna točka, ker je bilo sklenjeno, naj predsednik Sveta Evropske unije, predsednik Komisije in visoki predstavniki 8. septembra odpotujejo v Moskvo in Tbilisi. V tem smislu moramo oceniti nadaljnje ukrepe, ki jih bomo morali sprejeti.

Nazadnje smo se dogovorili o dejstvu, da je treba vse sestanke o partnerskem sporazumu odložiti, dokler se Rusi ne umaknejo na svoje prejšnje položaje.

To je torej izhodiščna točka. Naš današnji cilj ni vse rešiti, temveč pokazati našo enotnost in našo odločenost in za to potrebujemo podporo Evropskega parlamenta.

Benita Ferrero-Waldner, članica Komisije. – (DE) Gospod predsednik, ker sem sklepna govornica, se bom potrudila, da bom čim krajša. Kot zadnja govornica pa bi rada poudarila nekatere ključne točke iz te razprave.

Prvič, prepričana sem, da vas ni treba spomniti na to, da se je na današnji dan, 1. septembra 1939 začela druga svetovna vojna. Danes, na to obletnico, razpravljamo o novi vojni, ki je izbruhnila, a ta nova vojna je takšna, ki bi jo mi, Evropska unija, lahko zelo hitro ustavili. Po mojem mnenju je to zelo pomembna točka. Zato je bila ta razprava tako dolga in obširna, vendar tudi dobra. Tudi v Evropskem svetu smo imeli dobro razpravo, s preudarnimi sklepi. Po pojem mnenju je tu igrala ključno vlogo verodostojnost Evropske unije, verodostojnost in enotnost. Kot sva rekla oba s predsedujočim Svetu, je bil to glavni preskus naše verodostojnosti in res enotnosti Evropske unije, vendar je bil to preskus, ki smo ga opravili z odliko.

Pomoč Gruziji je pomembna, kot smo slišali. Rekli smo, da je potrebna humanitarna pomoč in sodelovanje pri obnovi, pri čemer pričakujemo podporo Parlamenta. Za zdaj bi se vam rada zahvalila za vašo podporo in se bom seveda vrnila s podrobnejšimi številkami. Predvsem seveda razmišljam o vizumskem sporazumu. Vsekakor se zavedamo, da gre tu za diskriminacijo. Abhazijci in Južnoosetijci, od katerih imajo mnogi ruske potne liste, so v ugodnejšem položaju kakor Gruzijci, vendar bi poudarila, da mora svojo vlogo tudi tu odigrati mnogo posameznih držav članic in dovolite, da poudarim, da velja enako za sporazum o prosti trgovini. Spomnila bi vas, da smo že ugotovili tri vprašanja v zvezi z okrepitevijo. Eno je bila mobilnost, drugo je bilo vprašanje gospodarskega partnerstva in tretje povečana varnost, kar seveda pomeni, da je treba o vseh sporih, ukrepih in posledicah razpravljati tudi v primeru Rusije.

Smo na razpotju, na križišču, a prihodnost bo v glavnem določala Rusija, kajti Rusija bo tista, ki bo tu klicana na zagovor, in kot smo rekli danes, brez umika čet ne bo več nobenih pogajanj o novem sporazumu. Rusija ima v svoji moči, da izpolni to, kar smo rekli danes. Res upam, da se bo 8. septembra našla dobra rešitev.

Poleg tega sta dve glavni posledici: sosedska politika plus, ali kakor koli jo bomo že imenovali v prihodnje, mora biti okrepljena na regionalni in bilateralni ravni; to pomeni, da gre naprej od Gruzije in vključuje Ukrajino, Moldavijo in tudi druge države. To je nekaj, o čemer smo pogosto govorili, vendar upam, da lahko morda zdaj računamo na več podpore posameznih držav članic.

Na koncu mi dovolite, da rečem še besedo o energetski politiki. To je naslednje vprašanje, ki me je zelo skrbelo zadnjih 18 mesecev in lahko vam zagotovim, da bo to tudi v prihodnje zame osebno zelo pomembno vprašanje.

S tem sem prišla do konca svojega hitrega povzetka te dolge, a izjemno pomembne razprave.

(Ploskanje)

Predsednik. Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo v sredo.

Pisne izjave (člen 142)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Kot poročevalka s črnomorske regije sem vedno vztrajno poudarjala glavni izziv, ki ga predstavljajo nerešeni spori za regionalno stabilnost, pa tudi potrebo po odločni in temeljiti udeležbi EU v omenjeni regiji.

Ruski ukrepi v Gruziji so obžalovanja vredni, nevarni v smislu regionalne in evropske stabilnosti in sami po sebi nesprejemljivi v mednarodni skupnosti.

Zato je nujno in potrebno, da EU preide od obljub k dejanjem in pokaže odločnost, tako v ukrepih v Gruziji kot v ponovni preučitvi odnosov z Rusijo.

Za zagotovitev stabilnosti v črnomorski regiji bi morala ukrepanje EU voditi tri ključna načela.

Prvič, vsi sklepi morajo temeljiti na uskladitvi z gruzijsko ozemeljsko celovitostjo in mednarodnim pravom.

Drugič, formulo za upravljanje spopadov v regiji bi bilo treba ponovno preučiti, da bi pospešili in povečali možnosti za trajno poravnavo. To predpostavlja dejavno vključitev EU v mirovne operacije v Gruziji, pa tudi v proces upravljanja in reševanja drugih spopadov v regiji, npr. transnistrijskega spora.

Tudi prizadevanja EU za zagotovitev energetske varnosti bi bilo treba čim bolj povečati, vključno z razvojem projekta Nabucco.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), v pisni obliki. – (FR) Gospod predsednik, gospod predsedujoči Svetu, gospod Jouyet, gospa Benita Ferrero-Waldner, najprej se moram zahvaliti kolegom poslancem, ki so čestitali francoskemu predsedstvu Evropske unije in pozdravili ukrepe Nicolasa Sarkozyja v tem težkem sporu med Rusijo in Gruzijo.

Lahko bi večno trajalo, da bi določili meje prejšnjega vzhodnega Rimskega cesarstva z zahodom, Balkanom in Kosovim ter severom, Kavkazom, Južno Osetijo in Abhazijo. To, kar mora voditi evropski pristop, je spoštovanje do ljudi. Glede na to, kako resno je postalo stanje v Gruziji, predlagam, da se predvidi izredni sestanek Odbora za zunanje zadeve Evropskega parlamenta in nacionalnih parlamentov držav članic, ker smo mi v Parlamentu tisti, ki zastopamo ljudi.

Nazadnje je postalo jasno, da „Sinergija Črnega morja“, ki jo je uvedla Evropska komisija ob koncu leta 2007, ne zadošča. Zdaj je nujno, da Unija predlaga resnično ambiciozno sosedsko politiko z državami, ki mejijo na Črno morje, in začne gospodarsko območje proste trgovine.

Titus Corlăţean (PSE), v pisni obliki. – (RO) EU nima pravice dovoliti, da bi se gruzijski scenarij ponovil tudi v drugih nemirnih regijah.

Dogodki v Gruziji pomenijo resen preskus zmogljivosti EU za odziv in vključitev v regije nekdanjega sovjetskega območja zamrznjenih spopadov. EU mora pregledati možnost, da pošlje v Gruzijo civilno opazovalno misijo Evropske unije, da bo spremljala skladnost s sporazumom o premirju.

Ruski nesorazmerni protiudarec v Južni Osetiji je imel negativen vpliv na civilno prebivalstvo, pa tudi na infrastrukturo in je bil resna kršitev mednarodnih pravil. To očitno kaže na potrebo po okrepitvi varnosti z navzočnostjo večnacionalne in nepristranske mirovne sile.

EU bi morala tudi resno razmisliti o skladnejšem procesu sodelovanja z Republiko Moldavijo in možnostjo, da pod določenimi pogoji glede Kišinjeva, ki jamči za nekatere demokratične standarde, zagotovi veliko jasnejšo evropsko perspektivo za to državo.

Da bi okrepili dobre odnose in se izognili konfliktnim situacijam, bi bilo treba regionalno sodelovanje med državami, ki mejijo na Črno morje, spremeniti v večdimenzionalno sodelovanje, ki bi se moralo institucionalizirati, na primer z ustanovitvijo Unije držav, ki mejijo na Črno morje.

Dragoş Florin David (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Gospod predsednik Evropskega parlamenta, gospod predsednik Sveta Evropske unije, gospa komisarka, dragi kolegi.

Rad bi izrazil svoje sožalje ruskim državljanom in gruzijskim državljanom, ki so izgubili svoje bližnje v tem neumnem spopadu in jim ponudil svoje sočutje. Zaradi zgodovine vam zdaj govorim kot evropski državljan z globokimi koreninami v obeh, Rusiji in Gruziji, kot državljan, ki čuti del evropske raznolikosti in manjši del evropske enotnosti.

V tem spopadu poudarjamo energetske položaj v Evropi, rusko „imperialistično“ stališče in gruzijski nacionalizem ter pomanjkanje diplomacije, vendar pozabljamo, da so v tem spopadu umrli ljudje, predvsem pa upanje. Mislim, da se moramo danes bolj kot kdaj koli prej počutiti del koristne in konstruktivne enotnosti v diplomatskem in nacionalnem ravnotežju za spopadanje z glavnimi izzivi, ki čakajo prihodnje generacije.

Na koncu naj prosim predsednika Rusije, predsednika Gruzije in predsednika Sveta Evropske unije, da ukrenejo vse potrebno, da se čim prej konča ta regionalni spor in obnovi odprta in uravnotežena politika sodelovanja, predvsem v korist državljanov. Hvala.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN), v pisni obliki. – (PL) Gospod predsednik v preteklih tednih smo bili priča napadu Rusije na suvereno in neodvisno državo. Videli smo, kako je bila okupirana zemlja več sto kilometrov stran od prizorišča vojne in kako so bile prelomljene obljube, dane zahodu.

Prepričana sem, da so bile evropske težnje Gruzije pol razloga za napad Rusije. Druga polovica je bila želja po nadzoru poti skozi Gruzijo, ki se uporabljajo za prevoz energetskih surovin. Naša politična in moralna dolžnost je, da podpremo ljudi v Gruziji in poskrbimo, da bo Rusija razumela, da so časi, ko je lahko delala, kar je hotela v samooznanjenem območju vpliva, za vedno končani.

Zadnji dogodki so več kot jasno pokazali, da Rusija ne more biti zanesljiva energetska partnerica. Zaradi ruskega nadzora nad nafto in plinom smo postali talci Kremlina. Rezultat je, da je zdaj glavni izziv, s katerim se soočamo, da se osvobodimo odvisnosti od ruskih surovin. Kako to doseči, je trenutno sporno vprašanje. Če bomo nadaljevali z vlaganjem v skupne naložbe, kot sta Severni tok in Južni tok, bomo dali ruskim oblastem nove in pomembne oblike za izvajanje pritiska na Evropsko unijo. Rusi ne bodo imeli nikakršnih zadržkov, da jih ne bi uporabili v svojo korist, ko bo pravi čas za to.

Roselyne Lefrançois (PSE), v pisni obliki. – (FR) Najprej se moram zahvaliti gospe Lambert za kakovost njenega dela.

Poročilo, o katerem moramo odločiti jutri, si še posebno zasluži premišljen pogled na pomanjkljivosti in probleme dublinskega sistema in oblikovanje predlogov za izboljšanje učinkovitosti postopkov in položaja prosilcev za azil.

Rada bi poudarila nekaj točk, ki so po mojem mnenju temeljne: potreba, da se povečajo pravice prosilcev za azil in da se zajamčijo na enak način po vsem ozemlju EU; dejstvo, da bi moralo biti pridržanje prosilcev za azil vedno zadnje sredstvo v sili in pravilno utemeljeno; potreba, da se zagotovi boljša distribucija prošenj za azil, ker sedanji sistem nalaga nesorazmerno breme na tiste države članice, ki so na zunanjih mejah EU; potreba, da se sprejmejo ukrepi proti državam članicam, ki ne jamčijo poglobljenega in poštenega pregleda teh prošenj in nazadnje pomembnost ponovne združitve družin in širša opredelitev pojma „družinski član“, tako da bi zajela vse bližnje sorodnike.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Velik dosežek današnje izredne seje Evropskega sveta je enotnost držav članic.

Ne smemo spet vstopiti v stanje hladne vojne. Ruska federacija mora dobiti od EU enotno sporočilo. Spoštovati mora suverenost in ozemelsko celovitost držav, umakniti svoje čete iz regij zamrznjenih spopadov, tako da se uskladi z mednarodnimi konvencijami in pogodbami, ki jih je podpisala, in ne sme oblikovati svoje zunanje politike v vlogi dobavitelja energije.

Ta enotnost držav članic mora biti vidna tudi v prihodnjih ukrepih Unije: v skupni energetski politiki, ki bo temeljila na oblikovanju novih prevoznih poti za uporabo drugačnih virov od sedanjih, v razvoju vrste črnomorskih politik za povečanje geostrateškega in varnostnega pomena regije, pa tudi v dejavni vključitvi in spodbujanju novih mehanizmov za reševanje zamrznjenih spopadov v regiji.

V tem smislu je pregled sosedske politike nujno potreben. Države, kot so Ukrajina, Moldavija, Gruzija ali Azerbajdžan, bi bilo treba vključiti v usklajen in spodbuden mehanizem, ki bi jim lahko v prihodnje v primeru izpolnjevanja potrebnih zahtev omogočil vključitev v EU.

Péter Olajos (PPE-DE), v pisni obliki. – (HU) Gruzija – iluzija svobode?

Vsi vemo, da v gruzijsko-ruski vojni ne gre za Gruzijo. Moji kolegi poslanci vedo in voditelji držav vedo in na današnjem vladnem sestanku v Bruslju so vedeli, da razpravljajo o možnih sankcijah.

Sredi našega dela za še tesnejšo povezavo Evropske unije je kot strela z jasnega prišel gruzijsko-ruski spopad in nas spomnil, da se lahko odločitve tudi v 21. stoletju izsiljujejo.

V naslednjih sedmih letih lahko Rusija porabi 190 milijard dolarjev za orožje in razvoj svojega orožja. Ne bo se bala uporabiti svoje vojske, posodobljene z uporabo dolarjev iz nafte in plina – avgust 2008 je bil najmanj dokaz za to.

Kot Madžar, ki je bil nekoč prisiljen biti državljani Ruske države, je zame še posebno težko sprejeti ta sklep. Ruska grožnja živi in je že prodrla v našo vsakdanjo zavest, ne le skozi cene energije, temveč tudi v podobi kolon tankov, ki se zgrinjajo v Gruzijo.

Hkrati verjamem, da je mojim kolegom poslancem in tistim, ki sodelujejo na Evropskem vrhu, jasno, da v našem sedanjem sporu z Rusijo ne gre za mir v Gruziji, Ukrajini ali zahodni Evropi. Lahko postavimo okvir in poudarke za prihodnji dialog s skupnim, odločnim odgovorom Unije – ali pa bomo imeli za sopotnico pretirano domišljavo rusko zunanjo politiko.

Tiste države članice Unije, ki so pred dvajsetimi leti trpele pod sovjetskim zatiranjem, vedo, kaj pomeni ta nevarnost, ne glede na morebitno ideološko preobleko.

Toomas Savi (ALDE), v pisni obliki. – Gospod predsednik, ruska agresija proti Gruziji je povzročila, da svetovna javnost dvomi v odločitev mednarodnega olimpijskega komiteja, da se mestu Soči v Rusiji dodeli pravica do gostiteljstva zimskih olimpijskih iger 2014. Soči je na obali Črnega morja, le 20 milj od meje Ruske federacije in Abhazije, torej v neposredni bližini območja spopada.

Vendar obstaja še drug vidik, ki me prav tako skrbi. Prav tako kot v Pekingu so domovi ljudi napoti gradnji olimpijskih objektov. Tekoča gradnja bo na primer izbrisala celotno vas, imenovano Eesti-Aiake ali po angleško „estonski vrt“, ki jo je pred 120 leti ustanovilo 36 estonskih družin, ki so se preselile iz kavkaške regije v cesarsko Rusijo in so jim tam dodelili zemljo.

Ruske oblasti gradijo na lokaciji najstarejšega dela vasi stojnice, ki naj bi se uporabljale samo 14 dni med olimpijskimi igrami. Nadomestilo, ki bo plačano družinam, naj bi bilo nižje od tržne cene zemljišč.

Takšna sramotna dejanja kršijo naravno pravico do lastništva in zato bi jih bilo treba obsoditi.

Esko Seppänen (GUE/NGL), v pisni obliki. – Gruzijški predsednik Mihail Sakašvili, ki ga opozicija obtožuje obsežnega ponarejanja volilnih glasov in razširjenosti korupcije, je prišel na položaj z razvnanjem skrajnega gruzijskega nacionalizma in obljubami, da bo prisilil Južno Osetijo in Abhazijo, ki sta naklonjeni Rusiji, da bosta postali gruzijski.

Združene države Amerike so najboljši gruzijski zaveznik, a tudi Izrael ni slab za Gruzijo. Združene države so poslale v državo 130–170 vojaških trenerjev, Izrael preko 100. Šifra Like Tomer se imenuje po vojaku v elitni enoti izraelske vojske, ki je bil vpoklican kot trener Obrambnega ščita, družbe, ki prodaja vojaške storitve in jo vodi general Gal Hirsch, antiheroj v vojni, ki jo je Izrael izgubil proti Libanonu. Rekel je naslednje: „Po izraelskih standardih so imeli vojaki skoraj nično sposobnost, častniki pa so bili povprečni. Bilo je jasno, da ni bilo logično pošiljati te vojske v vojno“. Ofenziva, ki ni bila ne logična ne pametna, je vodila v popoln poraz Sakašvilijeve vojske klovnov.

Vojaki so zavrgli težko orožje, pustili, da je prišlo v roke ruskim četam in se kaotično razbežali do Tbilisija. Tovrstna drzna junaštva ne zaslužijo podpore Evropskega parlamenta. Gruzija ima podporo ameriškega neokonzervativnega gruzijskega lobija, ki ga vodi Randy Scheunemann, svetovalec predsedniškega kandidata Johna McCaina za zunanjo politiko. Bil je sočasno na plačilnem seznamu obeh, McCain in Sakašvilija, in v zadnjih 18 mesecih je dobil od Gruzije 290.000 USD. Zato se strinjam, da so se Rusi premočno odzvali.

Csaba Sógor (PPE-DE), v pisni obliki. – (HU) Nekateri pravijo, da se je kriza na Kavkazu začela z govorom predsednika Busha v Rigi leta 2005, ko je najavil, da je potreben nov Jaltski sporazum. Ravno tako bi lahko rekel nova Trianonska pogodba, saj se beda številnih malih ljudi in držav ni začela z drugo svetovno vojno, ampak s Trianonsko mirovno pogodbo, ki je končala prvo svetovno vojno. Priporočila takratnega ameriškega predsednika Wilsona o samoodločitvi narodov so ostala samo sanje.

Danes ljudje v zvezi s krizo na Kavkazu govorijo o interesih velikih sil, o nafti in vojni, vendar rečejo le malo o pravici samoodločitve narodov, ki tam živijo. Najpomembnejša naloga EU v takem položaju sporov bi bila, da so za zgled. Med državami članicami EU jih je 11, ki na tak ali drugačen način zagotavljajo avtonomijo manjšin. To je 41 % držav članic EU.

Cilj je zgledna politika narodnih manjšin v vseh državah članicah EU, ne v 41 %, temveč 100 %! Evropska unija bi lahko tudi z zgledno politiko narodnih manjšin izvedla učinkovitejši ukrep na Kavkazu.

Daniel Stroj (GUE/NGL), v pisni obliki. – (CS) Od samega začetka razprav o priznanju Kosovske neodvisnosti smo opozarjali, da bo tak korak povzročil spiralo dogodkov, njihove negativne posledice pa si je mogoče predstavljati samo z izidi, ki jih je težko napovedovati.

Celo na parketu češkega parlamenta je CPBM izrazila nesoglasje s priznanjem Kosova s strani Češke republike. Tisti, ki so se igrali z ognjem, zdaj ne smejo biti presenečeni, da so si opekli prste na drugem delu sveta, še posebno, če je bil njihov partner tako problematična oseba, kot je Mihail Sakašvili.

Rešitev trenutnega položaja je upoštevanje mednarodne zakonodaje, ki je še posebno pomembna za tako majhno državo, kot je Češka republika z njenimi zgodovinskimi izkušnjami. Izzivanje kakršne koli oblike fobije skozi določene politike je v tem položaju preprosto napačno in nevarno.

Odziv nekaterih držav Nato in spremembo odnosov z Rusijo je treba primerjati, na primer, z vlogo Rusije v boju proti mednarodnemu terorizmu in tudi, na primer, z dejstvom, da se 70 % zalog, ki so potrebne za ekspedicijske sile v Afganistanu, prenaša čez ozemlje Ruske federacije. Poveljstvo Nata se jasno zaveda tega dejstva.

Položaja ne bo rešil močan govor in geste, temveč razumna pogajanja za mizo.

József Szájer (PPE-DE), v pisni obliki. – (HU) Štirideset let je minilo, odkar so čete Varšavskega pakta vdrle na Češkoslovaško in vrgle vlado, ki si je zadala nalogo, da bo komunistično diktatorstvo spremenila v demokratično. Na žalost je tudi socialistična Madžarska prevzela sramotno vlogo v tej operaciji skupaj z drugimi sovjetskimi satelitskimi državami in tako služila surovemu imperialističnemu despotizmu Moskve. Slovaški in češki narod prosimo, naj nam to oprostita.

Za nas Madžare je to še posebno boleče, ker so dvanajst let pred tem, leta 1956, sovjetske čete na podoben način v krvi zadušile madžarsko revolucijo. S tem ko je Moskva zatrla praško pomlad, je dala znak, da lahko stori, kar hoče v območju svojega vpliva, ki ga je ukradla Evropi na koncu druge svetovne vojne in da ni meja za imperialistično brezsravnost in hinavščino sovjetske Rusije.

Proti temu obstaja samo eno možno orodje – čvrsta, odločna obramba državljanovih človekovih pravic in načel demokracije ter nacionalne suverenosti in ukrepanja proti agresiji. To je potrebno, da bo demokratična Evropa dobila jasno sporočilo še danes!

Andrzej Jan Szejna (PSE), v pisni obliki. – (PL) Verjamem, da je potrebna velika pozornost pri ocenjevanju spora med Rusijo in Gruzijo.

Ne more biti dvoma, da je Rusija kršila načela mednarodne zakonodaje, ko je prečkala gruzijsko ozemlje. Močno obsojam tak nesorazmeren odziv s strani Rusije. Treba pa je upoštevati, da je krivda tudi na strani Gruzije, ker je sprožila vojaški ukrep. Zatekanje k takemu ukrepu ne more biti nikoli rešitev spora.

Evropska unija je bila poklicana, da opravi zelo pomembno vlogo posrednika v tem položaju. Verjamem, da je imela Unija prav, da je obsodila rusko priznanje neodvisnosti Južne Osetije in Abhazije. Suverenost Gruzije in njeno ozemeljsko celovitost je treba spoštovati.

Po mojem mnenju je glede na sedanje stanje za Evropsko unijo bistveno, da pošlje mirovno misijo in misijo za spremljanje stanja v Južno Osetijo.

Sedanje stanje kaže potrebo po še tesnejšem sodelovanju z državami črnomoškega območja.

Glasujem za sprejetje skupnega premika k rešitvi položaja v Gruziji.

Marian Złotea (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Verjamem, da je zelo pomembno, da Evropa v tem občutljivem trenutku pokaže, da je združena in podpira enotno stališče glede spopada v Gruziji.

Vsekakor pa moramo še naprej zagotavljati pomoč in pomagati pri obnovi prizadetih regij v Gruziji, podpirati ukrepe za povečanje zaupanja, kakor tudi razvoj regionalnega sodelovanja. Hkrati je potrebno, da Evropa pospešuje razvoj evropskih energetskega projektov (kot je Nabucco š P8).

Čeprav je pozornost v glavnem usmerjena h Gruziji, sem ob upoštevanju zemljepisnega položaja Azerbajdžana prepričan, da bi za podporo in nadaljevanje energetskega projektov EU morali razmisliti tudi o potrebi po ustanovitvi partnerstva EU–Azerbajdžan.

Rad bi poudaril, da je mogoče rešitev zamrznjenih spopadov v črnomoški regiji doseči samo v mejah mednarodne zakonodaje in na njeni podlagi v skladu z ozemeljsko celovitostjo držav in njihove suverenosti na celotnem ozemlju, pa tudi v skladu z načelom nedotakljivosti meja.

Podpiram stališče Sveta, v skladu s katerim se je Evropska unija pripravljena obvezati, vključno z navzočnostjo na terenu, da bo podprla vsa prizadevanja za zagotovitev mirne in trajne rešitve spopada v Gruziji. Verjamem, da bomo zelene rezultate lahko dosegli le z dialogom in pogajaji.

21. Ocena dublinskega sistema (nadaljevanje razprave)

Predsednik. – Povzemimo razpravo o poročilu gospe Lambert o oceni dublinskega sistema.

Inger Segelström (PSE). - (SV) Gospod predsednik, to je velika sprememba teme, a če ne rešimo krize z Gruzijo, bomo v Evropi potrebovali tudi boljše azilno in begunsko politiko.

Na začetku bi se rada zahvalila gospe Lambert za zelo izčrpno poročilo. Tudi jaz podpiram spremembe, ki sta jih pripravili gospa Roure in gospa Lefrançois. Dublinski sistem in izbiro prve države vstopa za ljudi, ki vstopajo v EU, je res treba oceniti, zlasti v zvezi s problemi, ki jih to vključuje za države, ki sprejemajo begunce. Tu mislim na sredozemske države, pa tudi na Švedsko, to je državo, ki je sprejela največje število beguncev iz Iraka. EU bi morala sprejeti večjo skupno odgovornost, drugače bo Dublinska uredba nesmiselna.

Pred enim letom je Odbor za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve odšel na obisk v Sredozemlje, da bi ugotovil dejstva. Položaj je bil osupljiv! Ni se izboljšal, ko je začela Švedska pošiljati begunce in prosilce za azil nazaj v Grčijo, ki je bila nekaj časa močno obremenjena. Pozneje je skupina Evropske ljudske stranke in Evropskih demokratov v Evropskem parlamentu sprejela direktivo o vračanju nezakonitih priseljencev, ki vsebuje nehumana pravila, kot je deportacija po čakanju do 18 mesecev, kar je zlasti hudo za otroke. Skupna evropska azilna in begunska politika je nujna, vendar se mi zdi, da je namerjena v napačno smer in to me skrbi. Skrbi me, da ne sprejemamo otrok in jim nismo pripravljeni posvetiti več pozornosti.

Vendar je ena stvar, ki smo ji posvetili pozornost in to je današnji govor komisarja Barrota o začasnem odlogu. Kot Švedinja bi rada izkoristila priložnost, da poudarim mestno skupnost Södertälje, južno od Stockholma. Södertälje je sprejel več beguncev iz Iraka kot celotne Združene države in Kanada skupaj! Po mojem mnenju je treba Södertälje vključiti v tak poskus, o katerem je govoril komisar. Hvala.

Jacques Barrot, Podpredsednik Komisije. - (FR) Gospod predsednik, ta razprava je očitno zelo pomembna in je bila prekinjena, a to se zgodi. Kakor koli, tudi jaz sem prepričan, da bi bil čudovit odgovor na probleme, ki so bili omenjeni v prejšnji razpravi, če bi Evropo opremili z resnično usklajeno pravico do azila.

Rad bi na kratko povzel nekatere pripombe. Res je, da sedanji sistem ni „pošten“ v tem pogledu, da prosilci za azil, odvisno od tega, v kateri državi članici se prijavijo, ne dobijo vedno enakega odgovora. Imate prav, gospa, ko poudarjate, da so nekatere države veliko bolj odprte in velikodušne kot druge. Zato potrebujemo to uskladitev. Razmisliti bi morali tudi o številnih vprašanjih, ki so zaskrbljujoča, na primer o problemu mladoletnikov brez spremstva. Preučiti moramo tudi problem pridržanja prosilcev za azil in, jasno, to moramo storiti v okviru pregleda teh besedil, ni nujno, da se oddaljimo od dublinskega sistema, vendar moramo izpopolniti ta evropski odziv na prosilce za azil.

Ostati moramo zvesti evropski tradiciji demokratične in humane dobrodošlice. Zato, gospod predsednik, gospe in gospodje, se nam zdi ta razprava izjemno uporabna. Vsekakor nam daje gradivo za razmišljanje in seveda se bom vrnil v Parlament, da predstavim besedila, ki jih bomo zdaj pripravili v smislu odličnih ugotovitev, ki so se pokazale v tej razpravi.

Zato se moram toplo zahvaliti Parlamentu in vam, gospod predsednik, in upam, da se bom do konca leta lahko vrnil z osnutkom besedil, ki nam bodo omogočila znatno izboljšanje stanja glede pravice do azila v Evropi.

Predsednik. - Rad bi se še enkrat opravičil komisarju za prekinitev razprave. Na žalost so bile prednostne naloge postavljene tako, da smo bili dolžni spremeniti normalni postopek in prekiniti to razpravo.

Jean Lambert, poročevalka. - Gospod predsednik, tudi jaz bi se zelo rada zahvalila komisarju za to, kar je pravkar povedal, in za njegova zagotovila. Mislim, da je iz tega, kar je bilo povedano nočoj v tem parlamentu, jasno, da je potreben ne le učinkovit, temveč tudi visokokakovosten sistem, ki temelji na skupni odgovornosti. Kot je rekel moj kolega, gospod Segelström, odgovornost mora biti skupna ali pa je sistem brez smisla.

Mislim, da mora tudi Svet slišati to sporočilo zelo, zelo jasno, kajti oni v Svetu so vlade, odgovorne za izpolnitev svojih obveznosti. Res je, da so nekatere države članice, na primer Švedska, zelo dobro izpolnjevale svoje obveznosti. Druge jih niso. To pomeni, da postanejo ukrepi, ki jih lahko Komisija v tem podpre (na primer, uporaba UNHCR in zamisel o Uradu za azilno podporo) zelo pomembni, pod pogojem, da imajo ustrezne vire. Tudi to je nekaj, o čemer menim, da moramo razmisliti vsi, ki smo vključeni v proračunski sistem.

Vendar bi rekla v imenu kolega, gospoda Busuttila, da smo nekateri od nas še vedno prepričani, da so pritiski na nekatere države članice boljčasni kot sistematični in da morajo biti zato naši odzivi morda bolj sistematični, razen seveda, če predvidevamo hitro spremembo svetovnega položaja, ki bi imela potem učinek begunskih tokov. Torej, še enkrat hvala komisarju in kolegom za njihove tople besede. Videli bomo, kaj

lahko naredimo, da prenesemo sporočilo Svetu in z veseljem pričakujemo predloge, ki bodo prišli iz Komisije letos pozneje.

Predsednik. – Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo v torek.

22. Skupni referenčni okvir za evropsko pogodbeno pravo (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je razprava o ustnem vprašanju gospoda Lehneja v imenu Odbora za pravne zadeve o skupnem referenčnem okviru za evropsko pogodbeno pravo (O-0072/2008 - B6-0456/2008).

Hans-Peter Mayer, pripravljaec osnutka. – (DE) Gospod predsednik, komisarka, gospe in gospodje, z osnutkom skupnega referenčnega okvira (DCFR) je delo na evropskem civilnem pravu doseglo vrhunec, vsaj za trenutek. To je seveda osnutek, ki so ga pripravili pravni strokovnjaki in je potrebna še politična razprava. Cilj te razprave je torej poskušati doseči širši politični pogovor o prihodnosti evropskega zasebnega prava. Evropski parlament želi doseči položaj, v katerem bodo vse zainteresirane strani vključene v to razpravo, a da bi se to zgodilo, moramo zagotoviti, da bo akademski osnutek, ki je trenutno na voljo le v angleščini, pripravljen tudi v drugih uradnih jezikih.

Komisar, sredstva, namenjena za prevajanje za leto 2008, še niso bila porabljena. Te prevode potrebujemo, če naj bi imeli pravo vseevropsko razpravo o prihodnosti evropskega civilnega prava. Ni dovolj, da damo prevesti zgolj pripravljeni dokument Komisije, čeprav je očitno to treba storiti. Komisija je začela notranji izbirni proces in se skuša prebiti skozi pravila akademskega referenčnega okvira in izbrati, kar je treba vključiti v besedilo Komisije.

Pozdravljamo dejstvo, da so vsi ustrezni generalni direktorati vključeni v ta izbirni proces. Vendar bi poudaril, da bi moral projekt „evropskega pogodbenega prava“ v resnici voditi DG za pravosodje in notranje zadeve, ker pri referenčnem okviru ne gre le za potrošniško pogodbeno pravo, namenjen je tudi MSP-jem, da bi lažje oblikovali čezmejne pogodbe z drugimi pogodbenimi partnerji, ki niso potrošniki.

Prav zato, ker mora skupni referenčni okvir (CFR) upoštevati tudi sektor MSP, je Komisija v zadnjih mesecih organizirala delavnice o izbranih problematičnih področjih med podjetji (B2B) in izide teh delavnic je treba upoštevati tudi v prihodnjem besedilu Komisije.

V sklepu smo dejali tudi, da bi lahko končna različica akademskega referenčnega okvira igrala vlogo zbirke orodij, in to se je dejansko res že zgodilo, preprosto z njegovo objavo. Zakonodajalec Skupnosti se bo moral v prihodnje prepričati, če pravni akti na področju zasebnega prava skupnosti temeljijo na skupnem referenčnem okviru (CFR).

CFR se lahko v naslednji fazi spremeni v neobvezni instrument in stranke bi lahko potem izbrale alternativni sistem civilnega prava, ki bi urejal njihove pravne odnose. To je korak, ki ga bo treba narediti, da bi rešili probleme, ki jih imamo očitno še vedno na področju notranjega trga.

Da bi pospešili pravne transakcije na notranjem trgu pa bo moral neobvezni instrument presegati splošno pogodbeno pravo. Na primer, poleg pravil, ki urejajo sklepe prodajnih pogodb, bodo morala biti tudi pravila o prenosu lastnine in razveljavitvi prenosov sredstev, ki nimajo tehtne pravne podlage, z drugimi besedami, obligacijsko pravo.

Parlament si še posebno želi zagotoviti, da bi se Komisija z njim posvetovala in ga redno vključevala ves čas izbirnega procesa. Nedvomno bomo morali v prihodnje premisliti, kako bi se dalo povečati pomen tega projekta, zlasti v Odboru za pravne zadeve. Komisija mora začeti razmišljati zdaj, kakšne vrste mehanizme potrebujemo, da bi zagotovili, da bo v novem dokumentu Komisije upoštevan prihodnji razvoj. V sedanjem izbirnem procesu mora Komisija pri svojem načrtovanju že upoštevati spremembe, ki bodo značilne za dokončno različico akademskega referenčnega okvira.

Vse to kaže, da nas CFR vodi na novo področje evropskega pogodbenega prava. Evropski parlament, Komisija in Svet se morajo jasno zavezati temu projektu, ki bo verjetno najpomembnejša pobuda v naslednjem parlamentarnem obdobju. To je projekt, ki ponuja koristi za vse: potrošnike, ker bodo kmalu lahko nakupovali po vsej Evropi, podprti z evropskim pogodbenim pravom, in za družbe, ker bodo s to večjo pravno zanesljivostjo lahko prodrle na nove trge in ker bo obstajala enotna zbirka pravil, bodo lahko dosegale znatne cenovne prihranke.

Meglana Kuneva, članica Komisije. – Gospod predsednik, celotna Komisija z vsem srcem pozdravlja interes, ki ga Parlament kaže za skupni referenčni okvir ali, kot ga bom imenovala na kratko, CFR. CFR je dolgoročni projekt za izboljšanje kakovosti in skladnosti zakonodaje EU.

Dovolite, da odgovorim na vaša vprašanja v tej zvezi. Najprej bi rada povedala, da Komisija res namerava zagotoviti, da bo CFR Komisije preveden, tako da bo o njem mogoče razpravljati in ga uporabljati z namenom izboljšanja kakovosti zakonodaje pogodbenega prava EU in njegovega poenotenja.

Vendar se to sklepanje ne nanaša na akademski predhodni osnutek. CFR Komisije bo najverjetneje precej krajši od akademskega osnutka. Glede na ogromno delo, ki bo že potrebno za prevajanje CFR, nima smisla zapravljati dragocenih prevajalskih virov za prevajanje delov akademskega osnutka, ki niso pomembni za namen CFR.

Komisija trenutno nadaljuje z izbiranjem tistih delov akademskega CFR, ki so bistveni za končni CFR Komisije, na podlagi ciljev svoje politike. V ta izbirni proces so vključeni vsi zadevni generalni direktorati glede na področje svoje pristojnosti, seveda vključno z DG PNZ. Končna izbira bo predstavljena za posvetovanje z drugimi institucijami, vključno s Parlamentom in zainteresiranimi stranmi.

Komisija bo resnično zagotovila, da bo izid delavnic, ki so bile organizirane v letu 2007, upoštevan v CFR.

Komisija si je CFR vedno zamišljala kot orodje za boljšo pripravo zakonov. CFR bi moral vsebovati niz opredelitev, splošna načela in vzorčna pravila na področju pogodbenega prava. Komisija se še ni odločila, katere teme pogodbenega prava naj bi pokrival CFR.

Pri sprejemanju odločitve o CFR bo Komisija upoštevala stališče Parlamenta in Sveta.

Kot sem že omenila, bo Komisija po vsej verjetnosti skrajšala sedanji akademski osnutek in verjetno bo potrebno spremeniti preostalo besedilo, da bi bil uporaben za namene oblikovanja politike. Tudi če je še prezgodaj reči, je verjetno, da bo CFR pomenil neobvezujoče zakonodajno orodje.

Komisija povsem razume, da si Parlament želi biti obveščen in vključen v tekoče delo na CFR. Pozdravljamo vključitev Parlamenta v proces CFR in se zanašamo na to vključitev. Komisija bo še naprej obveščala Parlament o razvoju na najprimernejši način, zlasti prek parlamentarne delovne skupine, namenjene CFR in se bo posvetovala s Parlamentom in vsemi zainteresiranimi stranmi o rezultatih svojega predhodnega izbirnega procesa.

Ko bo CFR Komisije končan, bo Komisija odločila o potrebi, da ga posodablja in o najboljšem možnem mehanizmu za to.

Rada bi končala s tem, da se zahvaljujem Parlamentu za njegovo podporo delu Komisije na teh pomembnih spisih.

Jacques Toubon, v imenu skupine PPE-DE. – (FR) Gospod predsednik, naš kolega gospod Meyer je pravilno navedel izzive tega vprašanja. Rad bi rekel komisarki, da razumem vaš tehnični odgovor o prevodih, a to, kar je rekel gospod Meyer o tej temi, popolnoma ponazarja pravi problem: kako preiti iz univerzitetnega dela na politično odločitev in pravno odločitev?

Prepričan sem, da je bistveno predvsem, da to vsi razumejo, kajti ta osnutek skupnega referenčnega okvira (CFR), ki vam je bil predstavljen konec lanskega leta, je treba upoštevati glede na vse delo, ki je bilo opravljeno s tem v zvezi, in ne le osnutek, ki vam je bil predstavljen. Na primer, jasno je, da je treba izbirati med obligacijskim pravom in pogodbenim pravom. Obstaja več šol o tem, vendar je to izbira, ki jo moramo opraviti in da bi to storili, mora biti na mizi seveda več predlogov. Podobno, ali bo vsebina CFR omejena in zato obvezujoča ali bo splošna in zato veliko bolj okvirna?

Rezultat vsega tega je, da potrebujemo niz informacij in to je seveda bistveno, da lahko Parlament opravi to delo in da lahko to stori na tej zelo zgodnji stopnji. To je vzrok (in sklenil bom na tej zelo praktični točki), zakaj je zelo pomembno, da veliko članov sodeluje pri obravnavi, ki jo bo Komisija organizirala s strokovnjaki na začetku oktobra in na konferenci, ki jo bo imelo francosko predsedstvo Evropske unije v Parizu 23. in 24. oktobra. Ta tema si zasluži odprto in pregledno razpravo, ki ne vključuje zgolj strokovnjakov, temveč tudi tiste, ki so odgovorni za politične odločitve.

Manuel Medina Ortega, v imenu skupine PSE. – (ES) Gospod predsednik, soglašam z ugotovitvami gospoda Toubona, namreč, da je očitno, da je delo akademske skupine za skupni referenčni okvir zelo dragoceno in

resno delo. Vendar, kako pridemo od tega akademskega dela do političnih predlogov? Morda je odgovor, da na podlagi uporabe enega jezika in po možnosti ene same teoretične usmeritve.

Ob tem ko priznavam interno delo, ki je bilo opravljeno, komisarka, sem prepričan, da moramo naprej k naslednji fazi, v katero so vključeni Parlament in zadevni sektorji, ne le velike družbe, temveč tudi male družbe, sindikati in druge vrste gospodarskih subjektov.

Skupina PSE je pripravila spremembo za povečanje sodelovanja v tem projektu v zgodnji stopnji, za kar bi seveda potrebovali prevod besedila, pa čeprav samo povzetek besedila. To besedilo bi lahko pozneje tvorilo podlago za neobvezni element, a da bi to storili, moramo najprej opredeliti, kaj je vsebina.

Če povzamem, ta razprava mora služiti za informiranje evropskih državljanov, da Komisija dela na projektu. Vendar Komisija, glede na to, da je le ena od evropskih institucij, ne more držati projekta zase. Prišel je čas, da Komisija deli to znanje z Evropskim parlamentom in splošno javnostjo. Ponavljam: s sindikati, velikimi družbami, malimi družbami, drugimi gospodarskimi subjekti in ljudmi na splošno.

Predpis o pogodbenem okviru vpliva na vse evropske državljane in priprava osnutka morebitnega zakonika materialnega prava bi zahtevala, da se vključi čim večje število sektorjev, kar pa se ne zdi mogoče brez prevoda v vse jezike Evropske unije. To bi bilo nemogoče tudi brez večjega sodelovanja drugih sektorjev.

Diana Wallis, v imenu skupine ALDE. – Gospod predsednik, komisarka je odgovorila na nekaj vprašanj, ki so jih postavili moji kolegi. Vendar je ta projekt zelo pomemben za vse naše institucije in zdaj prihajamo k njegovi politiki ter glavnim vprašanjem, ki se nanašajo na demokratično legitimnost oblikovanja CFR. Bilo je veliko posvetovanj s številnimi delovnimi skupinami in številnimi skupinami zainteresiranih strani, od katerih se lahko veliko naučimo, a zdaj je čas za sprejemanje odločitev in potrebujemo proces, ki je odprt, vključujoč in skladen.

Komisija upravičeno izvaja izbirni proces pred predstavitvijo bele knjige. Vendar mora biti ta proces čim bolj vključujoč in resno nas skrbi glede uporabljenih jezikov, kajti, če naj bi bila to prevladujoča zakonodaja, bi morala biti na voljo v vseh jezikih. Ali lahko Parlament dobi zagotovilo, da bo na stopnji bele knjige še vedno mogoče spremeniti izbiro, če bo menil, da je to primerno?

To je bistvo uganke, s katero se soočamo. Bo bela knjiga spravila v tek zakonodajni proces ali nekaj temu podobnega ali bomo imeli v prihodnosti vsakič znova opravljanje z ločenim zakonodajnim procesom, ko bomo hoteli storiti kaj s pogodbenim pravom? Pravzaprav gre za vprašanje, ali bo zavezujoč ali nezavezujoč. Zdi se, da Svet meni, da bi moral biti nezavezujoč in prostovoljen. Če je tako, potem je vprašljivo, ali sploh potrebujemo izbirni proces. Lahko bi pustili vse odprto in imeli politično razpravo kadar koli v prihodnosti, ko bi se v zakonodajnem predlogu pojavilo vprašanje pogodbenega prava. Po drugi strani pa, če pripravljamo zdaj nekaj zavezujočega (kar je, kot je dobro znano, Parlamentu bolj všeč, v obliki neobveznega instrumenta), potem moramo imeti zdaj nekaj zelo resnih razprav, tudi političnih, o vsebini in obsegu delovanja, to pa nas pripelje do naslednjega niza vprašanj o pravni podlagi in vključitvi Parlamenta v vlogi, ki je nekaj več od zgolj svetovalne.

Ieke van den Burg (PSE). – (NL) Gospod predsednik, potrjujem, kar so rekli prejšnji govorniki in bi rada poudarila predvsem dve točki. Eno je, kako jamčimo, da je posvetovanje res vključujoč in demokratičen proces, v katerem imajo odločilno vlogo ne le ta parlament, temveč tudi nacionalni parlamenti in v katerem se lahko posvetujejo vse zainteresirane strani. Posebej me zanima, ali bodo ta posvetovanja uravnotežena in ali bodo na primer potrošniške organizacije, mala in srednje velika podjetja, sindikati in drugi lahko vpeljali strokovnost in se jim bo to izplačalo, tako da bi lahko imeli tudi resnično vlogo v tem posvetovalnem procesu.

Komisija je v tem pogledu odgovorna in zato bi rada vprašala Komisijo, kako namerava to podpreti. Rada bi prosila Parlament, da podpre spremembo, ki jo podajamo o tej točki.

Druga točka se nanaša na širino izbire. Sprašujem se, ali bi morali zdaj res izločiti nekatere stvari, ki so v odstavku 12. Bolj smiselno je, da se na tej stopnji pustijo te stvari odprte.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, komisar, gospe in gospodje, z velikim zanimanjem sem sledil tej razpravi, vendar sem imel občasno vtis, da različni skupni sestanki med Odborom za pravne zadeve in Odborom za notranji trg in varstvo potrošnikov niso nikoli dejansko potekali. Da, gospa van den Burg, opazili smo (tudi naši kolegi v odborih), da je na različnih dogodkih izjemno težko najti interes in strokovnost, ki sta potrebna za to pomembno pobudo pravne politike v Evropi. Po mojem mnenju to ni le naloga Komisije, je tudi stvar poslancev, da zagotovijo čimprejšnjo vključitev ustreznih združenj, sindikatov, zaposlenih in MSP v to razpravo.

Vendar je moje stališče tudi (in v celoti potrjujem, kar je o tem rekel Hans-Peter Mayer, pa tudi Jacques Toubon se je tega dotaknil), da je lahko ta zgodnja vključitev različnih zainteresiranih strani uspešna seveda le, če so pravne podlage na voljo v vseh jezikih. Nisem presenečen nad odgovorom komisarke in njenim umikom na stališče, da razpoložljivi akademski dokumenti niso nič več kot tehnična podlaga za razvoj stališča bele knjige. Kljub temu bi v tem težkem procesu rekel komisarki, da je po mojem mnenju res treba prevesti te podlage njenih priporočil za belo knjigo, ker je to edini način, da se zagotovi pomembna razprava. Zato verjamem, da pobuda kaže v pravo smer in bi prosil komisarko, da tu sprejme ustrezen podporni ukrep.

Meglina Kuneva, članica Komisije. – Gospod predsednik, pripombe spoštovanih poslancev so bile zelo dobro predstavljene in zelo modre. Rada bi poudarila, da je odločitev, da se prevedejo le deli akademskega besedila, politična. Zato področja, ki niso uporabna za namene CFR ne bodo prevedena. Žal mi je, da se ponavljam, vendar je zelo pomembno poudariti, da bo CFR po svoji naravi zbirka orodij in Parlament bo v celoti vključen v odločanje o tem, kateri deli besedila naj se prevedejo.

Rada bi vas obvestila tudi o sestankih, ki jih predlaga francosko predsedstvo, ki je načrtovalo dva sestanka Odbora za civilno pravo, in sicer za 5. september in 3. november, da bi razpravljali o izbiri poglavij osnutka akademskega CFR za prihodnji CFT Komisije. Kot lahko vidite, ni nič zabetonirano. Oba, Parlament in Komisija, lahko v celoti sodelujeta in opravita stvari skupaj. Izid teh razprav bi bilo treba sprejeti kot sklepe Sveta PNZ v decembru 2008. To nam daje zadostno gotovost, da je proces resnično vključujoč za vse zainteresirane strani. S sklicevanjem na pripombo gospe van den Burg, bi vam rada zagotovila, da bo posvetovalni proces širok in vključujoč.

Dobila sem povratne informacije od akademikov, ki so naznanili, da bodo prevedli svoj osnutek, kar pomeni, da bodo nedvomno obstajale francoska, nemška in angleška različica. To je poleg prizadevanj Komisije jamstvo, da bo projekt gotovo na voljo v teh treh jezikih. Komisija ima jasen interes za sodelovanje s Parlamentom, ki tako podpira ta projekt, in s Svetom, da bo zagotovila pravi obseg s prevedenimi različicami že dokončanega akademskega dela projekta.

Predsednik. – Prejel sem eno pobudo za sklep⁽¹⁾ na podlagi člena 108(5) Poslovnika.

Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo v sredo.

23. Določena vprašanja glede zavarovanja avtomobilske odgovornosti (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka poročila (A6-0249/2008) gospoda Mladenova v imenu Odbora za notranji trg in varstvo potrošnikov se nanaša na zavarovanje avtomobilske odgovornosti (2007/2258(INI)).

Nickolay Mladenov, poročevalec. – Gospod predsednik, gospa komisarka, kolegi in tolmači, ki ste ostali tako pozno na tako zanimiv dan, kot je današnji, z Evropskim svetom, ki je razpravljal o Gruziji, upam, da boste imeli nekaj časa in energije, da se boste osredotočili na drugo poročilo, ki je kljub svojemu tehničnemu značaju zelo pomembno za vse nas.

Sega nazaj k vprašanju, ki je bilo postavljeno v tem parlamentu, ko je bila sprejeta Četrta direktiva o zavarovanju avtomobilske odgovornosti. Takrat se je ta parlament odločil, da prosi Komisijo, naj se loti bolj poglobljene študije številnih vprašanj, ki jih je postavil Parlament, vendar niso obravnavana v Četrta direktivi o zavarovanju avtomobilske odgovornosti. Gre za naslednje tri sklope vprašanj: prvi se nanaša na to, da je treba pogledati, ali se nacionalne kazenske določbe učinkovito izvajajo po vsej Evropski uniji; potem je treba pogledati, kako deluje sistem pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov in če obstaja potreba po uskladitvi po vsej Evropski uniji; in nazadnje je treba pogledati morda najpomembnejše sporno vprašanje, ki je tesno povezano z vprašanji, ki jih postavljajo potrošniki, in sicer, ali bi bilo treba sedanjo razpoložljivost sheme prostovoljnih stroškov postopka za zavarovanje avtomobilske odgovornosti v Evropi spremeniti v obvezno shemo za pokritje čezmejnih nezgod po Evropski uniji.

Naj začnem z zadnjim vprašanjem, kajti to je morda najpomembnejše vprašanje in očitno eno od vprašanj, ki so za evropske potrošnike najzanimivejša. Ko sem jaz sam šel pogledat to poročilo, me je zelo mikalo, da bi zagovarjal uskladitev in da bi zagovarjal obvezno zavarovanje stroškov postopka po vsej Evropski uniji.

⁽¹⁾ Glej zapisnik.

A podrobna preučitev je pokazala, da to morda ne bi bilo v interesu potrošnikov ali v interesu evropskega zavarovalništva.

Če bi bilo to sprejeto, bi se namreč povečali stroški zavarovanja avtomobilske odgovornosti za potrošnike v številnih državah članicah. Oblikovale bi se pobude za postavljanje višjih in neupravičenih zahtevkov. Nastale bi številne zamude pri obravnavanju obstoječih zahtevkov in ustvarjen bi bil zelo močan odpor ljudi do zunajsodnih poravnjav.

Nazadnje bi se pojavilo zelo močno in nesrečno breme za pravosodne sisteme v naših državah članicah, to pa je nekaj, kar ne verjamem, da si kdor koli od nas resnično želi. Zato je morda boljši drugi pristop, ki ga predlaga to poročilo, in sicer, da se poveča ozaveščenost o obstoju prostovoljnih shem po Evropski uniji.

Zdaj obstajajo v mnogih starih državah članicah in delujejo povsem dobro, razvijajo pa se tudi v novih državah članicah. Treba jih je pospeševati, zlasti v novih državah članicah, z vključevanjem v predpogodbene informacije o izvajanju takih možnosti po vsej Evropski uniji s posebnim poudarkom na novih državah članicah.

V zvezi z vprašanjem, ki se nanaša na pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, je Evropska komisija opravila študijo. To študijo smo zelo natančno pogledali. Posvetovali smo se s panogo in s potrošniškimi organizacijami po vsej Evropski uniji ter v vseh državah članicah ustanovili nacionalne informacijske centre. Prek teh nacionalnih informacijskih centrov lahko potrošniki zasledujejo svoj zahtevek in najdejo informacije, ki jih potrebujejo.

To, kar moramo storiti zdaj, je, da pomagamo potrošnikom, da se začnejo dejansko bolj zavedati obstoječega sistema, na pa da bi poskušali na vrhu tega sistema postavljati novega.

Nazadnje, glede vprašanja o nacionalnih kazenskih določbah, ali jih uskladiti ali ne, poročilo zagovarja, da bi morali vzdrževati načelo subsidiarnosti. To pomeni, da bi bilo treba v evropskih državah članicah ohraniti obstoječe nacionalne kazenske določbe. Nobene potrebe ni po usklajevanju. Vendar pa obstaja potreba, da Evropska komisija podrobneje spremlja položaj po Evropski uniji in poskrbi, da bodo nacionalne oblasti dobile od Evropske komisije pomoč, kadar jo bodo potrebovale.

To je jedro poročila, o katerem nocoj razpravljamo.

Meglina Kuneva, članica Komisije. – Gospod predsednik, dovolite mi, da v imenu svojega kolega komisarja Charlieja McCreevya, najprej čestitam Odboru za notranji trg in varstvo potrošnikov in Odboru za pravne zadeve ter zlasti gospodu Mladenovu in gospodu Garganiju za njihovo delo pri pripravi temeljitega in skladnega poročila o številnih posebnih vprašanjih zavarovanja avtomobilske odgovornosti.

Gospod Mladenov, ne bi se mogla bolj strinjati z vami, da je tudi to potrošniško vprašanje.

Komisija pozdravlja vašo podporo sklepom, ki smo jih sprejeli v našem Poročilu o zavarovanju avtomobilske odgovornosti za leto 2007. Dovolite mi, da se na kratko dotaknem nekaterih vprašanj, ki so zajeta v tem poročilu.

Naj začnem z nacionalnimi kaznimi, ki so uvedene v zvezi s postopkom utemeljene ponudbe.

Komisija pozdravlja jasno stališče, ki ste ga zavzeli v poročilu o tem vprašanju. Vsekakor se zdi, da vaše poročilo potrjuje naše stališče o zadevi, namreč da določbe o nacionalnih kaznih, čeprav ne enakovredno, ustvarjajo zaželeni učinek in zato v tem pogledu ni potrebna uskladitev na ravni EU.

Komisija bo še naprej pozorna in bo po potrebi ukrepala proti tistim državam članicam, ki ne bodo v celoti izpolnjevale določb zadevne direktive. Torej lahko samo pozdravimo vaš poziv Komisiji, naj še naprej pozorno spremlja delovanje mehanizma, ki so ga uvedle direktive EU o zavarovanju avtomobilske odgovornosti. Strokovna skupina o zavarovanju avtomobilske odgovornosti, ki so jo ustanovile moje službe pred enim letom, povezuje predstavnike držav članic in zainteresirane strani in se je izkazala kot zelo koristno orodje v ta namen.

V skladu z vašim predlogom bo Komisija vključila potrošniške organizacije, ki zastopajo žrtve prometnih nesreč, v proces ocenjevanja učinkovitosti sistemov, ki obstajajo v državah članicah.

Dovolite, da se zdaj obrnem k drugi točki: stroškom postopka, ki so zelo pomembni za potrošnike, pa tudi za zavarovalce.

Vaše poročilo obravnava več plusov in minusov sistema, v katerem bi bili stroški postopka obvezno zajeti po vsej EU z zavarovalno polico avtomobilske odgovornosti odgovorne stranke. Kot je navedeno v poročilu Komisije za leto 2007, smo prepričani, da je malo verjetno, da bi takšna rešitev zagotovila jasne koristi za žrtve cestnoprometnih nesreč; morda bi celo zmotila dobro delujoče nacionalne sisteme obravnavanja zahtevkov iz zavarovanja avtomobilske odgovornosti. Poleg tega bi se verjetno povečale premije v tistih državah, v katerih do zdaj ni bilo povračila stroškov postopka ali pa je bila ta praksa omejena.

Veseli me, ko vidim, da vaše poročilo odraža nekatere od teh skrbi in daje prednost tržnim rešitvam, kot je npr. uporaba prostovoljnega zavarovanja stroškov postopka. Vendar se zdi očitno, da se na nekaterih trgih ta vrsta zavarovalnega kritja komajda uporablja in je potrebna boljša promocija. To je poslanstvo, ki bi ga moral izpolniti trg sam, kajti Komisija ne sme pospeševati posameznih zavarovalnih produktov ali določenih vrst zavarovalnih poslov.

Nazadnje mi dovolite, da spregovorim še o vprašanju poznavanja orodij in mehanizmov v okviru direktiv EU o zavarovanju avtomobilske odgovornosti.

Komisija soglaša, da so še možnosti za izboljšanje, zlasti v novih državah članicah glede stopnje ozaveščenosti državljanov o orodjih, ki so jih oblikovale direktive EU o zavarovanju avtomobilske odgovornosti, kot npr. o mehanizmu pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov ali o obstoju nacionalnih informacijskih centrov.

Zavarovalništvo lahko in mora igrati glavno vlogo na tem področju. Komisija je prispevala k potrebi po informacijah žrtev prometnih nezgod in motoristov z objavo številnih letakov o zavarovanju avtomobilske odgovornosti na portalu Tvoja Evropa. Na nacionalni ravni obstaja še veliko drugih virov informacij, kot so avtomobilski klubi, uradi za zavarovanje avtomobilske odgovornosti, agencije za obravnavanje odškodninskih zahtevkov in drugi.

Za konec: v zadnjih letih je postalo redno poročanje o vprašanih zavarovanju avtomobilske odgovornosti Evropskemu parlamentu dobro uveljavljena praksa in z veseljem pričakujem naše nadaljnje dobro sodelovanje.

Othmar Karas, predstavnik pripravljavca mnenja Odbora za pravne zadeve. – (DE) Gospod predsednik, komisarka, poročevalca, gospe in gospodje, v imenu predsednika Odbora za pravne zadeve, gospoda Garganija, bi se rad zahvalil poročevalcu za njegovo poročilo in dobro sodelovanje.

Obstajajo predvsem tri točke, ki bi jih rad poudaril: prvič, interesi potrošnikov, drugič, načelo subsidiarnosti in tretjič, umestnost. Prepričani smo, da je veliko bolj v skladu s potrošnikovimi interesi, če se sheme prostovoljnih stroškov postopka za zavarovanje avtomobilske odgovornosti v Evropi ne spremenijo v obvezno shemo. Ne potrebujemo paketov obveznih produktov ali povezovanja produktov, ki bi preprosto zviševali ceno zavarovanja in omejili izbiro potrošnikov.

Pri vprašanju subsidiarnosti pozdravljam dejstvo, da poročevalca ne poskuša za vsako ceno vpeljati usklajevanja. Države, v katerih so nekateri stroški postopka že zajeti v zavarovanje avtomobilske odgovornosti, lahko nadaljujejo s to vrsto sheme, pri tem pa jih druge države niso dolžne posnemati.

Glede vprašanja umestnosti bi rad spomnil Parlament, da se ukvarjamo z vprašanjem, ki ima v številkah le zelo omejen pomen. Čezmejne nesreče znašajo samo okrog 1 % cestnoprometnih nesreč in skoraj vse se poravnajo zunajsodno. Čestitam poročevalcu za poročilo.

Andreas Schwab, v imenu skupine PPE-DE. – (DE) Gospod predsednik, komisarka, gospe in gospodje, na začetku bi se rad zahvalil kolegu Nickolayu Mladenovu za res odlično delo pri tem zelo težkem vprašanju. Njegovo samoiniciativno poročilo zajema vse ključne probleme in opravi to res izvrstno.

Kljub temu bi rad poudaril, da je to poročilo le en kosček sestavljanke vsakdanjih opravkov, ki jih imajo ljudje z EU. Gospod Karas je pravilno poudaril, da čezmejne nesreče predstavljajo samo zelo majhen odstotek cestnoprometnih nesreč in da se večinoma poravnajo zunajsodno. Glavni nemški tedenski časopis pa je prejšnji teden objavil članek, ki opisuje, kako je navaden državljani hotel registrirati nemški avto v Italiji in je osem mesecev pozneje ugotovil, da to preprosto ni mogoče. Državlani, ki se ukvarjajo s tem problemom kot posamezniki, so zaradi tega skrajno nesrečni.

Zato ima to poročilo s pobudo za prostovoljne sheme pravilen pristop. Kljub temu morajo države članice odigrati vlogo pri odločanju, ali ni morda uskladitev zakona o nadomestilih v Evropski uniji dolgoročno veliko boljša rešitev, ki je bolj v skladu z interesi državljanov.

Tukaj v Parlamentu in zlasti v Odboru za pravne zadeve smo se ob različnih priložnostih ukvarjali z vprašanjem nepogodbenih škod (na primer v primeru Rimske II) in zdaj je na državah članicah, da pogledajo, katere alternativne rešitve lahko najdejo, če uskladijev zakon o nadomestilih in sprejetje stroškov postopka kot škode ni sprejemljivo za ta parlament zaradi vprašanja pristojnosti.

To je vprašanje, ki ga bomo v prihodnosti morali rešiti. Ob tem je predlog gospoda Mladenova izjemen in zasluži našo podporo.

Diana Wallis, v imenu skupine ALDE. – Gospod predsednik, zavarovanje avtomobilske odgovornosti je bila zgodba o uspehu tega parlamenta in dolga vrsta direktiv dejansko še vedno predstavlja nekatere nedokončane posle, to je posle, ki na žalost vključujejo vedno večje število naših državljanov, ki uveljavljajo svojo pravico prostega pretoka v Uniji.

Poročilo gospoda Mladenova daje zelo pomemben prispevek k delu v teku. Jasno je, da je treba zahtevke poenostaviti, kolikor je le mogoče, in spoštovati trimesečno obdobje. Travma zaradi nesreče se ne sme povečati še zaradi pravne travme. Vemo, da obstajajo zapletena vprašanja navzkrižja zakonodaje, ki jih je hotel ta parlament rešiti s pristopom k II. Rimski uredbi. Zdaj nam je pomagalo Evropsko sodišče s sodbo Oldenburg, v kateri je Sodišče povežalo Četrto direktivo in Bruseljsko uredbo na način, kot smo ga predvideli, in omogočilo žrtvi, da je sprožila pravni spor v svoji državi stalnega prebivališča, namesto da bi morala na obtoženčevo sodišče. To bo ustvarilo pritisk na potrebo po zunajsodnih poravnava. To je pomemben razvoj. Lahko, da bo kratkoročno povzročil nekatere težave, vendar komisarka, zagotoviti morate, da bodo države članice spoštovale to sodbo in to razlago zakonodaje EU.

Naslednja stopnja je oblikovanje sistema, ki izhaja iz nadaljnjih študij II. Rimske pogodbe, ki zagotavlja, da dobijo žrtve celotno odškodnino glede na razmere v svoji domači državi. Zgodba je v teku, dosežki pa so že zelo veliki.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – Gospod predsednik, najprej bi se rad pridružil zahvalam Nikolayu Mladenovu za zelo pomembno in resno delo. Upam, da bo njegovo prvo pomembno poročilo za Odbor za notranji trg prvo od mnogih. Bilo je v veliko pomoč, da je prišel in pogledal to vprašanje s svežimi očmi in zastopal državljane, ki uživajo nove pravice s članstvom v Evropski uniji in morda pričakujejo, da se bodo nekatera vprašanja reševala bolje kot v preteklosti.

Rad bi nadgradil nekatere točke, ki so jih podali številni kolegi, predvsem Diana Wallis in Andrew Schwab. Z Diana sva sodelovala na tem področju, odkar sva prišla v Parlament leta 1999 in zato razumeva njegovo pomembnost. Mislim, da je pošteno reči, da če ne bi Parlament stalno odpiral teh vprašanj pri Komisiji in povedal, da je režim zavarovanja avtomobilske odgovornosti, predvsem pa njegovi čezmejni vidiki, povsem nesprejemljiv, potem mislim, da danes ne bi bili tu, kjer smo, in niti blizu Četrte direktivi o zavarovanju avtomobilske odgovornosti in morda že v iskanju pete.

To kaže, kako lahko Parlament resnično odraža interese državljanov v zapletenih čezmejnih vprašanjih, ki pa ne pridejo v igro, če ljudje ne naletijo na resne probleme. Ljudje so prišli k nam s svojimi problemi, ker so imeli nesreče v drugih državah pa ne morejo dobiti odškodnine za poškodbe, ki so v številnih primerih hude ali celo doživljenjske.

Vesel sem bil, da se je komisarka v skladu s svojo močno zavezanostjo potrošnikom in energijo, ki jo posveča temu portfelju, pripravljena lotiti tega vprašanja. Vendar bi poudaril predvsem to, kar je rekel Nikolay Mladenov v svojem poročilu, da je treba povečati sodelovanje med zavarovalništvom, državami članicami in Komisijo in bolje izkoristiti obstoječo zakonodajo. Delujemo kot posebno aktivna skupina, da bi poživili sistem in mislim, da smo upravičeni do malo več podpore evropskega zavarovalništva.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Podobno kot moji kolegi poslanci, ki so prispevali k današnji razpravi, tudi jaz menim, da je poročilo Nikolaya Mladenova prišlo v pravem času in je zelo pomembno v zvezi z varstvom potrošnikov.

V smislu povečanega obsega potovanja z avtomobili v tujino, zlasti po povečanju EU in razširitvi Schengena, so mnogi evropski državljani postali žrtve nesreč na tujem in imajo zaradi nevednosti resne probleme.

Pred potovanjem v tujino z avtomobilom morajo državljani dobiti osnovne informacije o tem, kako se obdelujejo zahtevki. Pomembno je, da stopijo v stik z ustreznimi informacijskimi centri, ki so na podlagi Četrte direktive o zavarovanju avtomobilske odgovornosti ustanovljeni v vseh državah članicah. Paket predpogodbenih informacij bi moral vključevati celovite informacije za potrošnike o tem, kako deluje sistem pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, in o zavarovanju stroškov postopka.

Države članice so vzpostavile različne sisteme in nacionalni regulativni organi so bolj usposobljeni, da jamčijo najvišjo možno raven varstva potrošnikov na svojih nacionalnih trgih. Iz tega razloga soglašam s poročevalcem, da ni nujno, da se uskladijo nacionalne kazenske določbe na ravni Skupnosti.

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Oblikovanje omrežja pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov štejem za koristno pridobitev direktive o zavarovanju avtomobilske odgovornosti iz leta 2000. Prizadevanja bodo pospešila poravnavo zahtevkov iz zavarovanja avtomobilske odgovornosti.

Kar zadeva kazni za zamude pri obravnavi zahtevkov, se strinjam s stališčem poročevalca. Na podlagi subsidiarnosti so nacionalni regulativni organi bolj usposobljeni, da jamčijo najvišjo možno raven varstva potrošnikov na svojih nacionalnih trgih.

V skladu z razpoložljivimi podatki se več kot 90 % vseh zahtevkov poravna zunajsodno, tako da v tem pogledu ni potrebe po pobudi Komisije za uvedbo obveznega zavarovanja stroškov postopka po vsej Evropski uniji. To bi dvignilo stroške obveznega zavarovanja avtomobilske odgovornosti in obremenilo sodišča z dodatnimi spori, ki bi se lahko zunajsodno poravnali.

Prostovoljna narava zavarovanja stroškov postopka se mora ohraniti in v novih državah članicah morajo državljani dobiti več informacij o zavarovalnih produktih.

Colm Burke (PPE-DE). – Gospod predsednik, kot pravnik, ki se je ukvarjal s čezmejnimi zahtevki, pravim, da ni vse tako rožnato, kot je morda nakazano v poročilu. Čeprav pozdravljam poročilo, so nekatere vrste problemov, na katere sem naletel, problemi, ko obstaja zavarovanje stroškov postopka, pa vendar so imeli vlagatelji zahtevka težave pri povračilu stroškov iz tega naslova. Ti upravičenci so šli skozi sodne postopke in porabili denar za ovrednotenje svojih zahtevkov, potem pa so spoznali, da po eni strani zavarovalec kršitelja, ki je povzročil nesrečo, ne izplačuje celotnih stroškov za pripravo primera, in po drugi strani tudi njihova lastna zavarovalnica, pri kateri so imeli zavarovanje za kritje stroškov postopka, ne izplačuje teh stroškov in se izmika svoji odgovornosti.

To je področje, ki ga moramo pogledati in zelo previdno obravnavati. Na primer, imel sem primer, kjer smo morali plačati 30.000 EUR za forenzično računovodsko poročilo in nam niso odobrili celotnega povračila stroškov za to poročilo. Čeprav je imela oseba lastno zavarovanje, ni mogla dodati svoje zavarovalne police za stroške in tudi ni mogla dobiti povrnjenih stroškov iz te police. To je stvar, ki jo moramo pogledati in poskrbeti, da se pravilno spremlja.

Meglana Kuneva, članica Komisije. – Gospod predsednik, dovolite, da se še enkrat zahvalim za koristno delo, ki ga je predstavil gospod Mladenov s pomočjo svojih kolegov. Tudi za Komisijo je zelo koristno. Komisija pripravlja študijo, ki obravnava stopnje odškodnin, dodeljenih čezmejnim žrtvam in to vprašanje so sprožili gospa Wallis in nekateri drugi kolegi. S to študijo skušamo doseči objektivno, dobro utemeljeno in na dokazih temelječo analizo vprašanja. Študija je v teku in Komisija preučuje drugo vmesno poročilo.

Gospod Harbour je tudi omenil, da moramo biti zelo konkretni v svojem delu in tesno sodelovati pri tem vprašanju, da bomo ustvarili notranji trg, ki bo boljši za posle in potrošnike. Pri tem sodelovanju je zelo pomembno, da smo organizirani.

Res sem več kot vesela, da je poročilo gospoda Mladenova to opravilo z dobro zastavljenimi sestavnimi deli in dobilo tako prijetno in pomenljivo podporo kolegov.

Še enkrat čestitke in hvala vam.

Nickolay Mladenov, poročevalec. – Gospod predsednik, rad bi se zahvalil komisarki in svojim kolegom za zelo zanimive in prodorne pripombe na to poročilo. Trdno verjamem, da je najbolj zavarovan potrošnik tisti, ki je najbolj informiran o svojih pravicah in lahko te pravice brani na podlagi dobljenih informacij. Mi kot zakonodajalci moramo poskrbeti, da potrošniki dobijo informacije in da se lahko svobodno odločajo, ali se bodo zaščitili pred nekaterimi tveganji ali ne in se jim pri tem ne vsiljuje enotna raven za vse.

Gospa Wallis, Andreas Schwab in gospod Burke so načeli izredno pomembne točke, ki presegajo zelo omejen obseg tega poročila. Zelo sem srečen, da je komisarka Kuneva povedala, da si bo Komisija prizadevala za nadaljnjo študijo številnih vprašanj, ki so bila načeta v tem parlamentu. Prepričan sem, da bo Parlament zelo podrobno pregledal študijo, ki jo bo pripravila Komisija, se vrnil in natančno pogledal vprašanja, ki jih je odprl gospod Burke, ki popolnoma držijo in se o njih vedno več razpravlja v številnih državah članicah, tudi v moji. Gospa Schwab je postavila vprašanje enotnega pristopa do škod, kar je zelo tehtno vprašanje za vse nas. Upam, da bo Komisija v študiji obravnavala tudi to vprašanje.

Dovolite, da rečem par stvari tudi o tem, kar bo sledilo temu poročilu. Upam, da bo Komisija zelo resno vzela svojo odgovornost, da mora spremljati nacionalne oblasti pri izvajanju obstoječih kazenskih določb. Ko smo zbirali informacije, da bi sestavili to poročilo, nekaj držav članic pravzaprav ni bilo preveč pripravljenih, da bi zagotovile informacije o tem, kako deluje sistem v njihovi družbi, vendar nam je na koncu uspelo dobiti ustrezen odgovor. Pazljiva preučitev, kako deluje sistem in kako ga je v prihodnje mogoče izboljšati, je pomembna naloga in prepričan sem, da bo Komisija vzela to zelo resno v mesecih in letih, ki prihajajo.

Predsednik. – Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo v torek.

24. Usklajena strategija za izboljšanje boja proti davčnim goljufijam (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je poročilo (A6-0312/2008) gospe Bowles v imenu Odbora za ekonomske in monetarne zadeve o usklajeni strategiji za izboljšanje boja proti davčnim goljufijam (2008/2033(INI)).

Sharon Bowles, poročevalka. – Gospod predsednik, dovolite, da izkoristim to priložnost in se zahvalim kolegom za njihov prispevek, zlasti o eni ali dveh temah, o katerih imamo še vedno različna mnenja. Mislim, da imamo več skupnega, kot nas ločuje in da lahko dosežemo zadovoljiv rezultat, če se ne bomo preveč oddaljevali od bistva teme.

Širša načela, ki so podlaga tega poročila o davčnih goljufijah, so preprosta in le goljufi sami bi jim nasprotovali. Davčne izgube zaradi goljufij je težko oceniti. Goljufi in tisti, ki se izogibajo davkom, pazijo, da skrijejo svojo dejavnost pred davčnimi organi, a po ocenah je raven goljufij v EU med 200 in 250 milijardami EUR ali 2–2,5 % skupnega BDP.

Moje vprašanje je, ali vlagamo 2–2,5 % naših skupnih prizadevanj v reševanje tega? Ker je odgovor na to vprašanje očitno „ne“, je možen samo en sklep. Potrebno je več prizadevanj, več pozornosti in zlasti je potrebno več skupne sodelujoče pozornosti držav članic.

Zdaj je goljufija na področju DDV, zlasti manjkajoči promet ali davčni vrtiljak, morda največji posamični vzrok davčne izgube. Dogaja se preprosto zaradi luknje v ureditvah za DDV, po katerih se ta ne zaračuna za čezmejno trgovino znotraj Skupnosti. Tako se nakupi brez DDV lahko prodajo naprej, DDV se spravi v žep in trgovec nato izgine. V zapletene vrtiljake se lahko zapletejo nedolžni trgovci, ukrepi znotraj držav članic za boj proti goljufijam, kot so zamrznitev rabatov, pa lahko škodujejo nenevarnim poslom. To je v moji državi, Združenem kraljestvu, dobro znan problem. Zato je to še toliko bolj razlog, da se lotimo problema pri koreninah.

S pragmatičnega vidika bo DDV moral ostati davek na potrošnjo, ki temelji na stekanju k davčnemu organu končne destinacije. Poročilo predlaga, da bi bilo treba za dobave znotraj Skupnosti zaračunavati DDV po minimalni stopnji 15 %, država članica uvoznica pa bi nato zaračunala svojo lastno domačo stopnjo v poznejših fazah.

Teh 15 %, ki bi jih zbrala država članica izvora, bi bilo nato treba izročiti državi članici končne porabe po določeni metodi obračuna ali poravnave. To je zdaj tehnično izvedljivo, še toliko bolj, ker se neizogibno približujemo beleženju transakcij v realnem času. In ni treba, da je centralizirano, opravi se lahko decentralizirano ali dvostransko.

Glede drugih načinov za boj proti goljufijam in izogibanju davkom sta bistvena izmenjava informacij in sodelovanje in, upam si reči, da stališče „takojšnjega unovčenja“ zaradi „Kaj pa imam jaz od tega?“ v nekaterih okrožjih ne vodi v napredek in je kratkovidno razmišljanje. Poračun pride pozneje, ko ste na strani prejemnika.

Davčni organi morajo vedeti za sredstva, da lahko pomagajo izslediti skriti dohodek, ki je morda neprijavljen ali pa izvira iz same kriminalne dejavnosti. Možnosti za to pa so manjše, če je omejena izmenjava informacij med organi. Tudi tukaj je za čim večjo učinkovitost potrebno mednarodno sodelovanje.

Nazadnje me to pripelje do revizije direktive o davkih na prihranke. Pravilno je, da se ta direktiva ponovno pregleda, že zato, da bi odpravili luknje, kot je uporaba alternativnih pravnih oseb za podlago pri izogibanju določbam. Davčni odtegljaj ni idealen, vendar smo tu v precepu, ali ga je mogoče izvajati brez nezaželenih posledic.

To so vprašanja, ki smo jih obravnavali v tem poročilu. Predajam vam ga in z zanimanjem pričakujem bližnjo razpravo.

László Kovács, član Komisije. – Gospod predsednik, najprej bi se rad zahvalil Evropskemu parlamentu in zlasti poročevalki, gospe Bowles za zelo konstruktivno poročilo o usklajeni strategiji za izboljšanje boja proti davčnim goljufijam.

Maja 2006 je Komisija predstavila sporočilo, namenjeno široki razpravi o različnih elementih, ki bi jih bilo treba upoštevati v strategiji proti goljufijam v Skupnosti.

Veseli me, da Evropski parlament priznava in podpira sprejete pobude in izbrani pristop Komisije v njenem sporočilu. Enako me veseli, ko vidim, da Evropski parlament vabi Komisijo, da predloži nadaljnje predloge.

Poročilo je zelo koristen in celovit prispevek k sedanjí razpravi o boju proti davčnim goljufijam. Komisija v celoti soglaša, da goljufije niso problem, ki bi ga bilo mogoče uspešno premagati samo na nacionalni ravni.

Komisija bo upoštevala številne pripombe in pobude, ki jih je dal Evropski parlament v okviru svojega delovanja pri sedanjih in bližnjih zakonodajnih predlogih za konvencionalne ukrepe v boju proti davčnim goljufijam.

V zvezi z ukrepi, predvidenimi v letu 2008, lahko potrdim, da Komisija načrtuje predložitev treh sklopov zakonodajnih predlogov, enega v oktobru, drugega v novembru in tretjega v decembru 2008. Ti sklopi ukrepov vključujejo izboljšane postopke za registracijo in objavo oseb, ki so zavezanci za DDV, da bi zagotovila hitro odkrivanje in objavo lažnih obdavčljivih oseb in povečala varnost poštenega poslovanja. Zakonodajni predlogi bodo zajemali tudi solidarno odgovornost, oblikovanje evropskega omrežja (EUROFISC), namenjenega izboljšanju sodelovanja, tako da bi odkrivali goljufe že na zgodnji stopnji, določitev pogojev za izjeme DDV pri uvozu, vzajemno pomoč pri izterjavi, avtomatiziran dostop do podatkov, potrditev imena in naslova davkoplačevalcev v sistemu izmenjave podatkov o DDV in skupno odgovornost za zaščito prihodkov vseh držav članic.

Do oktobra bo Komisija predstavila sporočilo, ki določa skladnost pristopa, ki ga bo predstavila skupaj s časovnim razporedom prihodnjih ukrepov. Sporočilo bo obravnavalo tudi vprašanja, ki se nanašajo na dolgoročni pristop, zlasti potrebo po preučitvi boljše uporabe sodobnih tehnologij, ki so bile poudarjene tudi v vašem poročilu.

Komisija je še vedno odprta za preučevanje alternativnih sistemov sedanjemu sistemu DDV pod pogojem, da so izpolnjeni nekateri pogoji. Poročilo v tem smislu omenja mehanizem obrnjene davčne obveznosti in obdavčitev dobav znotraj Skupnosti. Komisija je ponudila obe radikalni možnosti v proučitev Svetu ECOFIN, a do zdaj države članice še niso pokazale politične volje, da bi sprejele tako daljnosežne ukrepe.

Glede neposrednih davkov Komisija pripravlja pregled Direktive o obdavčitvi prihrankov in namerava predložiti poročilo o delovanju direktive do konca septembra, kot je zahteval Svet ECOFIN 14. maja 2008. Med pregledovanjem smo pozorno analizirali sedanjí obseg direktive in potrebo po spremembah, da bi povečali njeno učinkovitost. Poročilo bo sledil predlog za spremembe Direktive o obdavčitvi prihrankov, ki se bodo izkazale za potrebne in primerne. Komisija je tudi natančno upoštevala sklepe Sveta ECOFIN z istega dne, ki so poudarjali pomen pospeševanja načel dobrega upravljanja na področju davkov – to je preglednost, izmenjavo informacij in pošteno davčno konkurenco – in vključitve sorodnih določb v sporazume s tretjimi državami in skupinami iz tretjih držav.

Zahvaljujoč tesnemu sodelovanju z državami članicami v strokovni skupini Komisije za strategijo boja proti davčnim goljufijam dobiva zamisel strategije boja proti davčnim goljufijam na ravni EU konkretno obliko. Najavljeni ukrepi bodo velik korak naprej, tudi če bodo potrebna nadaljnja prizadevanja.

V zvezi z vašo razpravo o davčni konkurenci boste izvedeli, da smo se v skupini za kodeks obnašanja ukvarjali z odpravo škodljivih ureditev za davek iz dejavnosti v EU. Gledano v celoti je skupina za kodeks obnašanja ocenila prek 400 ukrepov v sedanjih 27 državah članicah in njihovih pridruženih območjih ter čezmorskih ozemljih, od katerih jih je več kot sto veljalo za škodljive. Skoraj vsi od teh sto ukrepov so bili že ukinjeni, preostali pa so predvideni za ukinitve ob upoštevanju prehodnih ureditev. Delo, opravljeno na podlagi kodeksa, je bilo uspešno. Pripomoglo je k odstranitvi skoraj vseh škodljivih davčnih ukrepov v državah članicah in njihovih odvisnih ali pridruženih ozemljih.

Za konec bi se rad zahvalil Evropskemu parlamentu za njegov konstruktiven prispevek k razpravi o usklajeni strategiji za izboljšanje boja proti davčnim goljufijam.

Othmar Karas, pripravljavec mnenja Odbora za pravne zadeve. – (DE) Gospod predsednik, komisar, poročevalka, hvala za vaše sodelovanje in vaše poročilo.

Imam štiri točke. Prvič, verjamemo, da moramo poudariti, da so davčne goljufije nekaj, proti čemur se ne moremo bojevati v izolaciji in da je bistven usklajen pristop, tako med posameznimi državami članicami, kot s tretjimi državami. Drugič, načrtovani pilotni projekti za boj proti davčnemu vrtiljaku so dobra zamisel in smo jih upoštevali, vendar bi opozorili, da to ne sme voditi v nikakršno poslabšanje v okviru pogojev za mala in srednje velika podjetja. Tretjič, izrecno podpiramo predloge Komisije za spremembo Direktive o DDV in Uredbe Sveta o upravnem sodelovanju na tem področju. Četrtrič, vesel sem, da je razprava o splošnem umiku bančne tajnosti nekaj, kar ni doseglo večine v nobenem odboru in jo je zdaj odločno zavrnila velika večina.

Werner Langen, v imenu skupine PPE-DE. – (DE) Gospod predsednik, dovolite, da se pridružim čestitkam, ki jih je dobila poročevalka. Boj proti davčnim goljufijam je vprašanje, s katerim se Parlament ukvarja že leta in na žalost ima komisar kljub številnim pobudam in celoviti podpori Parlamenta le malo pokazati na poti k uspehu, čeprav bi bilo to nujno potrebno, zaradi oviranja s strani držav članic v večjem ali manjšem obsegu. Človek bi mislil, da je napredek v boju proti davčnim goljufijam v interesu držav članic, glede na to, da govorimo o povrnitvi škode v znesku 200 milijard EUR na leto (z drugimi besedami, več kot je proračun EU) brez vsake potrebe po dviganju davčnih stopenj za poštene davkoplačevalce. V vsaki razpravi o tem vprašanju je potem bistveno, da se poudari, da je nekaj odgovornosti tudi na samih državah članicah.

Sprejetje poročila se je izkazalo za razmeroma težavno, ker so se na začetku pojavili problemi z nekim posebnim vprašanjem v odboru, vendar je ta zadeva zdaj rešena. Gospa Bowles je pokazala veliko pripravljenost za sodelovanje. Z našega vidika je bilo to težko poročilo, ker je vključevalo spremembo, ki je mi nismo podprli. Celó zdaj so predlogi, da bi iztisnili zadnjo kapljo iz davkoplačevalcev in davčnih virov. Ali je to razumna opcija ali pa bo preprosto vodila v nove kršitve, bomo še videli. Predvsem sprememba 4, ki sta jo predlagala dva od naših kolegov poslancev iz skupine socialdemokratov in je namenjena razveljavitvi Direktive o obdavčitvi prihrankov, ni nekaj, kar bi lahko podprli.

Naše stališče je torej: v celoti podpiramo poročilo gospe Bowles v vseh drugih vidikih, a če bo sprememba 4 o ukinitvi Direktive o obdavčitvi prihrankov dobila večino, bomo zavrnil poročilo v celoti.

Benoît Hamon, v imenu skupine PSE. – (FR) Gospod predsednik, tudi jaz bi se rad zahvalil gospe Bowles za kakovost njenega dela in za rezultat, ki smo ga lahko dosegli v Odboru za ekonomske in monetarne zadeve ob tako pomembnem besedilu, kot je to. Rad bi spomnil kolege poslance, da javna denarnica trenutno izgublja od 200 do 250 milijard EUR zaradi davčnih goljufij na notranjem trgu. Te manjkajoče milijarde pomenijo manj javnih naložb, manj šol, manj javnih storitev, več socialnih potreb, ki jih ni mogoče izpolniti, in za nadomestilo seveda pogosto višje davke za tiste poštene in ponižne davkoplačevalce, ki nimajo časa, da bi ga namenili za izogibanje davkom in nakupovanje z iskanjem ugodnejše obdavčitve.

Navdušen sem, ko vidim, da je glede vprašanja o DDV splošno soglasje v tem parlamentu, da je treba končati goljufije in prakse, ki izkoriščajo krhkost prehodnega sistema, vzpostavljenega leta 1993. Po liechtensteinskem škandalu se vsi dobro zavedamo, da največje davčne goljufije zagrešijo tisti veliki varčevalci, ki vlagajo znatne vsote denarja v tretje države, ki so pogosto davčni raji, da bi se izognili davkom.

Evropska unija ima instrument za boj proti tej goljufiji: Direktivo o obdavčitvi prihrankov. Vendar ima ta direktiva, kot je poudarila gospa Bowles, preveč lukenj in zajema samo prihodek iz prihrankov v obliki obresti, izplačanih posameznikom. Zato je trenutno mogoče vse preveč zlahka umetno ustanoviti pravno osebo, včasih z enim samim družbenikom ali delničarjem, ali si izmisliti finančne prihodke, ki niso točno obresti, da bi se izognili davkom.

Torej je nujno potrebno, da se razširi obseg te direktive, kot je predlagano v poročilu, tako da davčne goljufije vsaj ne bodo tako enostavne. To je v bistvu moralna obveznost.

Moram izraziti svojo začudenost in razočaranje nad spremembo, ki jo je predlagala skupina PPE-DE, ki se zaradi plahosti in svoje usmeritve konča s predlogom, naj se nič ne spremeni in da bi se morali glede davčnih goljufij držati sedanjega stanja.

Dajmo ta stališča evropskih ljudem, zlasti Nemcem, pa bomo videli, kako bodo Evropejci in Nemci ocenili možnosti, ki smo jih izbrali tukaj. Slišal sem velike izjave, dane medijem, zlasti nemškim medijem, o tem vprašanju davčnih goljufij. Tukaj, v miru Evropskega parlamenta, so bile sprejete drugačne izbire. Upam, da bodo Evropejci njihov sodnik.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, v imenu skupine UEN. – (PL) Gospod predsednik, komisar, rad bi poudaril tri vprašanja v teku te razprave. Prvič, po ocenah znašajo davčne izgube zaradi davčnih goljufij s področja DDV in trošarin več kot 2 % BDP Evropske unije. Skupne izgube so med 200 milijard EUR in 250 milijard EUR. To so ogromni zneski denarja. Nacionalni prihodki se zmanjšajo in obstaja tudi vpliv na strukturo proračuna prihodkov Evropske unije, ker se poveča delež lastnih prihodkov, ki temeljijo na BND.

Drugič, kljub tej diagnozi lahko rešitve, predlagane v poročilu, storijo več škode kot koristi. Sklicujem se na primer na rešitve, ki se nanašajo na transakcije znotraj Skupnosti, kot je mehanizem obrnjene davčne obveznosti, pri katerem davek plača prejemnik, ne dobavitelj. Tudi mene skrbi v zvezi s predlogom o poenotenju stopenj DDV, kar v praksi pomeni odpravo znižanih stopenj, in v zvezi s predlogom za vzpostavitev sistema klirinških hiš za porazdelitev davka med državami članicami.

Tretjič, zdi se, da je to, kar je res potrebno za boj proti davčnim goljufijam, tesno sodelovanje med davčnimi upravami držav članic. To bi vključevalo hitrejšo izmenjavo informacij in morda celo samodejni dostop do nekaterih podatkov v zvezi z davkoplačevalci DDV in plačniki trošarin.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Gospod predsednik, oglašam iz dveh razlogov. Prvič, ker je to vprašanje, kot je rekel gospod Langen, ki je že dolga leta na našem dnevnem redu in bi se morali res vprašati, zakaj ni nobenega napredka, zlasti ko nanese na področje izogibanja DDV-ju. Drugič, za večino Evropejcev je nesprejemljivo, da tukaj tako hinavsko razpravljamo o izogibanju davkom in o goljufijah, se pravi o davkoplačevalskem denarju, ne da bi se teh problemov lotili tukaj med nami.

Evropski parlament, kot ga predstavljajo številni poslanci, je leglo goljufije. O tem lahko beremo v Galvinovem poročilu in drugje, čeprav se poskuša to pomesti pod preprogo. Naj omenim le Chichesterja, Purvisa ali nekatere liberalne poslance. To je škandal. Če se ne lotimo primerov goljufije v svojih vrstah, nam manjka verodostojnosti in nimamo nobene pravice, da kritiziramo druge.

Pozivam OLAF, še posebno pa parlamentarno upravo in parlamentarne skupine, da se to razčisti. Nezaslišano je, da se od vseh mest ravno tukaj poskušajo stvari potlačiti.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Hvala, gospod predsednik. Zelo sem vesel, da nastaja strategija Skupnosti za to vprašanje, čeprav počasi, morda prepočasi. Soglašam, da mora biti boj proti davčnim goljufijam po eni strani vgrajen v posamezne nacionalne obveznosti držav članic, vendar mora biti vgrajen tudi v lizbonski program Skupnosti.

Moje ugotovitve so naslednje: prvič, ne strinjam se z oblikovanjem poročila Parlamenta, po katerem naj bi krepitev davčne konkurence po nepotrebnem izkrivljala notranji trg in spodbujala socialni model. To odraža obsedenost z določanjem najnižjih stopenj obdavčenja za vsako področje obdavčenja, ki obstaja, kar bi dejansko povzročilo nepoštenost, poleg vpliva na inflacijo, ker bi prizadelo tiste, ki so sicer pospravili pri sebi in bi lahko znižali davke. Glede posrednega obdavčenja, ki tudi spada v pristojnost Skupnosti, ni sprejemljiva politika sklicevanja izključno na najnižje vrednosti, ne da bi nam omogočili uravnavanje najvišjih. Rad bi opozoril, da je vzrok za žarišče zlorab, ki se pojavljajo pri trošarinah, v povečanju najnižjih stopenj, ker spodbuja razširjanje ekonomije črnega trga in izdelavo doma narejenih proizvodov, kar je v nasprotju z vsemi politikami Skupnosti. Nadalje, na področju DDV sem zadovoljen s politiko majhnih korakov in z eksperimentalno zamisljivo obrnjene davčne obveznosti, vendar so tu potrebni tudi preiščeni koraki naprej. Po mojem mnenju bi glede na raven tehnologije, ki jo imamo danes, to zlahka storili pri čezmejnih transakcijah na notranjem trgu, DDV dobavitelja za namembno državo pa bi zlahka pobrali in prenesli na namembno državo. Da bi to storili, pa mora seveda med davčnimi organi držav članic obstajati večja pripravljenost za sodelovanje, ki je še vedno primanjkuje, zato lahko globoko zajamemo sapo in to dosežemo zdaj, ko je bil uveden evro in je začela veljati Direktiva o plačilih. Za konec, mislim, da je pomembno ukrepati predvsem glede poslovanja offshore podjetij zunaj Unije, ker je davčna osnova pogosto speljana tja pred obdavčitvijo in se nato vrne od tam k družbam v Uniji prek neurejenih transakcij, da bi se izognile davku in to ni v interesu izbiranja ugodne davčne lokacije. Hvala.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Gospod predsednik, komisar Kovács, gospe in gospodje, v skladu z nekaterimi ocenami davčne goljufije v Evropi presegajo 6 % davčnih prihodkov. To razjeda zaupanje v davčne sisteme, v sposobnost in poštenost oddelkov državne blagajne in blaginjo državljanov. To so plodna tla za neformalno ekonomijo in organizirani kriminal.

Znotraj Evropske unije vpliva na pravilno delovanje notranjega trga, izkrivlja konkurenco in škodi finančnim interesom EU in tudi izpolnjevanju lizbonske strategije.

Če bi se plačevali davki za eno četrtno svetovnega bogastva, ki je v skladu s podatki Mednarodnega denarnega sklada skrito v davčnih rajih, bi se lahko brez varčevanja denarja pokrili razvojni cilji Združenih narodov za novo tisočletje.

Evropska unija mora biti odločna v svojem boju proti davčnim goljufijam. To lahko stori varno in odgovorno, brez nalaganja čezmernih bremen na naše gospodarstvo. Povečanje čezmejne trgovine in učinkov globalizacije zahtevajo, da smo odločni pri pospeševanju evropske strategije proti davčnim goljufijam. Nacionalni ukrepi niso dovolj.

Ta strategija mora imeti notranjo razsežnost, lotiti se mora problemov, ki jih povzročajo goljufije z DDV in posebnimi davki, ter vprašanj izogibanja davkom v smislu neposredne obdavčitve, pa tudi zunanjo razsežnost z zagovarjanjem gospodarske teže Evropske unije.

Ne moremo razočarati tistih naših državljanov, ki natančno izpolnjujejo svoje davčne obveznosti in od Evropske unije pričakujejo vodenje.

V tem smislu zahtevamo, da je paket ukrepov proti goljufijam na področju DDV, ki ga bo Komisija predstavila naslednji mesec, ambiciozen in da je poročilo, najavljeno za konec tega meseca o uporabi obdavčitve prihrankov, uporabno za resničen napredek v boju proti goljufijam na tem področju v Evropi. Pozdravljamo splošno vsebino poročila, ki ga je pripravila gospa Bowles, in ji čestitamo. Prepričani smo, da bo to poročilo sprejeto na plenarni seji in če ne bodo pripravljene izboljšave, da vsaj ne bomo nazadovali.

Desislav Chukolov (NI). - (BG) Gospa Bowles, občudujem vašo željo, da bi premagali davčne goljufije na evropski ravni.

Vendar pa razmišljam, kaj bo to pomenilo za tiste, ki zdaj vladajo v Bolgariji. Če bi se primeri davčnih goljufij v Bolgariji prenehali, vam zagotavljam, da na naslednjih volitvah liberalci iz muslimanske stranke Gibanje za pravice in svoboščine ne bi dobili niti polovice tistega odstotka, ki bi ga dobili v tem trenutku. Če bi se kraja javnih sredstev v moji državi enkrat za vselej nehala, socialisti ne bi mogli več sponzorirati svojih kampanj oziroma svojih nesmiselnih pobud.

Kot član stranke Napad bom podprl vaše poročilo, kajti Napad je edina stranka v Bolgariji, ki dela za ustavitev črpanja državnih skladov in Napad je stranka, katere platforma vključuje čvrsto zavezo za pregled vseh sumljivih in pokvarjenih poslov, ki so povzročili škodo za državni proračun in ki do zdaj niso koristili niti eni ali dvema političnima silama. Hvala.

Astrid Lulling (PPE-DE). - (FR) Gospod predsednik, prosim dovolite mi, da najprej rečem gospodu Hamonu, da nas njegovo izsiljevanje niti najmanj ne navdušuje in obžalujem, da je bil očitno žrtev velikega nesporazuma.

Gospod predsednik, čeprav se v grobem strinjam s poročilom gospe Bowles, verjamem, da je treba poudariti dve točki. Prvič, prehodni sistem DDV, ki izvira iz leta 1993, zdaj kaže svoje omejitve. Ne verjamem, da lahko še sprejmemo nadaljevanje tega prehodnega sistema. Davčne goljufije, ki jih vsi obsojamo zaradi neposrednih in posrednih učinkov, lahko delno pripišemo neuspehom obstoječega sistema, ki bi ga bilo zato treba spremeniti. Očitno se zavedam, da obstajajo nekateri problemi. Zato priporočam Komisiji, da pospeši rešitev, ki jo je predvidela organizacija RTV VAT in bi omogočila, da bi se izognili davčni izgubi 275 milijonov EUR na dan ter hkrati zmanjšali upravne stroške za MSP.

Druga točka se nanaša na vprašanje izogibanja davkom v zvezi z Direktivo o obdavčitvi prihrankov. Poročilo vsebuje neupravičene pripombe, ki so me napeljale, da predlagam spremembe, ki bi popravile stanje. Upravičen in potreben boj proti davčnim goljufijam ne sme povzročiti, da bi podvomili v načelo davčne konkurence. To popolnoma zavračam, kajti to dvoje nima nobene povezave. Še več, izkušnje kažejo, da je najučinkovitejši sistem za obdavčitev prihrankov sistem davčne odtegnitve pri viru, ki je boljši, kot če bi poskušali vsiliti splošen sistem izmenjave informacij, ki ima svoje lastne probleme.

Nazadnje, zahteve po reformi te direktive glede razširitve njenega obsega na vse pravne subjekte in vse druge vire finančnih prihodkov, so prav tako zelo slabo premišljene, ker bi učinkovale preprosto tako, da bi pregnale prihranke iz Evropske unije. Zato želim, da se ti točki spremenita. Če se ne spremenita, ne bomo mogli glasovati za to poročilo.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Gospod predsednik, davčne goljufije so zdaj že nekaj časa globalni problem. Ocene predvidevajo, da so izgube, ki nastanejo, v višini od 2 % do 2,5 % BDP, kar je med 200 in 250 milijard EUR na evropski ravni. Zato je nujno potrebno, da se uskladi ukrepanje na ravni Skupnosti in poveča sodelovanje med državami članicami.

Člen 10 in člen 280 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti navajata, da bodo države članice sprejele vse ustrezne ukrepe, da bi zagotovile izvajanje obveznosti, ki izhajajo iz Pogodbe, in uskladile svoje delovanje, katerega cilj je zaščita finančnih interesov Skupnosti. Pomembno je, da se upošteva, da kljub temu, da prost pretok blaga in storitev na trgu Skupnosti državam otežuje, da bi se same bojevale proti tej vrsti goljufij, sprejeti ukrepi ne smejo ovirati gospodarske dejavnosti in nalagati davkoplačevalcem nepotrebnih bremen.

László Kovács, član Komisije. – Gospod predsednik, najprej bi se rad zahvalil poslancem tega parlamenta za pripombe in poglede, ki so jih izrazili v razpravi.

Kot sem dejal v svojih uvodnih pripombah, Komisija zelo ceni prispevek, ki ga je dal Evropski parlament k razpravi o usklajeni strategiji za izboljšanje boja proti davčnim goljufijam. Komisija je prevzela svojo odgovornost in bo sprejela nadaljnje pobude za krepitev pravnega okvira in upravnega sodelovanja med državami članicami. Države članice morajo gotovo storiti enako.

Nekateri od vas ste se sklicevali na pregled Direktive o obdavčitvi prihrankov in lahko vam zagotovim, da je tekoči pregled zelo temeljit in da podrobno preučujemo, ali je sedanji obseg učinkovit ter prednosti in slabosti njegove razširitve. To je zapletena zadeva, kjer je treba upoštevati veliko dejavnikov: učinkovitost s stališča davčne skladnosti, upravno breme za tržne subjekte in tudi za davčno upravo, potrebo po enotnih pogojih delovanja tako znotraj EU kot v odnosu do zunanjega sveta, če jih naštejemo le nekaj. Kot sem že prej omenil, bomo kmalu predstavili poročilo. Sledil mu bo predlog za spremembe Direktive o obdavčitvi prihrankov in storili bomo vse, kar bo v naši moči, da bomo našli pravo ravnotežje.

Jasno je, da ne obstaja ena sama globalna rešitev za odpravo davčnih goljufij. Vsak posamezen ukrep bi moral prinesiti dodano vrednost, vendar zgolj njihova izvedba kot celota zagotavlja davčnim organom poudarjen okvir za boj proti izogibanju davkom in davčnim goljufijam.

Sharon Bowles, poročevalka. – Gospod predsednik, davčne goljufije so stvar EU, ker goljufi izrabljajo čezmejne luknje in to je tisto, kar se trudimo odpraviti.

Kot komisarka pravim, da so vprašanja davka na prihranke zapletena. Mislim, da je mogoče, da dosežemo sporazum z glasovanjem, da se ne bomo izčrpali v preveč podrobnih razpravah, ki jih bomo imeli, da bi sledili tej temi, ko bo Komisija prišla s svojimi nadaljnjimi predlogi. Podobno mislim, da bi se lahko izognili tudi sklicevanju na davčno konkurenco, kjer smo razdeljeni, čeprav to ni bistvo tega poročila. Zato mislim, da bi lahko dosegli nekaj skladnosti med nami samimi.

Na vseh teh frontah, kolegi in komisar, mislim, da nedejavnost ali neodločna dejavnost nista primeren odziv. Gre za 2,5 % BDP. To je velik zalogaj davčne osnove. Kot je poudaril naš kolega, gospod Sánchez Presedo, je to verjetno 5 % davka.

Če bi kateri koli politik tukaj ali v kateri koli državi članici začel kampanjo na taki podlagi, da bi zvišal davke za 5 %, ki bi jih plačali za nič, ne bi prišel prav daleč. Tako, in to pravim zlasti državam članicam, biti trmast v zvezi z izmenjavo informacij, storiti kar najmanj, biti boječ je povsem enako, kot da bi zaračunali 5 % davka za nič, kajti toliko to stane poštenega davkoplačevalca. To je sporočilo, ki sem ga hotela poslati v tem poročilu in prepričana sem, da je to skupno sporočilo, ki ga želi ta parlament poslati v tem poročilu, in podpreti komisarja v njegovih prizadevanjih ter ga pozvati, naj bo pogumen.

Predsednik. – Razprava je končana.

Glasovanje bo potekalo v torek.

Pisne izjave (člen 142)

Siiri Oviir (ALDE), v pisni obliki. – (ET) Davčne goljufije so problem za EU in države članice in izkrivljajo konkurenco ter enako zmanjšujejo prihodek za EU in države članice.

Kot ena od korenin problema se navaja sedanji prehodni sistem DDV, ki je zapleten in zastarel. Treba ga je posodobiti. V tem pogledu je nedvomno dobrodošel predlog, da bi Evropska komisija v letu 2010 predložila sklep o novem sistemu DDV.

Priprava novega sistema DDV očitno pomeni zagotovitev, da se sedanji davčni sistem ne bi nadomestil z bolj zapletenim in birokratskim. Očitno je pomembno poudariti, da ga je treba pred široko uporabo po vsej Evropi preizkusiti in zagotoviti, da deluje v praksi, in s tem preprečiti mnoge probleme, ki bi se lahko pojavili pozneje.

Enako pomemben korak v boju proti davčnim goljufijam je posodobitev razpoložljivosti informacij znotraj države, procesa, ki bi mu bila v pomoč vzpostavitev vseevropskega e-davčnega upravno-informacijskega centra.

Ravnotežje med javnim interesom in temeljnimi pravicami in svoboščinami posameznika ne bo prezrto, ko se bodo obdelovali osebni podatki.

Navsezadnje je treba tudi izraz „davčni raj“ v smislu tu obravnavane zadeve upoštevati kot pomemben. Pozdravljam zamisli, podane v poročilu, da bi morala EU dati prednost odpravi davčnih rajev po vsem svetu.

25. Dnevni red naslednje seje: glej zapisnik

26. Konec seje

(Seja se je končala opolnoči.)